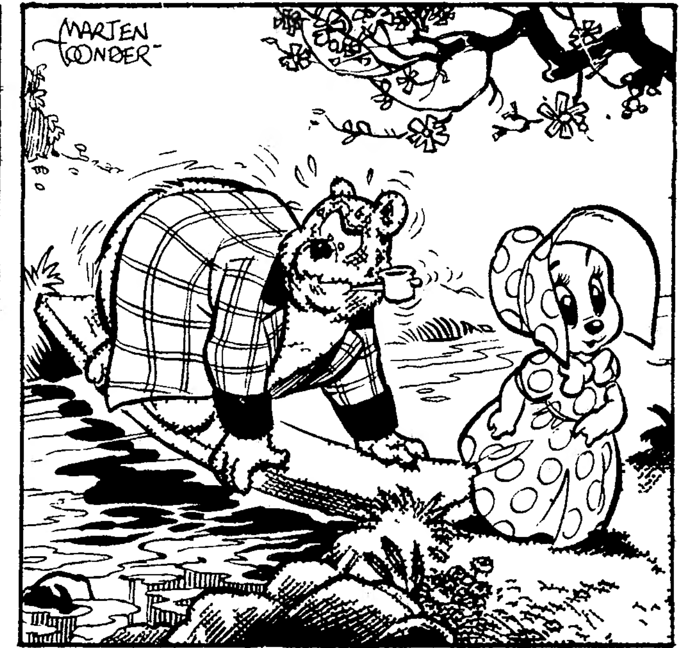
TOM POES EN BOMBOM DE GEWELDIGE

Door Marten Toonder

5747 Het was zomer. Een zacht briesje lispelde door het groen en voerde zoete bloemengeuren met zich mee, zodat heer Bommel in een prettige stemming verkeerde. Hij was zelfs zover gegaan, dat hij zijn buurvrouw voor een wandeling had uitgenodigd en nu liep hij door de fraaie heuvels, met juffrouw Doddel aan zijn zijde.

'Hier is het mooi', zei het vrouwtje, 'maar in de stad deugt het niet. Je leest steeds meer van overvallen en berovingen de laatste tijd. Ik zou daar niet graag alleen lopen, als het donker is.'

'Dat hoeft ook niet', sprak heer Ollie. 'De sterke arm van een Bommel is altijd gereed om u te helpen. Op het gezag hoeft u niet meer te rekenen, de politie schijnt machteloos te zijn. Het is de taak van ons, heren, om een einde aan de misstanden te maken.'

Hier zweeg hij. Een wiebelende plank, die over een riviertje voerde, herinnerde hem eraan dat hij hoogtevrees had en hij bleef aarzelend staan.

'Ja, dat moet je doen, Ollie', zei de buurvrouw, die zijn terughouding niet merkte. 'Jij bent zo sterk en zo flink; jij laat je nooit uit je evenwicht brengen.'

970904

TOM POES EN BOMBOM DE GEWELDIGE

Door Marten Toonder

5748 Ze had de overkant van het stroompje bereikt en wilde verder lopen, toen ze werd opgeschrikt door een zware bons, gevolgd door een plassend geluid. Het was heer Bommel, die van de plank te water was geraakt en daar nu op handen en knieën in zat.

'Ollie!' riep ze verschrikt. 'Wat is er gebeurd?'

'Mpfff', prevelde de drenkeling. 'De plnk... viel een beetje om... Geslipt, bedoel ik. Ik eh... mpss... Nu ja...'

'Wat erg!' zei juffrouw Doddel deelnemend. 'Hoe kunnen ze nu ook zo'n vermolmd stuk hout over de rivier leggen! Iemand met jouw zware spieren moet daar wel doorheen zakken!'

Met moeite hielp ze hem op de oever en wrong zorgzaam zijn jas uit. Maar heer Ollies goede stemming had ernstig geleden. Terwijl hij druipend en verkild zijn wandeling vervolgde, verviel hij tot een somber nadenken.

'Ben ik wel zo flink en sterk als men zegt?' vroeg hij zich bekommerd af. 'Waarom viel ik in de rivier? Ben ik eigenlijk een zwakkeling?'

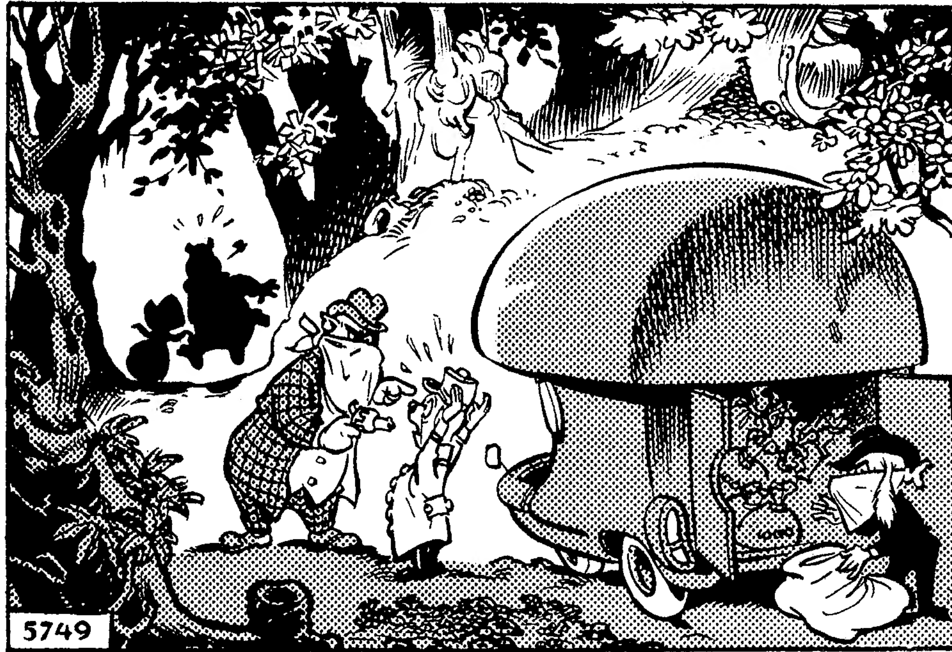
Uit deze gepeinzen werd hij opgeschrikt doordat zijn buurvrouw hem aanstiet.

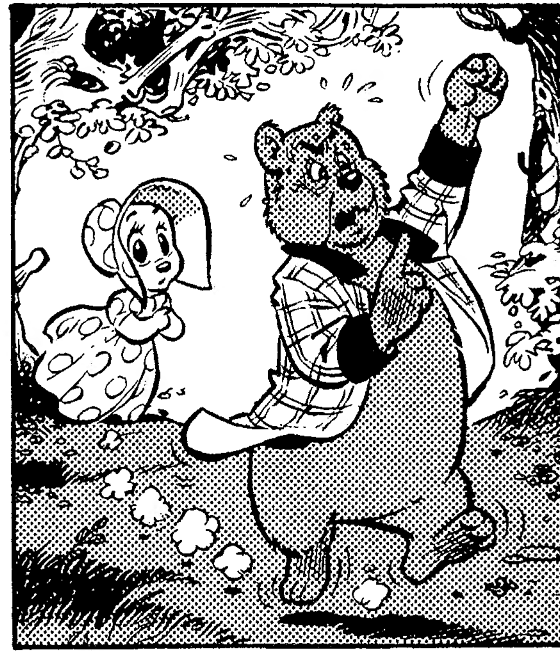
'Kijk, Ollie! Daar!' fluisterde ze, terwijl ze in de verte wees. 'Een overval! Die ene heeft een revolver, net als in de bioscoop, zie je wel? Wat reuze eng, Ollie!'

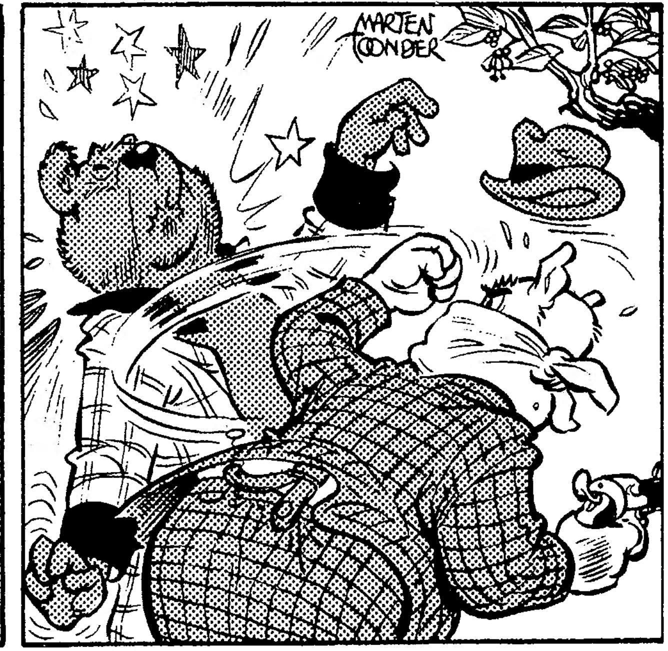
Heer Bommel sloeg een vreugdeloze blik op het aangeduide toneeltje en hij begreep tot zijn schrik, dat hij nu moest tonen wat hij waard was.

TOM POES EN BOMBOM DE GEWELDIGE

Door Marten Toonder

5749 'Dat is de au-auto v-van de Rommel-Rommeldamse Bank', stamelde hij. 'En er zijn twee schurken bezig hem leeg te halen. L-laten we een andere w-weg nemen... Ik bedoel, dit pad is niet veilig voor u, mevrouw!'

'Bekommer je niet om mij, Ollie', zei juffrouw Doddel. 'Ga er maar naar toe, hoor. Geef die slechteriken een lesje. Ik weet, dat je niets liever wilt - en ik ben niet bang, zolang jij in de buurt bent!'

Het koude zweet brak heer Ollie uit en een dodelijke bleekheid overtoog zijn trekken.

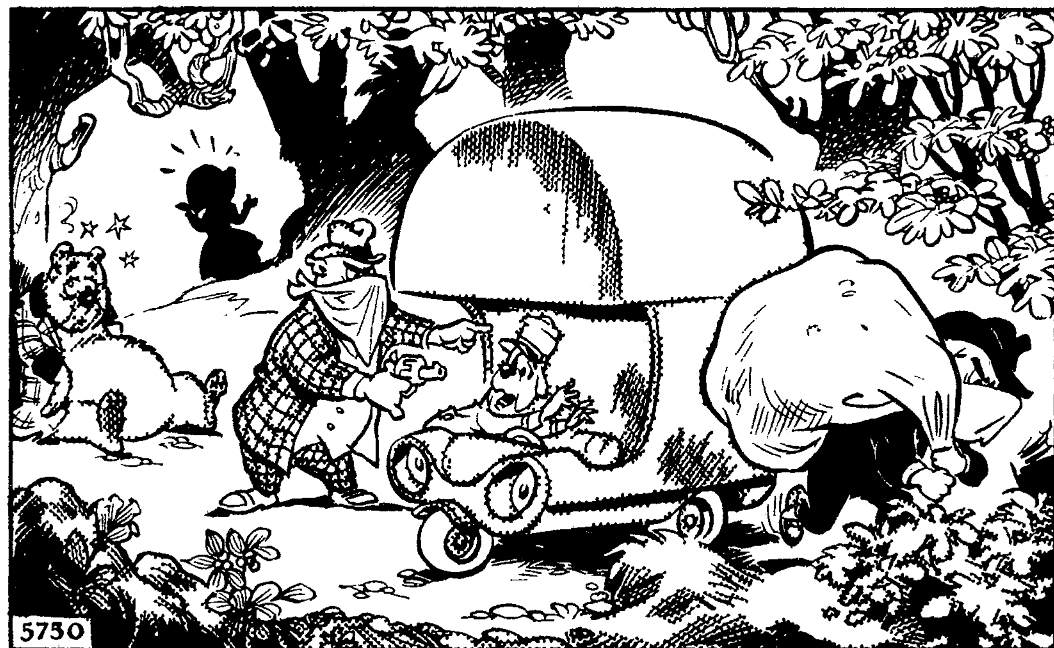
'L-lesje geven...' prevelde hij, terwijl hij zich in beweging zette met de tred van een veroordeelde, op weg naar de galg. Doch halverwege vermande hij zich. Hij rechtte de rug en hief een gebalde vuist omhoog.

'Hé d-daar!' riep hij met overslaande stem. 'Schamen jullie je niet? Dat mag niet, bedoel ik! Laat dat! Ga weg, of ik zal... Ik zal jullie een l-lesje geven, als je begrijpt wat ik be-bedoel!'

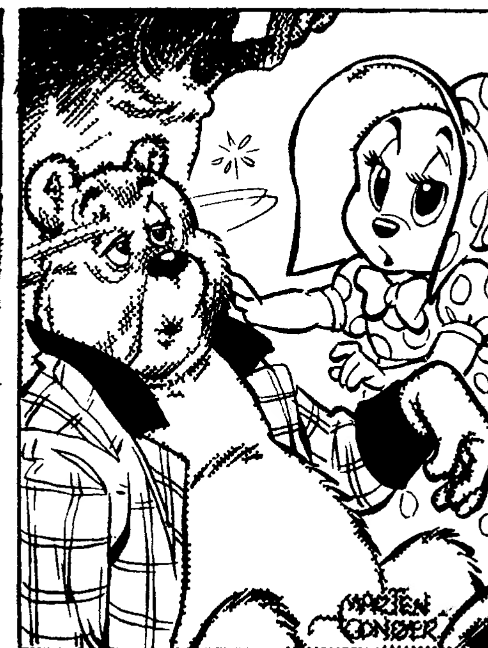
Deze bedreigingen maakten weinig indruk op de rovers. De kleinste ging rustig voort met het overladen van de geldzakken en de grootste wendde nauwelijks het hoofd om. Toen heer Bommel echter tot op een meter genaderd was, hief hij bliksemsnel een gebalde vuist en diende hem daarmee een linkse toe, die dof door het woud galmde.

TOM POES EN BOMBOM DE GEWELDIGE

Door Marten Toonder

5750 De beklagenswaardige heer belandde zwaar op het bospad en bleef versuft tegen een boomstam zitten, terwijl de kleinste rover de inmiddels gevulde zak over een schouder wierp en het struikgewas in snelde. De grootste bleef nog even staan om de chauffeur naar zijn auto te verwijzen.

'Klim erin en maak dat je wegkomt!' snauwde hij. 'Schiet op.'

Dat liet het ventje zich geen tweemaal zeggen; hij sprong in zijn voertuig, startte de motor en reed met grote snelheid heen.

Nu sprong ook de tweede schurk het struweel in, achter zijn maat aan, en al spoedig was ook hij uit het gezicht verdwenen.

'Ollie!' riep juffrouw Doddel, die het gebeuren angstig gevolgd had. 'Arme Ollie! Hebben ze je pijn gedaan? Zeg dan wat tegen me. Ik ben het! Doddeltje!'

'Huh?' prevelde heer Bommel. Hij sloeg moeilijk de ogen op en blikte om zich heen, totdat zijn blik op zijn buurvrouw viel.

'Arme Ollie', hernam het vrouwtje deelnemend. 'Het was een overmacht! Drie tegen één. Je kon er niets aan doen, hoor! Maar je hebt je prachtig geweerd!'

TOM POES EN BOMBOM DE GEWELDIGE

Door Marten Toonder

5751 Ze hielp de getroffen heer overeind en begon zijn jas af te kloppen. Maar hij liet dit niet toe.

'L-laat me met r-rust, mevl-mevrouw!' sprak hij met doffe stem. 'Ga weg... Ik ga weg, bedoel ik. Met mij is het afgelopen. Vaarwel!'

Hij stapte met grote, slappe passen weg, terwijl hij tobberig tot zichzelf praatte.

'Dit is te erg', zei hij. 'In het openbaar door misdadige figuren op de grond gegooid, waar een dame bij was. Waar is de kracht van een Bommel gebleven? Men lacht mij achter de rug uit. Men zal zeggen, dat ik een zwakkeling ben...'

Zo sprekende drong de ernst van de toestand eerst goed tot hem door. Zijn gelaat bewolkte meer en meer en een diepe neerslachtigheid maakte zich van hem meester.

'Ach wat!' prevelde hij. 'Het is waar! Ik ben een zwakkeling! Ik lijd aan verval van krachten en binnenkort zal Joost mij in een luiwagen voort moeten duwen, als men begrijpt wat ik bedoel!'

Verbitterd sloeg hij met een gebalde vuist op de stam van een oude eik, en dat deed natuurlijk pijn. Maar voordat hij zijn gekneusde knokkels kon wrijven, stortte er een eikel, die door de slag was losgeraakt, op het hoofd van de beklagenswaardige. Dit was te veel voor hem; met een zucht zakte hij op het zachte mos in elkaar.

TOM POES EN BOMBOM DE GEWELDIGE

Door Marten Toonder

5752 De avond viel reeds, toen heer Bommel gebroken huiswaarts keerde.

'Zeer betreurenswaardig!' sprak de bediende Joost, die hem voor slot Bommelstein stond op te wachten. 'Is er iets gepasseerd, met uw welnemen?'

'Ja', zei heer Ollie met zwakke stem. 'Schurken hebben mij neergeslagen waar een dame bij was en er is een eikel op mijn hoofd gevallen en ik voel, dat het met mij is afgelopen.'

'Zoals u wilt, heer Olivier', gaf de knecht toe. 'Zal ik de soep vast opdoen?'

'Nee', prevelde heer Bommel vol afkeer. 'Nee, Joost. Geen soep. Ik lijd aan verval van krachten en ik heb geen trek. Ik moet dit eerst diep van binnen verwerken, want zó kan ik niet voortgaan op mijn levenspad...'

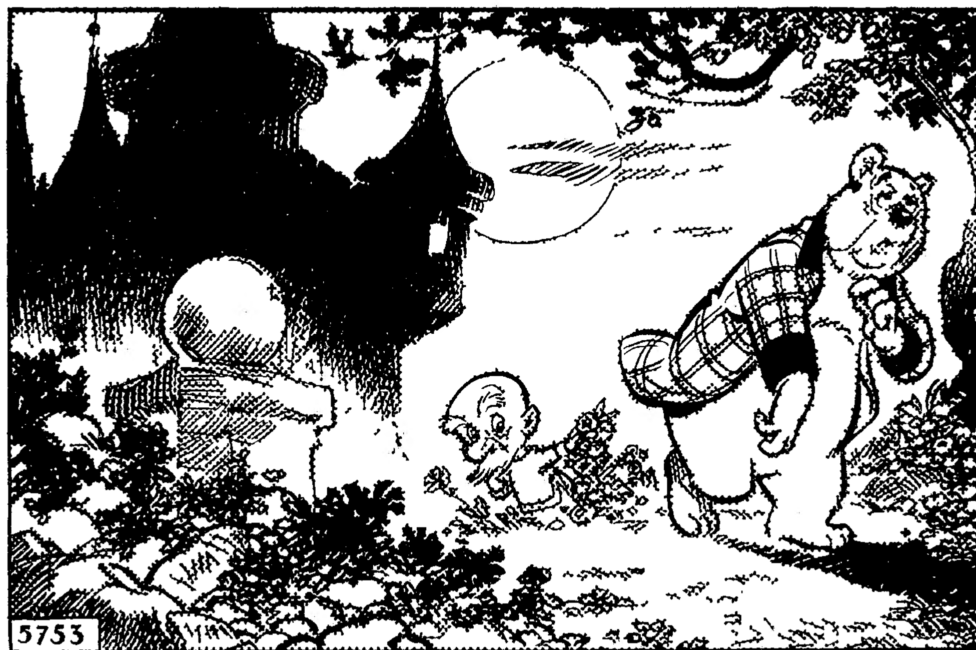
'Zeer wel', zei de bediende. Hij wierp een bekommerde blik op zijn meester en beklom daarna de stoep om zich naar de keuken te begeven.

Heer Ollie echter liet zich peinzend op een trede zakken en steunde het hoofd in de handen.

In het gras sjirpten de krekels en de foelie verspreidde zachte geuren, maar de beklagenswaardige was zozeer in zijn droeve gedachten verdiept, dat hij het kleine mannetje, dat hem vanuit de schaduwen gadesloeg, niet opmerkte.

TOM POES EN BOMBOM DE GEWELDIGE

Door Marten Toonder

5753 Enige tijd later stond heer Bommel zuchtend op en begon klagend heen en weer te lopen.

'Geveld door een eikel', prevelde hij voor zich heen. 'Ach, waar moet het naar toe met de wereld?'

Op dat moment ritselde het in de bladeren achter hem en toen hij ontsteld omkeek, zag hij dat hij door een klein mannetje gevolgd werd.

'Kwetal!' riep hij uit. 'Je laat me schrikken! Daar kan ik niet tegen met mijn tere gezondheid, dat moest je weten!'

'Ik wist het niet', zei het mannetje verontschuldigend. 'Maar het is erg als de reus Bommel krachtgebrek heeft, want dan gaat er veel van het grote verloren.'

'Dat is zo', bevestigde heer Ollie, die een beetje opleefde door het meegevoel. 'Kan jij er niet voor zorgen, dat ik weer een sterk en geëerbiedigd heer word? Dan mag je uitzoeken wat je hebben wilt. Kijk, ik heb hier een kammetje, een pijpestoker, een sigareaansteker...'

Zo pratende haalde hij zijn zakken leeg en stalde de aangeduide voorwerpen op de grond uit. Maar de dwerg schudde het hoofd.

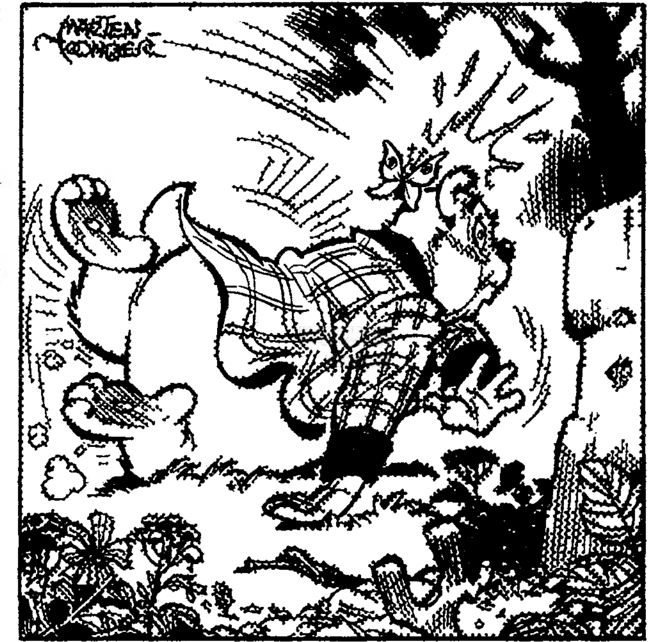
'Nee', zei hij afwerend. 'Mijn denkraam is maar klein — en iets om meer kracht te geven heb ik niet. Nee... Maar misschien... Hm! Tussen de vuurbergen woont een familielid van mij, een zekere Ugel Hotterkwalm.'

TOM POES EN BOMBOM DE GEWELDIGE

Door Marten Toonder

5754 'Hij is mijn groot-neef, en hij handelt met de salamanders en de rommeldonders in kracht. Hij woont, waar de onderaarde in vlammen naar boven komt, u weet wel. Misschien, dat die... Maar ach, die omgeving is te hard voor een verzachte reus. Het is niet aan te raden, nee.' Hij haalde berustend de schouders op en liep weg.

'Beter een zachte reus, dan helemaal geen', hoorde men hem nog zeggen, voordat hij in de schaduwen verdween. Maar heer Ollies belangstelling was opgewekt.

'Dat moet ik onthouden', dacht hij. 'De onderbergen waar de vuurhaarden naar boven komen. Ach, zonder kracht heeft het leven geen waarde. Wat moet Doddeltje wel van mij denken? Mevrouw Doddel, bedoel ik. Maar het is natuurlijk wel gevaarlijk...'

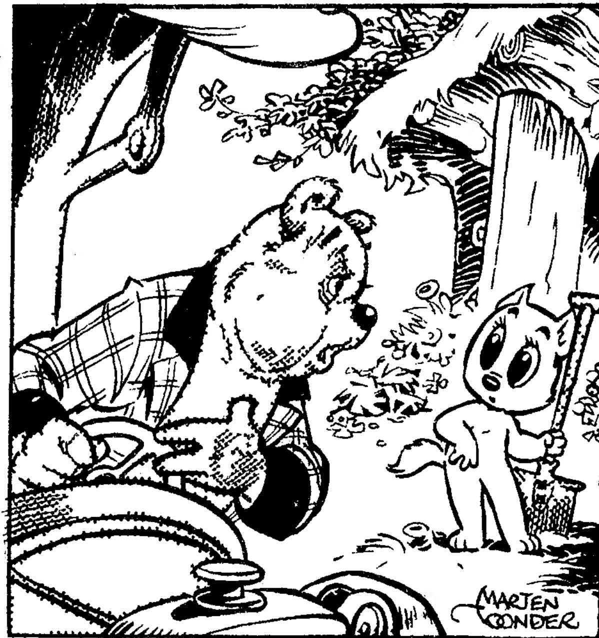
Zijn gedachten werden onderbroken door een nachtvlinder, die al dwarrelend tegen hem aanvloog. En toen hij zijn evenwicht hervonden had, stond zijn besluit vast.

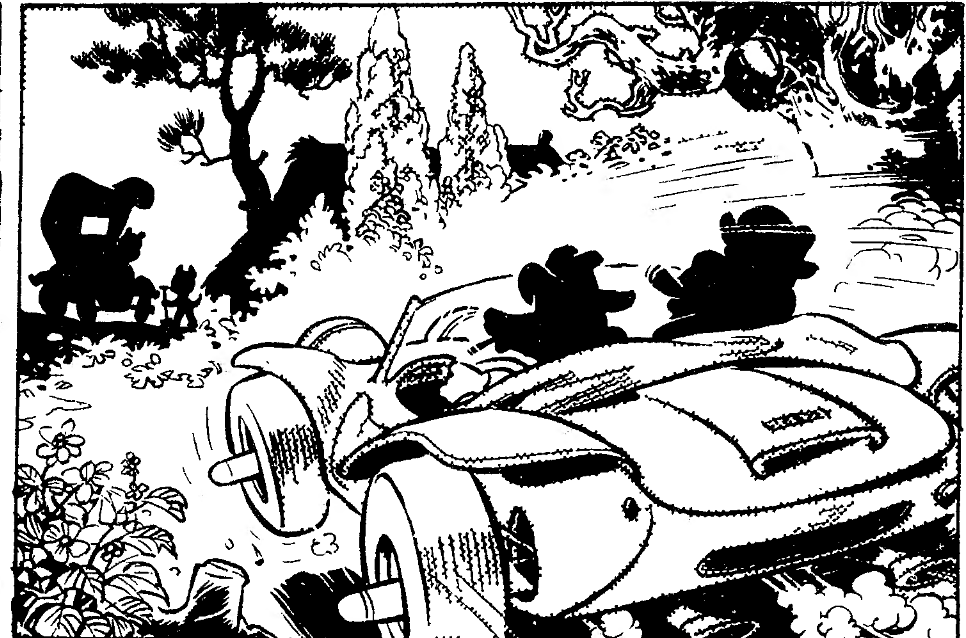
'Wanneer de eerste de beste mot in staat is mij in de modder te gooien,' sprak hij verbitterd, 'dan is het tijd, dat ik er iets aan ga doen.'

TOM POES EN BOMBOM DE GEWELDIGE

Door Marten Toonder

5755 Tom Poes was de volgende morgen ijverig in zijn tuin bezig, toen de Oude Schicht piepend naast hem stopte.

'Dag, jonge vriend', sprak hcer Bommel, die zich mat over het portier boog. 'Ik zie, dat je daar flink aan het spitten bent. Dat is mooi. 'Maak gebruik van je krachten, zolang het tijd is', zei mijn goede vader altijd — en daar heb ik mij zo lang mogelijk aan gehouden. Maar nu... ach, nu is het afgelopen.'

'Voelt u zich niet goed?' vroeg Tom Poes bezorgd.

'Nee', zei heer Ollie. 'Helemaal niet. Het minste briesje kan me omwaaien — en kan fataal voor me zijn. Daarom ga ik naar de bergen, waar een zekere Oggel Walm in vuurhaarden handelt. Ga je met me mee, Tom Poes?'

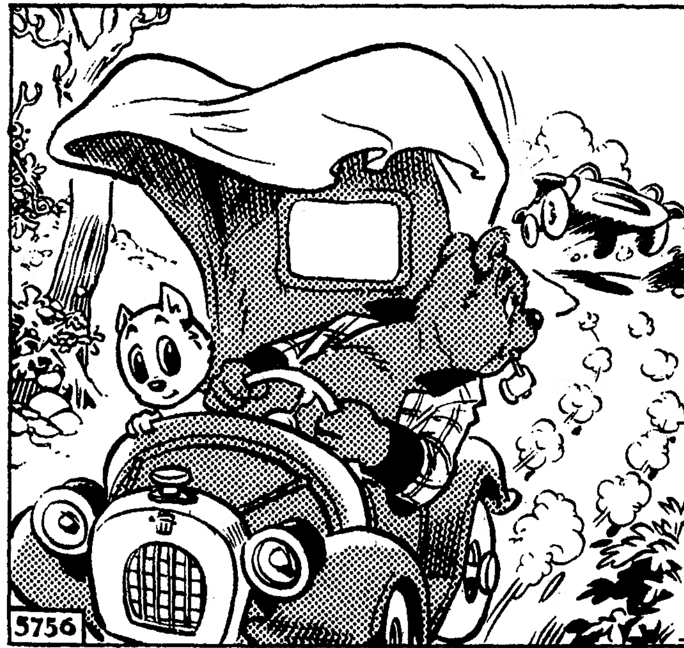
'Hm', zei Tom Poes. 'Eigenlijk moet ik...'

'Stap dan maar gauw in', hernam heer Bommel. 'In mijn krachteloze toestand durf ik niet alleen te reizen; het zou vreselijke gevolgen kunnen hebben, als je begrijpt wat ik bedoel.'

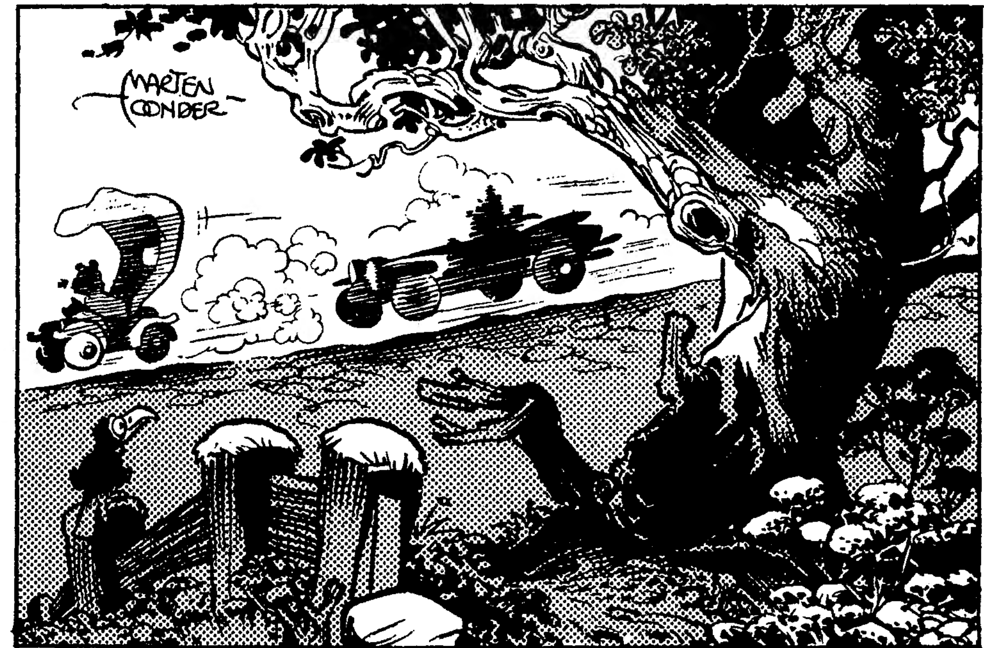
Tom Poes wilde nog wel wat tegenpruttelen, maar zijn woorden werden overstemd door het naderend geraas van een auto, zodat hij maar toegaf.

TOM POES EN BOMBOM DE GEWELDIGE

Door Marten Toonder

5756 Hij sloot zijn voordeur, klom in de Oude Schicht en de reis naar de vuurbergen begon.

Intussen zwol het geluid van de achterop komende sportwagen aan en heer Bommel stak ongerust het hoofd naar buiten en keek om.

'D-dat zijn ze!' stamelde hij schrikkend. 'D-daar komen ze aan!' En hij begon zenuwachtig meer gas te geven.

'Wie komen daar aan?' vroeg Tom Poes nieuwsgierig.

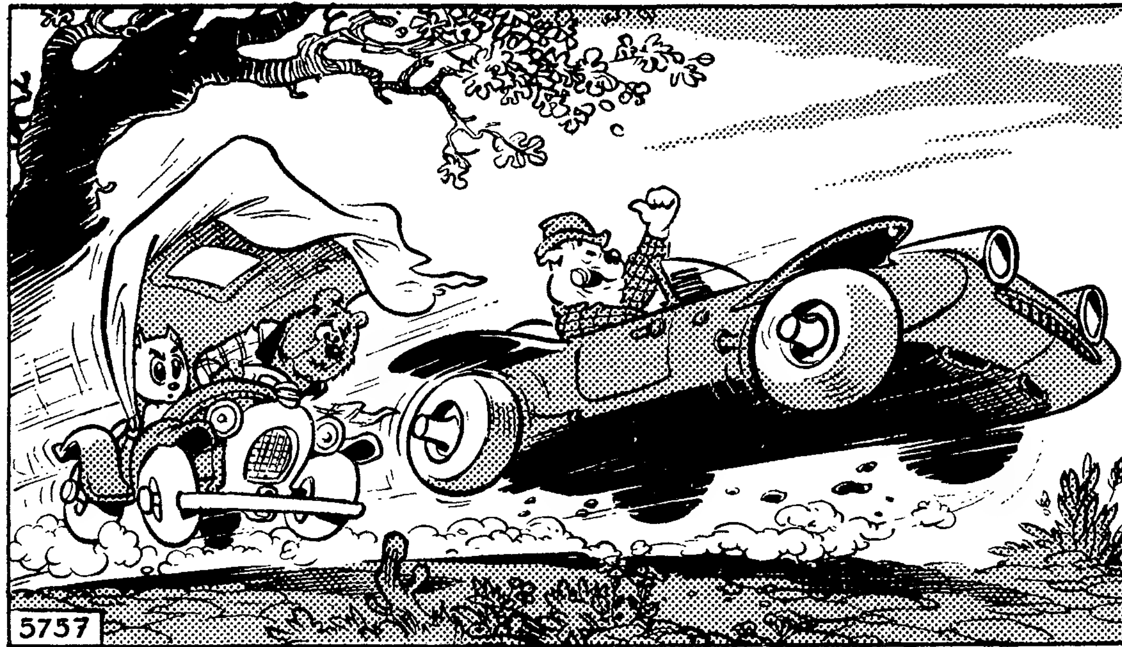
'De s-schurken', verduidelijkte heer Ollie. 'De dieven, die het geld uit de auto van de bank gestolen hebben en die mij in mijn toestand tegen de grond sloegen waar Dod... juffrouw Doddel bedoel ik, bij was. Maar ik zàl ze. Al ben ik zelf dan ook teer en zwak, de Oude Schicht is in de kracht van zijn leven.'

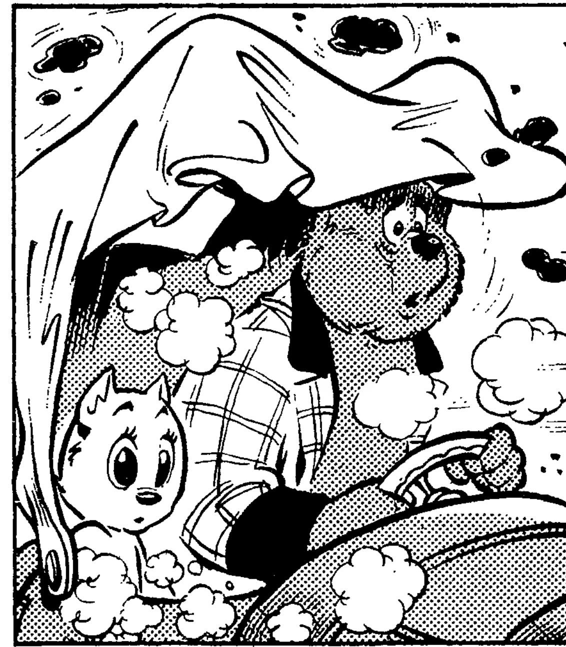
'O', zei Tom Poes. 'U bedoelt de bankrovers! Daar heb ik over in de krant gelezen. Wat gaat u doen?'

'R-rijden natuurlijk...' prevelde heer Bommel, zijn gaspedaal tot op de bodem intrappend. 'Ik wil die gewetenloze figuren niet voor de tweede keer ontmoeten. Het zou mijn einde kunnen zijn, zeg nu zelf. Maar gelukkig is de Schicht in prima conditie; ik heb hem net verse levertraan gegeven.'

TOM POES EN BOMBOM DE GEWELDIGE

Door Marten Toonder

5757 Helaas, ook dat baatte niet. De achtervolgers vermeerderden loeiend hun snelheid en suisden met groot gemak langs het voorttobbende voertuig. De vaart van de schurken was zo groot, dat het kapje van de Oude Schicht van het geraamte gezogen werd en achter hen aan wapperde. Ronddwarrelende stofwolken en opgeworpen aardkluiten belemmerden enige tijd het uitzicht — en dit werd er niet helderder op toen de kap in elkaar begon te rimpelen.

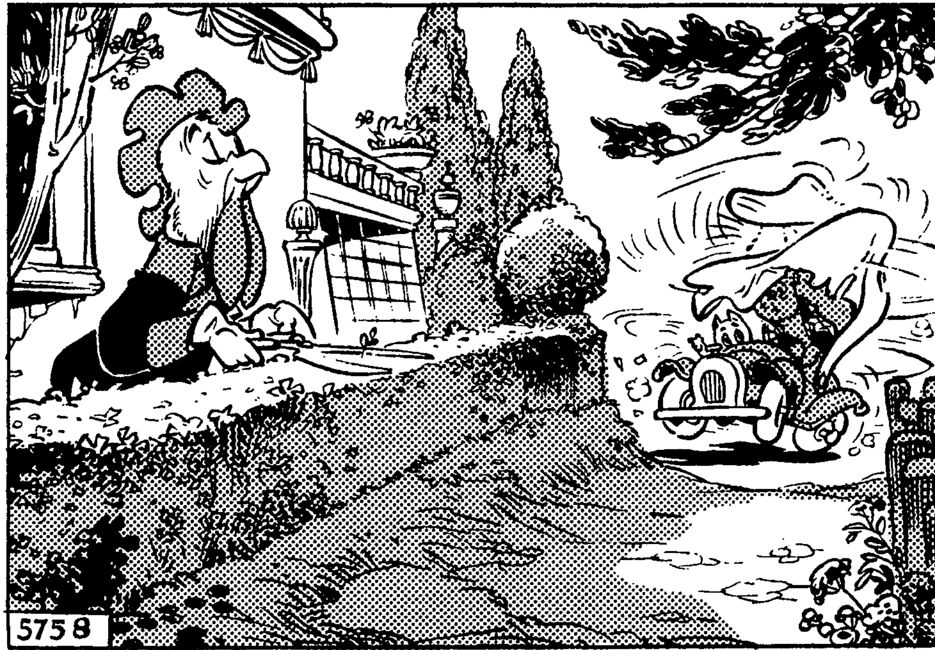
'Hm', zei Tom Poes. 'Het zijn alleen Super en Hieper maar. En ze zijn geen kwaad van plan; ze rijden alleen maar een beetje hard. Waarom maakte u zich zo van streek?'

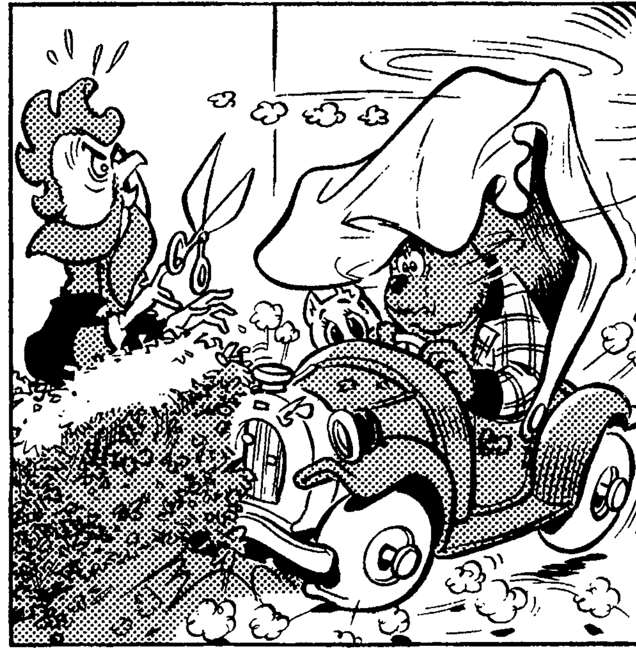
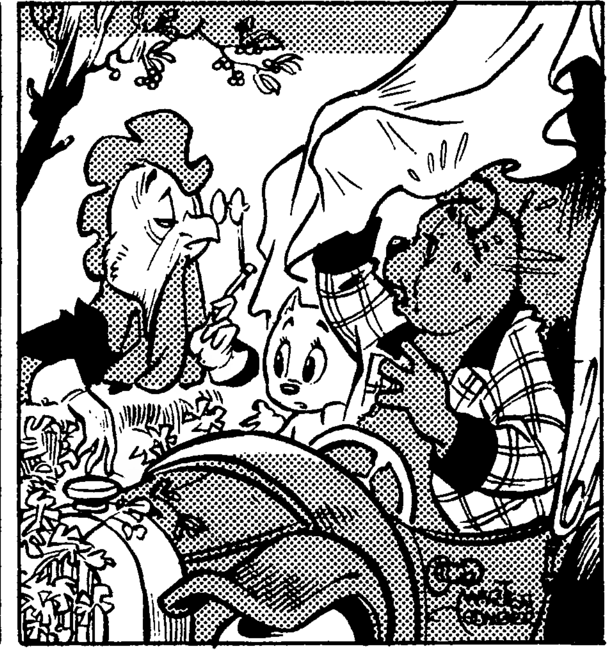
'Super en Hieper?' herhaalde heer Ollie enigszins verrast. 'Waren die het? Nu ja, wat doet het er toe? Het zijn in en in slechte figuren, die mij neersloegen waar een dame bij was. Ze deinzen nergens voor terug. En jij hebt gemakkelijk praten. Alleen maar hard rijden! Weet je niet, dat dat uiterst gevaarlijk is? Ik had wel...'

Verder kwam hij niet, want het kapje werd getroffen door een van de nadwarrelende aardklonten en zakte voorover, zodat de bestuurder met de neus op het stuurwiel gedrukt werd.

TOM POES EN BOMBOM DE GEWELDIGE

Door Marten Toonder

5758 De markies De Canteclaer was bezig met het knippen van zijn haag. Zijn gevoelige vingers hanteerden de schaar op bekwame wijze en geen uitstekend takje ontging aan zijn scherpe blik.

'Glad en strak', prevelde de edelman. 'Daar houd ik van. Oneffenheden op de oppervlakte van een liguster bezeren het sensitieve oog van de natuurgenieter.'

Hij zweeg en keek gehinderd naar het einde van de weg waar een auto slingerend naderde. Het was de Oude Schicht, die door de verzakte kap onbestuurbaar was geworden, zodat hij zich richtingloos voortbewoog.

'Parbleu!' riep de markies verblekend uit. 'Attention! Kijk uit waar ge gaat!'

De waarschuwing kwam te laat; het voertuig slipte over het pad en kwam krakend in de heg tot stilstand, zodat de bladeren in het rond stoven. De edelman staarde ontzet naar zijn eens zo glad struweel en daarop wendde hij zich tot de inzittenden van de wagen.

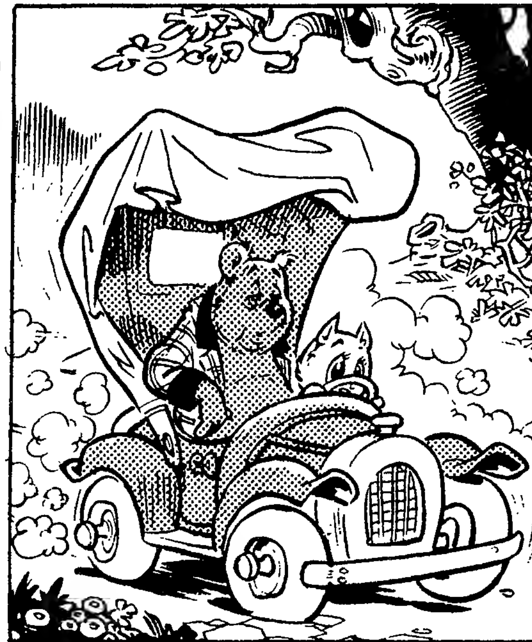
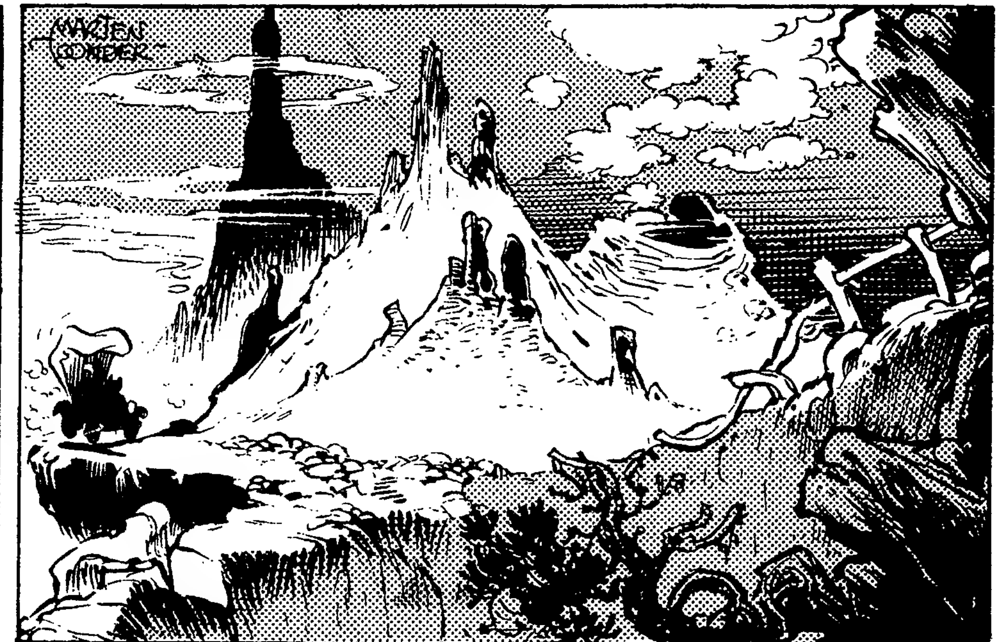
'Par exemple', sprak hij kil. 'Altijd dezelfde. Waarom bedrijft ge uw platte grollen niet elders, amice? Ge weet, dat ze mij tot walgens toe vervelen.'

'Het was de snelheid', stamelde heer Ollie, zich uit het textiel losmakend. 'Ik lijd aan verval van krachten en daardoor werd alles me zwart voor de ogen.'

TOM POES EN BOMBOM DE GEWELDIGE

Door Marten Toonder

5759 Hij steeg onzeker uit en zette, geholpen door Tom Poes, het kapje van de Oude Schicht zo goed mogelijk weer overeind.

De heer De Canteclaer volgde zijn bewegingen met ijskoude blik en in drukkend zwijgen, zodat het koude zweet heer Bommel uitbrak.

'Rijd jij maar, jonge vriend', mompelde hij, toen hij ten slotte afgemat weer in zijn auto stapte. 'Dit alles is te veel voor me geweest. Je zult nu wel begrijpen hoe nodig ik naar de bergen moet.'

'Nee', zei Tom Poes, de motor startend. 'Nog niet helemaal. Wat gaat u daar zoeken?'

'Een zekere Walm', legde de patiënt lijdend uit. 'Die verstrekt kracht aan eh... nu ja, dat doet er ook niet toe. Een soort kuuroord, denk ik. En daar ben ik hard aan toe, zeg nu zelf.'

Hij zweeg uitgeput, en Tom Poes stuurde het voertuig in de richting van de Zwarte Bergen, zonder hem verder met vragen lastig te vallen. Maar toen de omgeving kaal begon te worden en zwaveldampen de lucht bezwadderden begon hij langzamer te rijden.

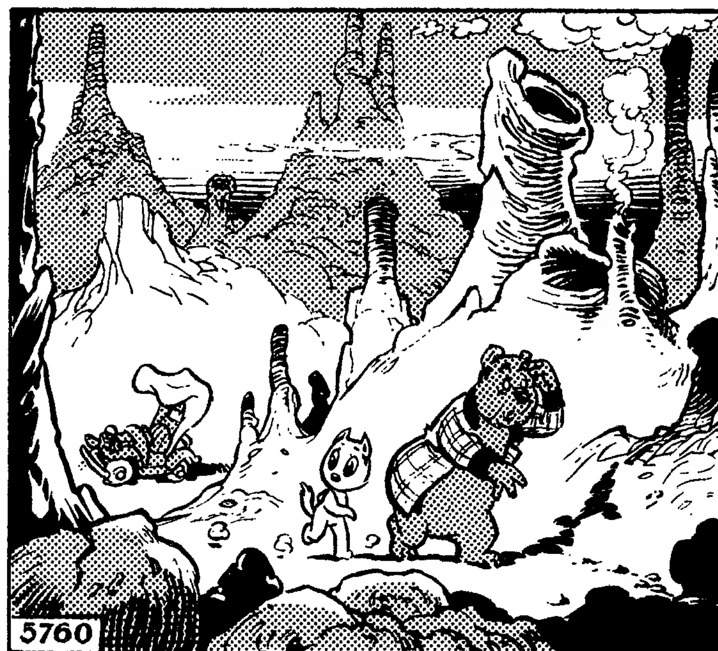
'Waar moeten we zijn?' vroeg hij.

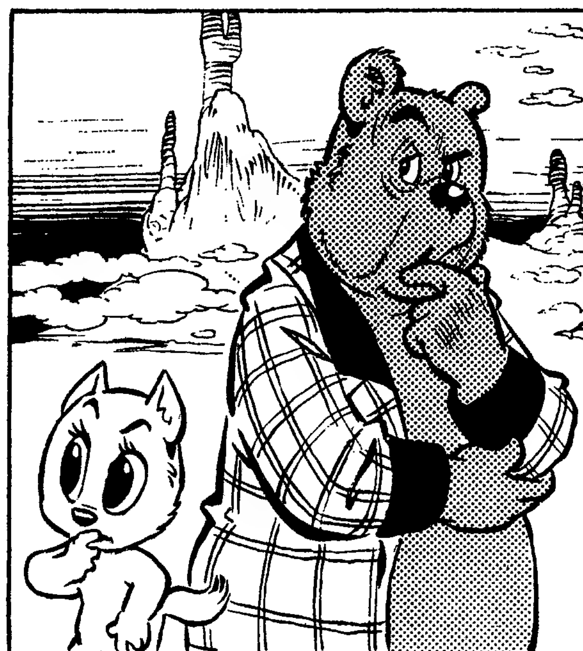
'Huh?' vroeg heer Ollie opschrikkend uit een dommel. 'Och, eh... dat kuuroord! Ja, dat zal wel ergens in de buurt wezen. Kwetal had het over vuurhaarden en ik ruik iets aangebrands, vind je ook niet?'

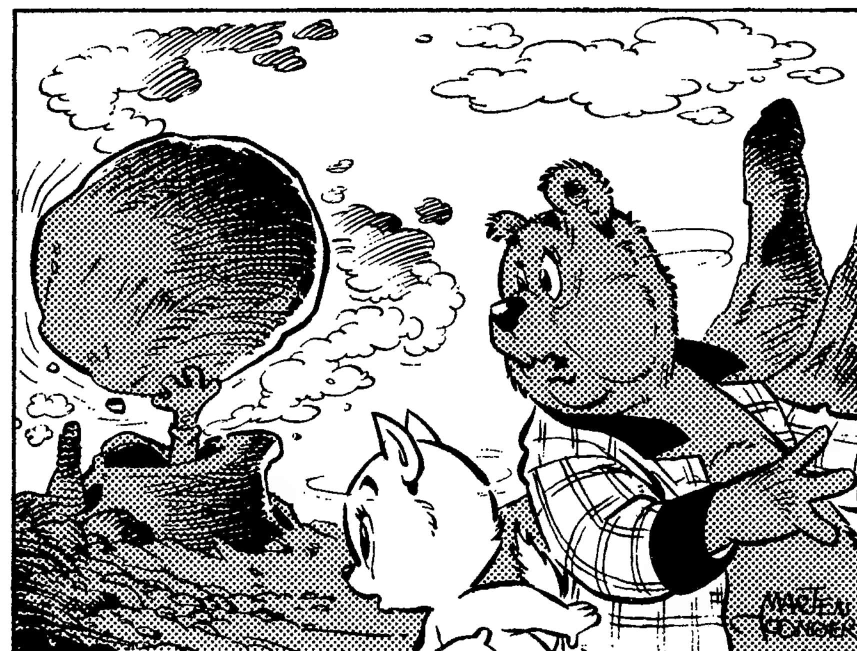
'Hm', zei Tom Poes bezorgd. 'We zitten hier midden tussen de vulkanen.'

TOM POES EN BOMBOM DE GEWELDIGE

Door Marten Toonder

5760 Het landschap was inderdaad steeds dreigender geworden en steile kraters stegen van alle kanten omhoog. Tom Poes gaf het dan ook op.

'Ik zie hier nergens een hotel of zoiets!' zei hij uitstappend. 'We kunnen beter eens naar boven klimmen om de omtrek te verkennen. Zó komen we nergens.'

Heer Bommel zuchtte diep, maar hij zag in, dat dit een goed idee was en daarom begon hij naast zijn jonge vriend steunend de berg op te klauteren. Helaas, ook toen ze boven waren aangekomen, was er in de hele wijde omtrek niets anders te bespeuren dan grauwe pieken en golvende rookwolken, die een kwalijke geur verspreidden.

'Niets', prevelde heer Ollie. 'Nergens een teken van leven. Geen versterkend kuuroord voor een verzwakt heer, niet eens die achterneef waar Kwetal het over had. Niets. Ach, dit is alles wel erg drukkend voor iemand in mijn toestand...'

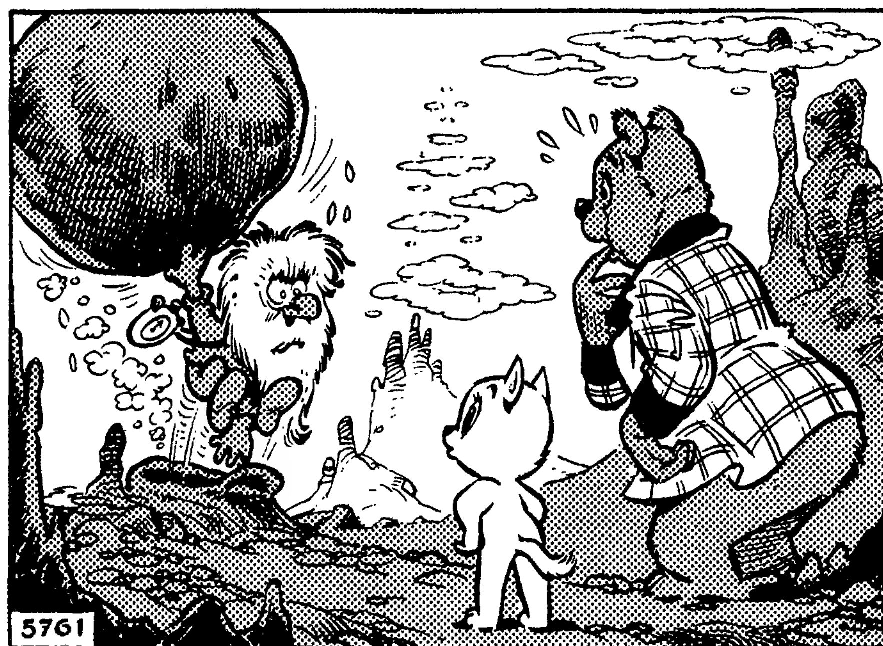
Maar nu slaakte Tom Poes een uitroep.

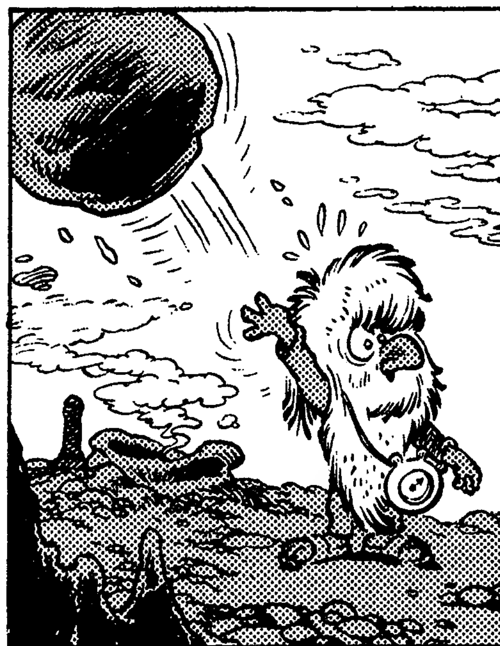
'Achter ons!' riep die. 'Daar beweegt een steen!'

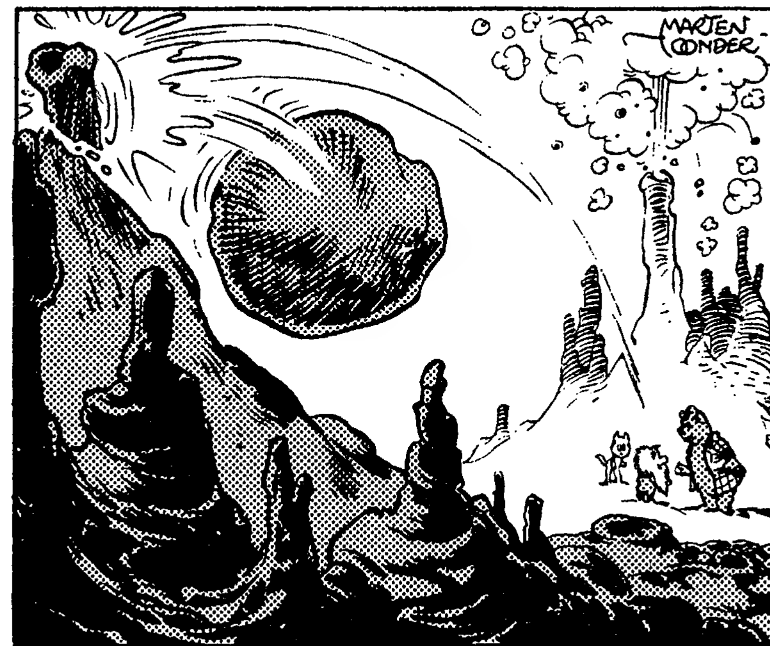
Heer Bommel keek schielijk om en werd een rotsblok gewaar dat zich in de lucht verhief; op die wijze de uitgang van een kleine vulkaan vrijmakend. Het vreemde was, dat zich onder de steen een handje bleek te bevinden, dat het gevaarte zonder moeite naar boven drukte.

TOM POES EN BOMBOM DE GEWELDIGE

Door Marten Toonder

5761 Deze hand bleek toe te behoren aan een klein baardig mannetje, dat te midden van gele zwaveldampen moeiteloos over de rand van de krater sprong. Zijn eerste blik viel op heer Bommel en Tom Poes, die hem onthutst gadesloegen en het is moeilijk te zeggen, wie het meest verbaasd was.

'G-goedemiddag', stamelde heer Ollie, aan zijn manieren denkend. 'Mijn naam is Bommel. Kunt u mij ook zeggen of hier ergens een zekere heer Oggel Walm woont?'

'Ken ik niet', zei het ventje, de steen op en neer kaatsend. 'Kennen is praten. Houd ik niet van. Praten is ongebruik van tijd. Ik, Ugel Hotterkwalm van naam, moet voort. Kracht van onderaarde gaat verloren. Is verlies en jammer.'

Zo sprekende wierp hij het rotsblok met een achteloze beweging de hoogte in. De zware rotsmassa suisde omhoog als een kaatsebal en heer Bommel werd door bewondering bevangen.

'Wat een kracht', prevelde hij. 'Ongehoord. U moet toch die neef van Kwetal zijn; die in kracht handelt, als u begrijpt wie ik bedoel. Kijk, de kwestie is, dat ik aan verval van krachten lijd, en nu dacht Kwetal, dat u mij misschien zou kunnen helpen...'

Op dat moment raakte het rotsblok de top van een vulkaanpiek en die brak af met een knal als een kanonschot. Het kereltje wachtte tot de rollende echo's verstorven waren en toen knikte het ongeduldig.

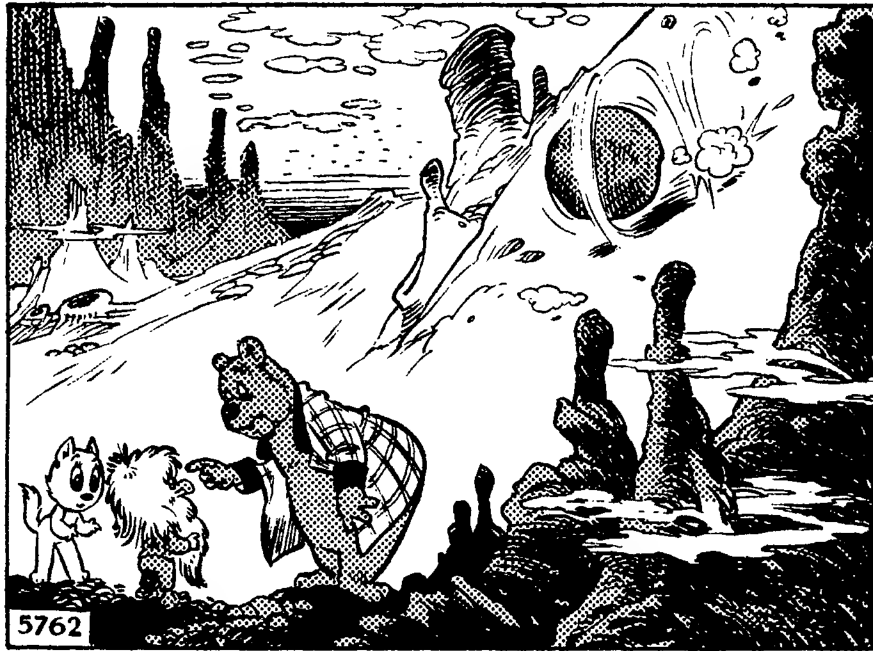
'Ja', riep hij. 'Ik, Ugel Hotterkwalm van naam, maak en ruil de krachtpral. Niet duur. Eén pral voor vijf fiezels. Is dat een zaak voor jou, Bombom?'

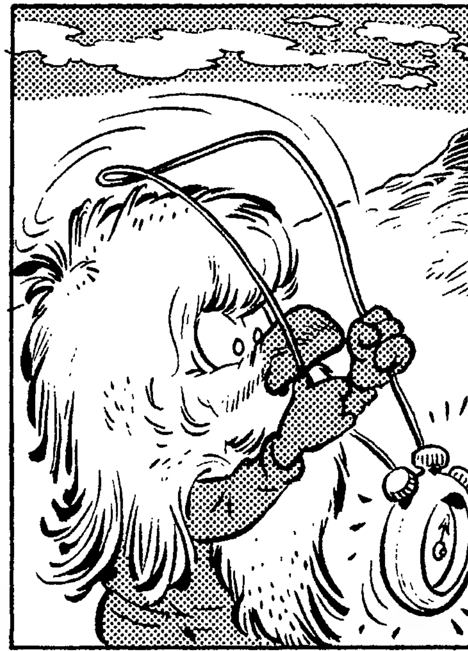
'De naam is Bommel', verbeterde heer Ollie. Voordat hij echter verder kon gaan, werd hij onderbroken door een kreet.

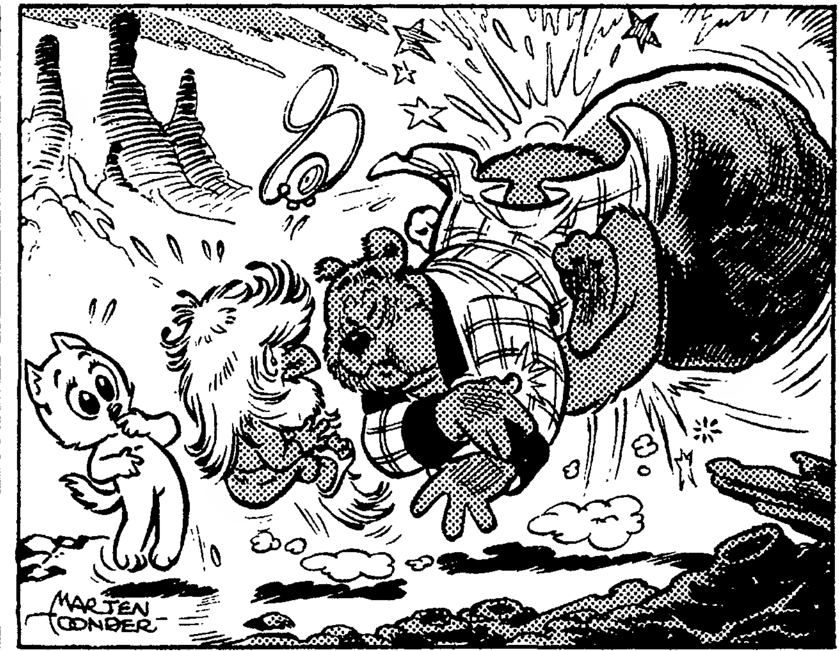
'Pas op!' riep Tom Poes. 'Dat rotsblok...'

TOM POES EN BOMBOM DE GEWELDIGE

Door Marten Toonder

5762 'Een ogenblikje, jonge vriend', zei heer Bommel gehinderd. 'Deze heer biedt mij een prachtkral aan en dat is juist, wat ik nodig heb, geloof ik. Eh... wat is het eigenlijk voor een ding, heer Oggel?'

'Een krachtpral', verbeterde het mannetje. 'Dit!'

Zo sprekende trok hij een koordje over zijn hoofd, waaraan een vreemd soort klokje bevestigd was. Het had al die tijd op zijn baard gehangen, doch nu schommelde het vrij voor de ogen van heer Ollie heen en weer.

'Een wekker', prevelde deze verbaasd. 'Bedoelt u dat hij kracht geeft? Kan men rotsen wegwerpen wanneer men het om zijn hals hangt?'

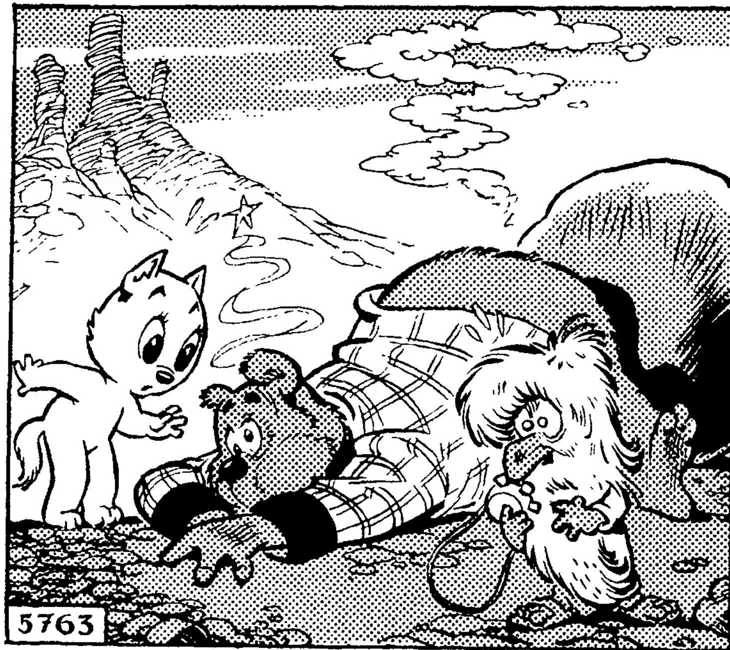
'Geen wekkerwerk', zei het ventje hoofdschuddend. 'Pral. Krachtpral. Maakt sterk zo veel je wilt. Hebben? Eén pral voor vijf fiezels. Is het een zaak?'

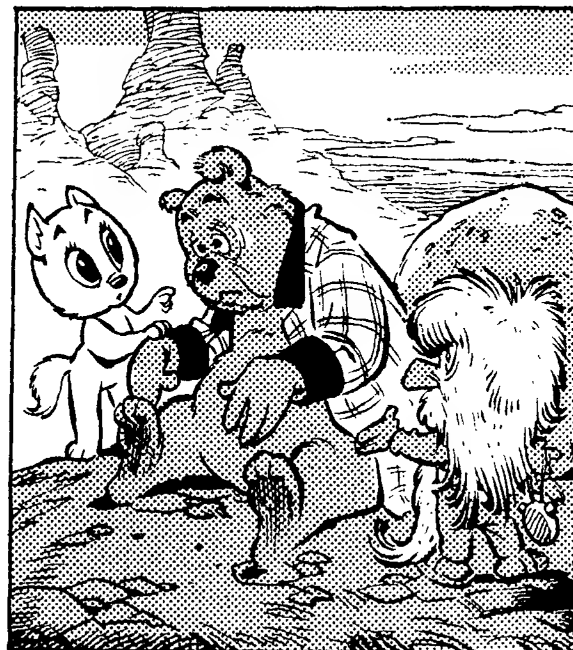
Heer Bommel staarde begerig naar het eigenaardige klokje. Maar voordat hij de fiezels had kunnen verwerken, kwam het rotsblok, dat door de dwerg zo achteloos was weggeworpen, langs de helling terugrollen.

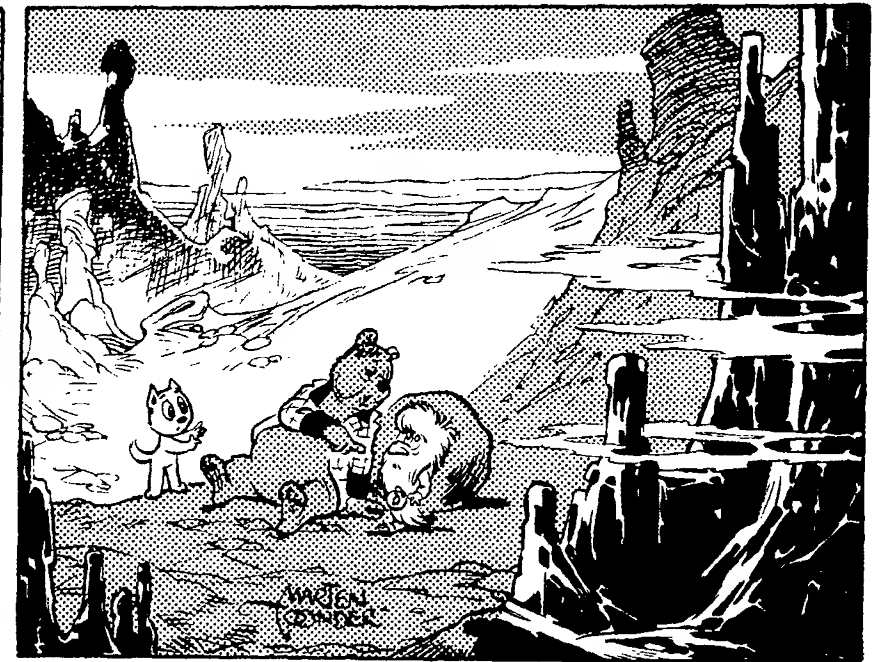
En hoewel Tom Poes nog gewaarschuwd had, raakte de zware steen heer Bommel met een dreun tegen de verzwakte achterkant. Het valt niet te verwonderen, dat de lijder, van zijn laatste krachten beroofd, wezenloos ter aarde stortte.

TOM POES EN BOMBOM DE GEWELDIGE

Door Marten Toonder

5763 Tom Poes boog zich medelijdend over hem heen, om de eerste hulp te bieden, maar de dwerg bleef als door de donder getroffen terzijde staan.

'Salamander!' hoorde men hem mompelen. 'Het gebeurde net, toen ik de pral niet om had. Wanneer die steen mij had geraakt! Ik, Ugel Hotterkwalm van naam, zou plat als fiezel zijn geweest. Dat geeft verplichtsels.'

Hij keek zorgelijk naar de getroffene en het luchtte hem erg op, toen die kreunend overeind kwam.

'Hebt u zich pijn gedaan?' vroeg Tom Poes.

'P-pijn?' herhaalde heer Ollie smartelijk. 'Ach... Dit is het einde, jonge vriend. Hiervan kom ik niet meer overeind, dat voel ik...'

'Dat geeft verplichtsels', hernam het kereltje, zich tot de patiënt wendend. 'Hoe kan ik Bombom lonen?'

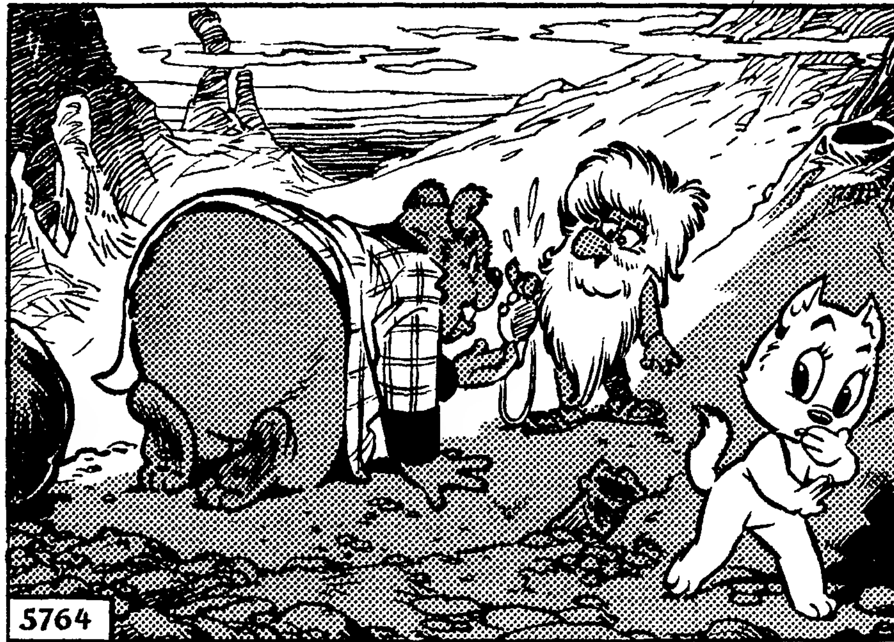
Heer Bommel wierp hem een uitgedoofde blik toe en daarbij viel zijn oog op het vreemde uurwerkje, dat het mannetje nog steeds in de hand hield.

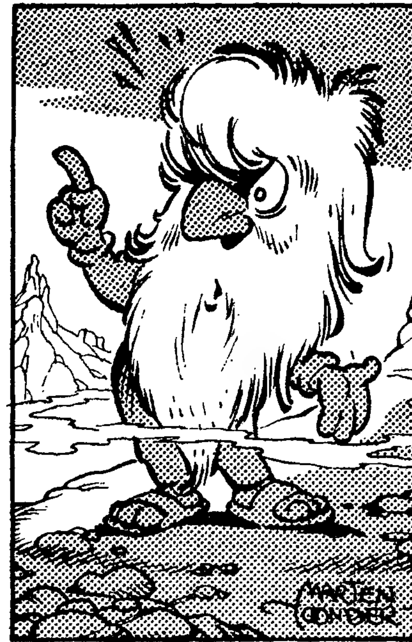
'Die pral...' zei hij met doffe stem. 'Misschien, dat ik daarmee weer verder kan gaan...'

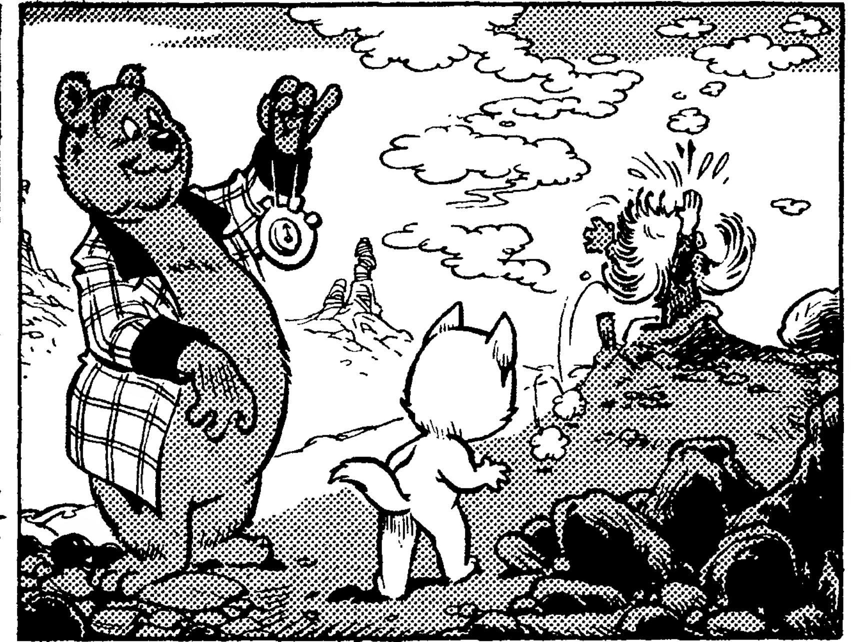
'Ik zou het niet doen!' zei Tom Poes haastig, maar dat hielp niet.

TOM POES EN BOMBOM DE GEWELDIGE

Door Marten Toonder

5764 ‘Die pral wil ik wel hebben’, zei heer Ollie, terwijl zijn vervallen gelaat opleefde. ‘Kracht is juist wat ik in mijn toestand nodig heb.’

‘Goed,’ zei het ventje, ‘dat kan. Ik heb er meer. Maar hij is onveiligvol; ik mag hem beter niet aan laagvlakkers geven.’

‘Ik ben geen laagvlakker!’ riep heer Bommel, die op handen en voeten nader kroop. ‘Ik ben een heer van stand!’

‘Ken ik niet’, hernam het mannetje. ‘Maar goed. Hier. Hang hem om je hals. En nu sterk luisteren! Er zitten drie knoppen aangemaakt. Eerste knop is omgedraaid en daardoor werkt pral. Als je tweede knop omdraait, wordt werking sterker — en dat kan je niet maken.’

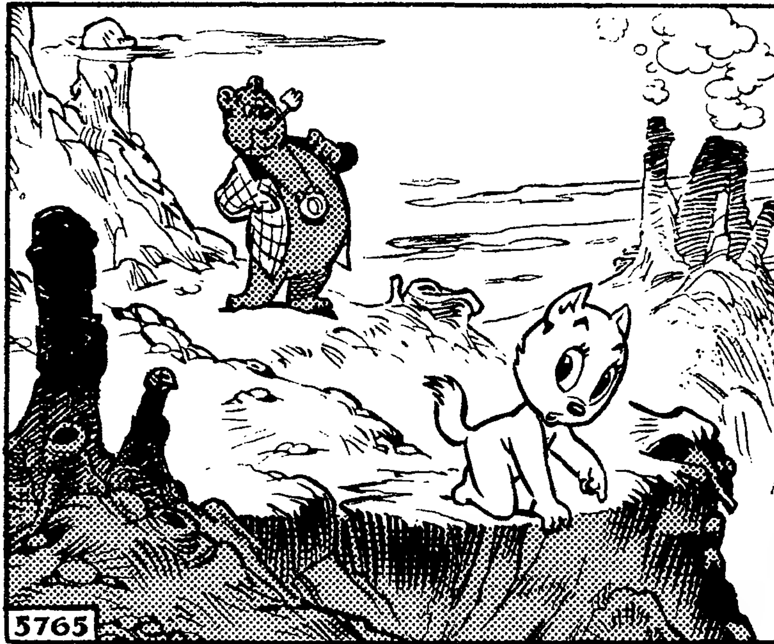
‘Wat gebeurt er dan?’ vroeg heer Bommel met een eigenaardige zenuwtrek.

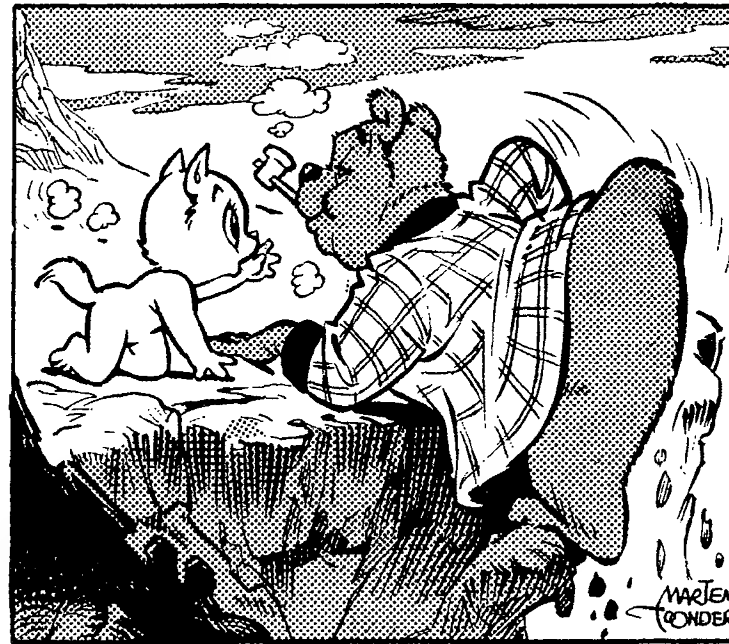
‘Dan slaat de ont in je samenhoud!’ verklaarde de dwerg ernstig. ‘Nooit doen, Bombom! Nooit! Het zou je vol sterke spijt maken!’

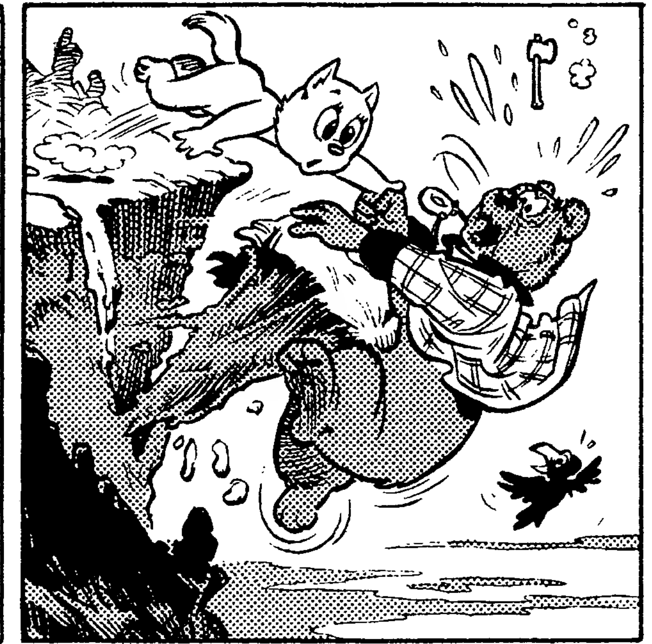
Deze waarschuwing kon heer Ollie eigenlijk niet zo veel schelen, want op het moment dat hij het apparaatje aanvatte, voelde hij nieuwe levenskracht door de aderen stromen. Hij stond dan ook glunderend op om de ander op gepaste wijze te bedanken. Dit hoefde echter al niet meer; de dwerg was met een sprong in zijn kratertje verdwenen.

TOM POES EN BOMBOM DE GEWELDIGE

Door Marten Toonder

5765 'Nu voel ik mij, zoals een Bommel zich voelen moet', prevelde heer Ollie, de pral om zijn hals hangend. 'In staat tot grote dingen, als je me volgen kan.'

Tom Poes antwoordde niet. De hele zaak beviel hem niet erg en hij wilde nu maar liever zo spoedig mogelijk weg van deze plek.

'Het is een hele klim naar beneden', zei hij. 'De Oude Schicht staat aan de voet van deze vulkaan. Laten we het slingerpad nemen, dan is de afdaling het gemakkelijkste.'

Maar daar wilde heer Bommel niets van horen.

'Kom, kom', sprak hij gemoedelijk. 'Iemand met mijn kracht schrikt niet terug voor zo'n klimpartijtje. Steun maar op mij, dan zijn we beneden voor je het weet.'

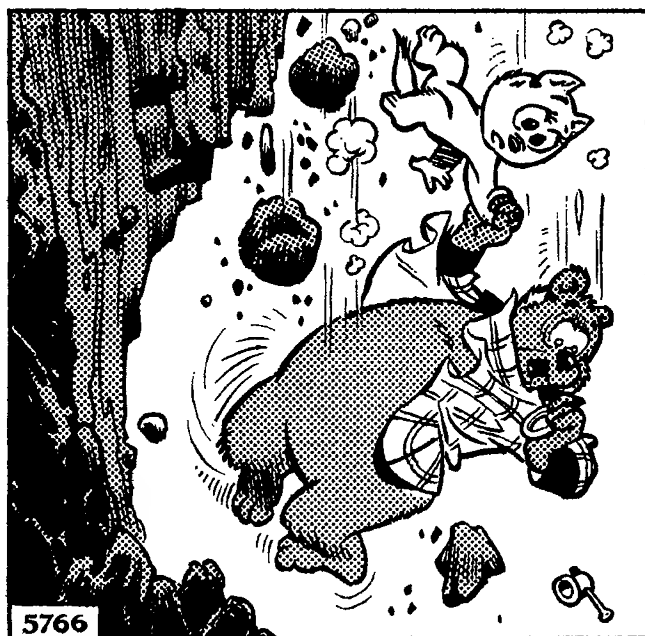
Hij liet zich over de rand van de kleine vlakte zakken en zette zijn voeten op een uitstekend richeltje.

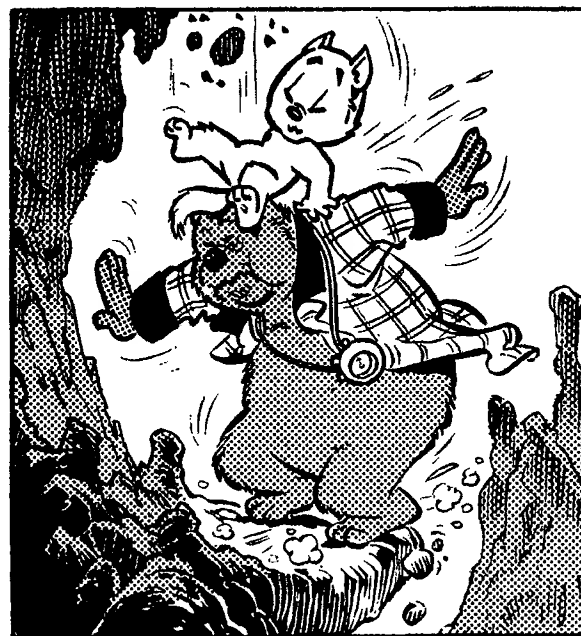
'Zo', hernam hij. 'Geef me een hand en laat de rest vol vertrouwen aan mij over. Hoogtevrees speelt geen rol voor...'

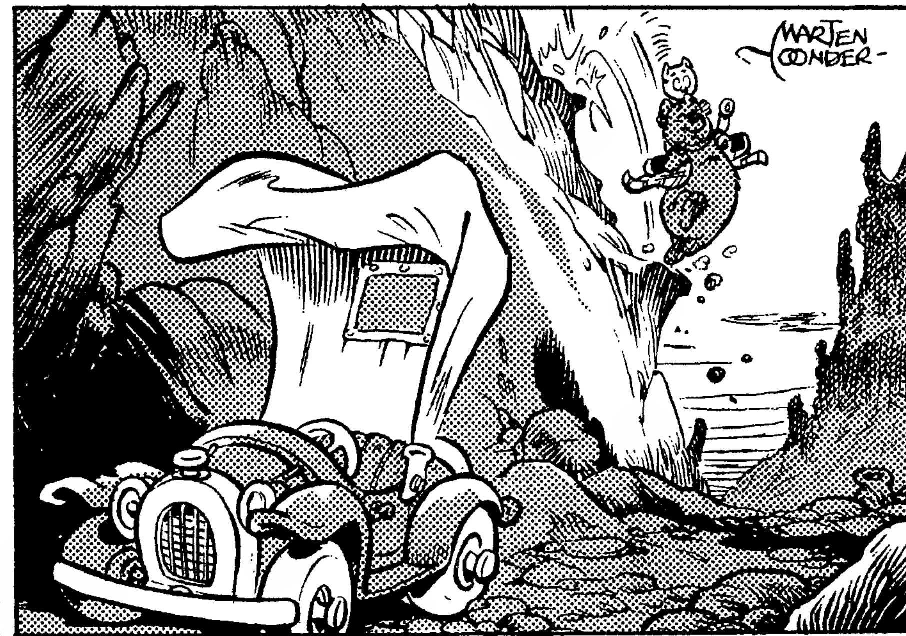
Op dat moment klonk er een droge knap. Het stuk rots waarop de fors gebouwde heer steunde, scheurde plotseling los van het bergmassief en zakte voorover. De bergbeklimmer, die op dit gebeuren niet gerekend had, stiet een kreet uit en klampte zich stevig aan de uitgestoken hand van Tom Poes vast. Maar deze kon de val natuurlijk niet meer tegenhouden — en het tweetal stortte in de gapende afgrond...

TOM POES EN BOMBOM DE GEWELDIGE

Door Marten Toonder

5766 De bergwand rees op deze plek loodrecht omhoog en de val was dan ook duizelingwekkend. Het is geen wonder, dat heer Ollie niet meer dacht aan de krachten van de pral, die aan het koordje om zijn nek bungelde. Zijn geroep verwoei in de zwavelgeuren die uit de afgrond omhoog stegen en Tom Poes, die willoos werd meegesleurd, meende reeds dat hun einde gekomen was. Maar door een toeval raakte heer Ollie met de voeten een uitstekende richel en op hetzelfde moment voelde hij dat zijn spieren zich spanden. Elastisch veerde hij door de knieën en hoewel hij even gestoord werd door zijn jonge vriend, die met een klap op zijn hoofd belandde, hervond hij zijn evenwicht.

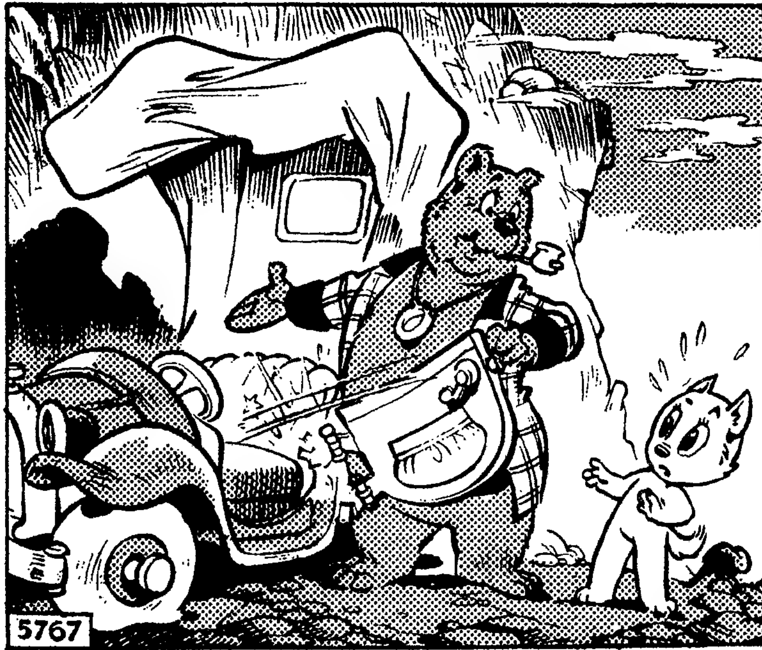
'Geen zorg!' riep hij uit. 'We gaan gewoon langs de treetjes naar beneden. Houd je maar goed vast.'

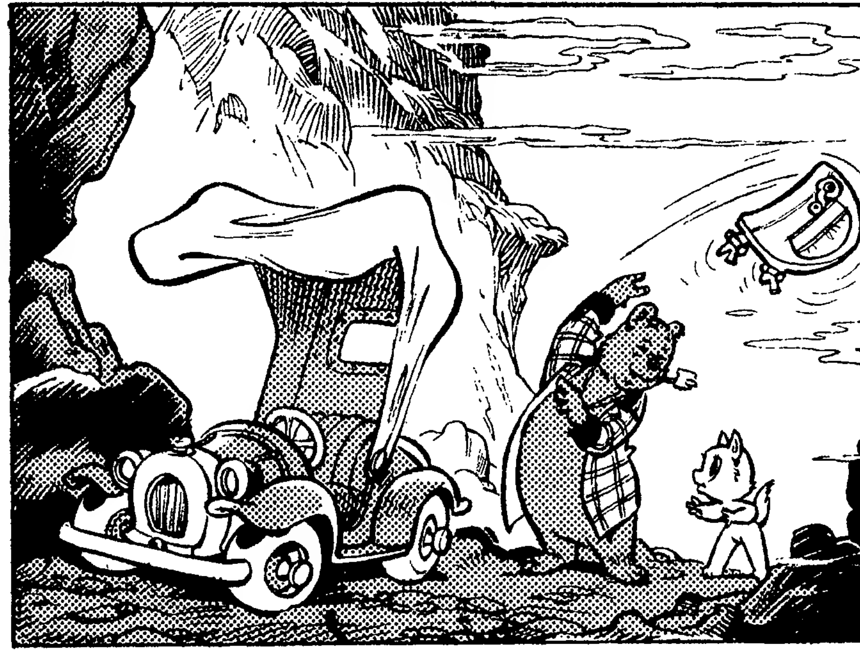
Zo sprekende sprong hij veerkrachtig naar het daaronder gelegen rotspunt en vandaar op een richel die nog veel lager lag. Aldus vervolgde hij de afdaling met onwaarschijnlijk grote sprongen, zodat hij weinige seconden later dicht bij de Oude Schicht op de begane grond belandde, zonder letsel te hebben opgelopen.

'Dat was dat', zei hij glimlachend. 'Het is wonderlijk, wat een Bommel vermag. Ik wist niet dat ik het in mij had.'

TOM POES EN BOMBOM DE GEWELDIGE

Door Marten Toonder

5767 'Hm', zei Tom Poes, die zich met enige moeite van het tochtje herstelde. Maar heer Ollie liet zich niet uit zijn humeur brengen. Soepel trad hij op de Oude Schicht toe en opende het portier met zo'n kracht dat hij het deurtje uit de hengsels trok.

'Het is nog even wennen', sprak hij, het portier wegwerpend. 'Stap in, jonge vriend, we gaan rijden.'

'U moet een beetje voorzichtig zijn', zei Tom Poes bezorgd.

'Bah!' riep heer Ollie. 'Kleine ongelukjes kunnen nu eenmaal gebeuren. Een heer met de kracht van een dwerg kent zijn eigen krachten niet, als je begrijpt wat ik bedoel. Maar eh... eigenlijk hoef ik die kracht in een automobiel niet te gebruiken. Ik weet iets beters!'

Hij opende de motorkap, trok het koord van zijn hals en liet het vreemde apparaatje in de opening zakken.

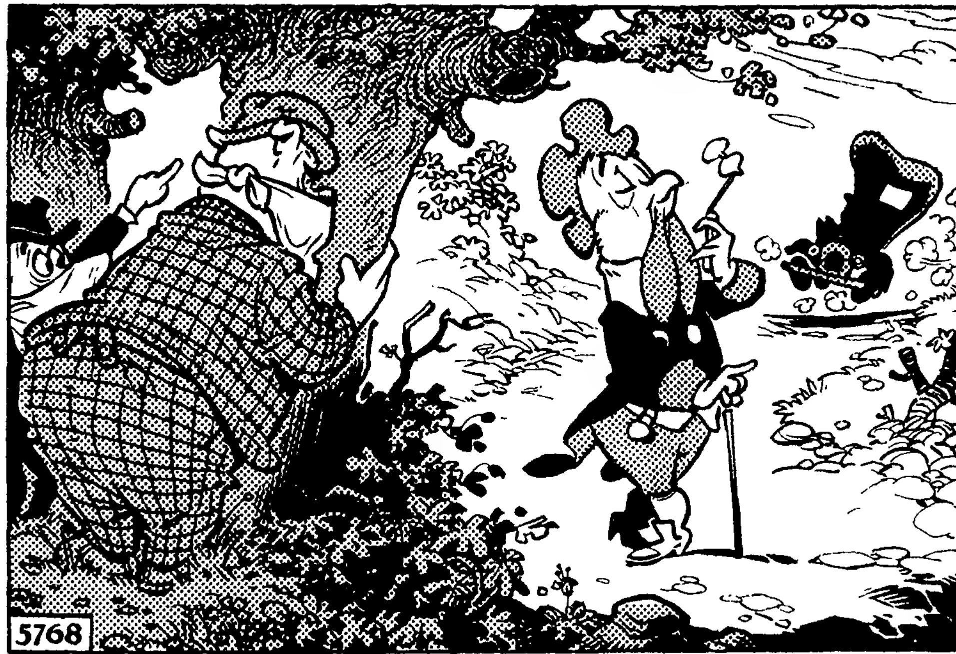
'Doe dat nu niet', zei Tom Poes. 'Dat ding is voor levende wezens bestemd en u weet niet of zo'n motor er tegen kan!'

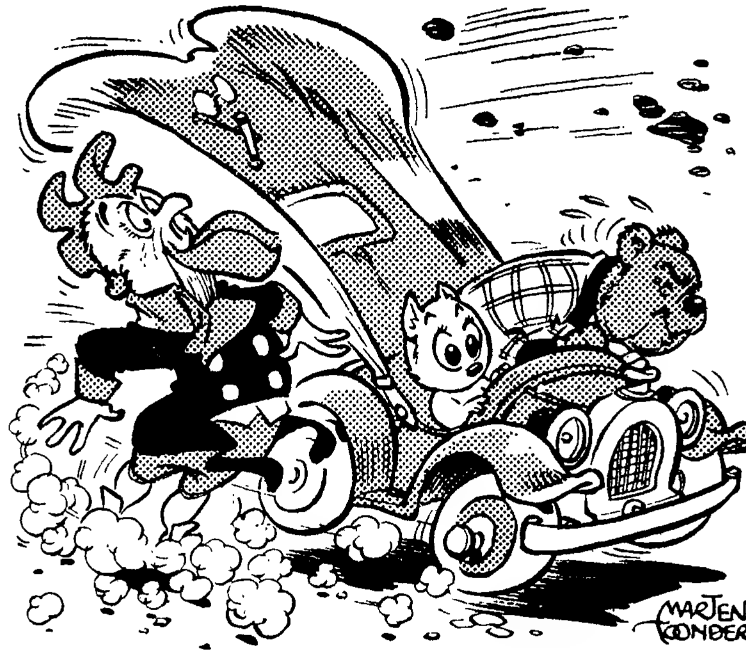
Heer Bommel luisterde niet. Hij liet de pral voorzichtig in de donkere ruimte neer, terwijl hij de technische mogelijkheden overwoog.

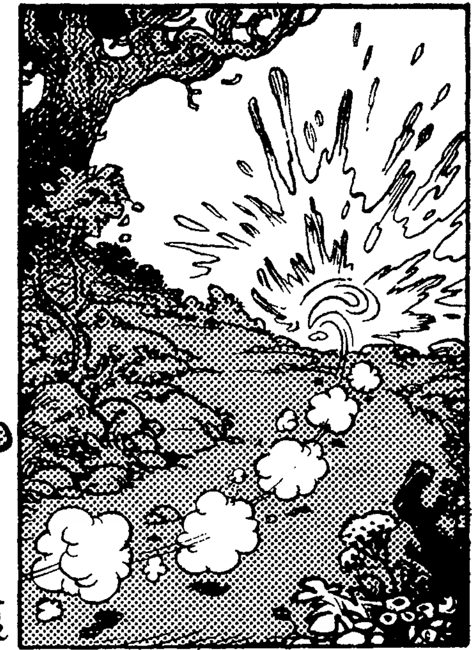
'Eens zien', mompelde hij. 'Als ik hem in dat doosje doe, wordt hij vet, want daar heb ik levertraan in gegoten. Maar als ik hem aan dat vierkante flesje bind, kan het geen kwaad. Daar zit alleen maar een soort water in.'

TOM POES EN BOMBOM DE GEWELDIGE

Door Marten Toonder

5768 Na zijn mishandelde haag te hebben bijgewerkt, was de markies De Canteclaer stadwaarts gegaan om het knipgevoel kwijt te raken en een kort bezoek aan zijn bank te brengen.

'Dat doet hij altijd op deze dag van de week', gromde een ongure gedaante, die de terugkeer van de edelman van achter een boom begluurde. 'Hij puilt aardig uit, Hiep! Er op af, jongen, dat is een goeie vangst!'

'Wacht even, baas!' fluisterde zijn metgezel bezorgd. 'Daar komt een auto aan en die kunnen we beter eerst even laten passeren.'

De spreker had gelijk. Over de heuvel kwam een voertuig met grote snelheid naderrazen. Oplettende lezertjes zullen er zeker de Oude Schicht in herkennen, maar noch de peinzende edelman, noch de beide baanstropers hadden de tijd om dat te doen. De wagen spoedde zich met zo'n vaart voort, dat men slechts een in stofwolken gehulde schim waarnam, waaruit een uitzinnige bestuurder naar buiten leunde. De markies werd een eindweegs met wapperende jaspanden meegezogen, doch de inzittenden hadden geen aandacht voor de voetganger.

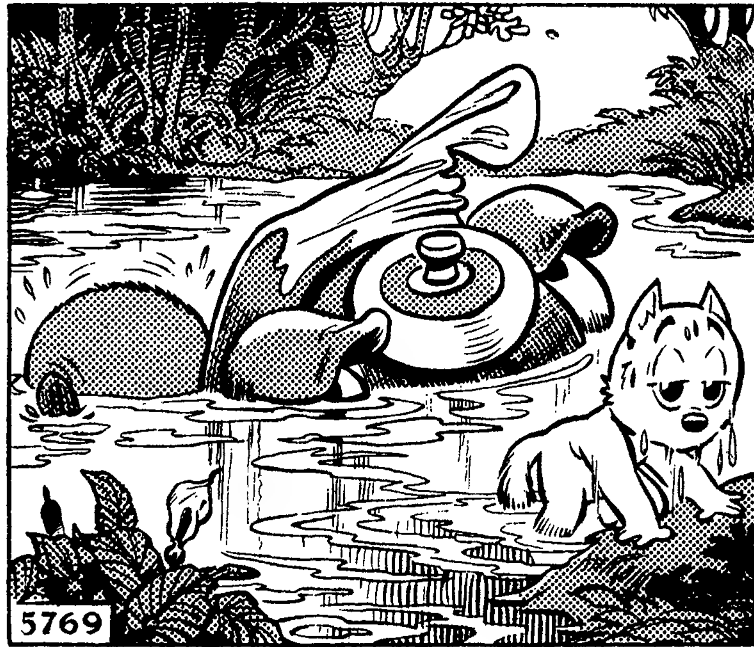
'Pas op!' riep Tom Poes. 'Daar is een bocht in de weg! Een scherpe!'

'Niet meerijden!' waarschuwde heer Ollie. 'Daar komen ongelukken van!'

Het was echter reeds te laat. De kracht waarmee het voertuig voortsnelde, was te groot voor de kromming, zodat het rechtdoor reed en met een geweldige plons in een daarachter gelegen vijver verdween.

TOM POES EN BOMBOM DE GEWELDIGE

Door Marten Toonder

5769 Gelukkig was het water ondiep, zodat de auto niet onder de oppervlakte zonk. Hij stak slechts zijn neus in de modder en de passagiers konden zich zonder veel bezwaren uit het inwendige losmaken.

Tom Poes waadde druipend en uit zijn humeur naar de kant, maar heer Bommel talmde even om zijn pral uit de motorkap te vissen.

‘Nu heb ik hem weer nodiger dan de Schicht’, merkte hij op, toen hij even later luchtig aan land stapte. ‘Tenslotte moet iemand de wagen weer aan land trekken en het ligt voor de hand dat ik dat doe, wat jij, jonge vriend?’

Tom Poes had vele dingen willen zeggen, maar zijn aandacht werd afgeleid door lawaai bij de wegkromming. Daar hadden de beide struikrovers gewacht, totdat de automobiel uit het gezicht verdwenen was en daarop waren ze dreigend op de voortwandelende markies afgesprongen. Het geroep van: ‘Geld of je leven!’ en ‘Kom op met je platvink!’ werd door de wind voortgedragen en verried hun plannen.

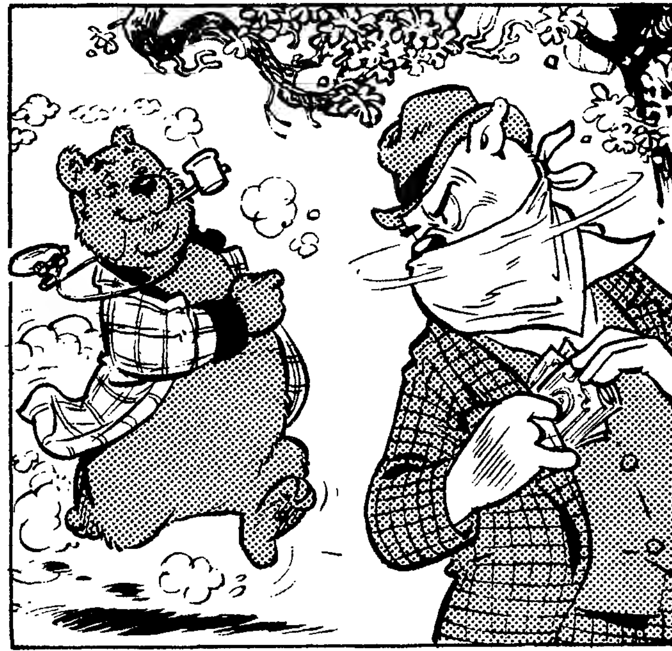
‘Een overval!’ zei Tom Poes ongerust. ‘Als ik me niet vergis zijn Super en Hieper daar aan het werk.’

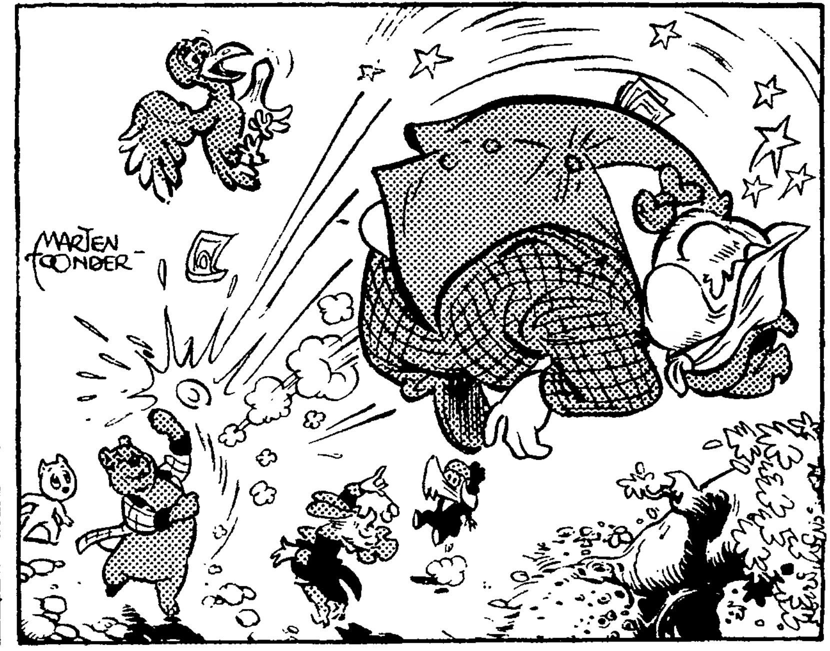
‘Juist’, mompelde heer Ollie tussen de tanden. ‘Iets dergelijks heb ik al eens meegemaakt. En toen hebben de schurken zich niet ontzien om mij een klap te geven waar een dame bij was. Maar deze keer zal ik ze leren!’

TOM POES EN BOMBOM DE GEWELDIGE

Door Marten Toonder

5770 De markies De Canteclaer had intussen zijn zelfbeheersing hervonden.

'Fi donc', sprak hij. 'Dit land wordt steeds stuitender. Wegpiraten vergallen het voortwandelen, terwijl boeven en ladrones zich ongestraft kunnen verrijken door geweldpleging. Het is choquant.'

Hij trok een bundel bankbiljetten uit de borstzak en overhandigde die met grote afkeer.

'Ge verdient een tuchtiging', voegde hij eraan toe. 'Maar dat zou mijn handen verontreinigen. Daarom zal ik...'

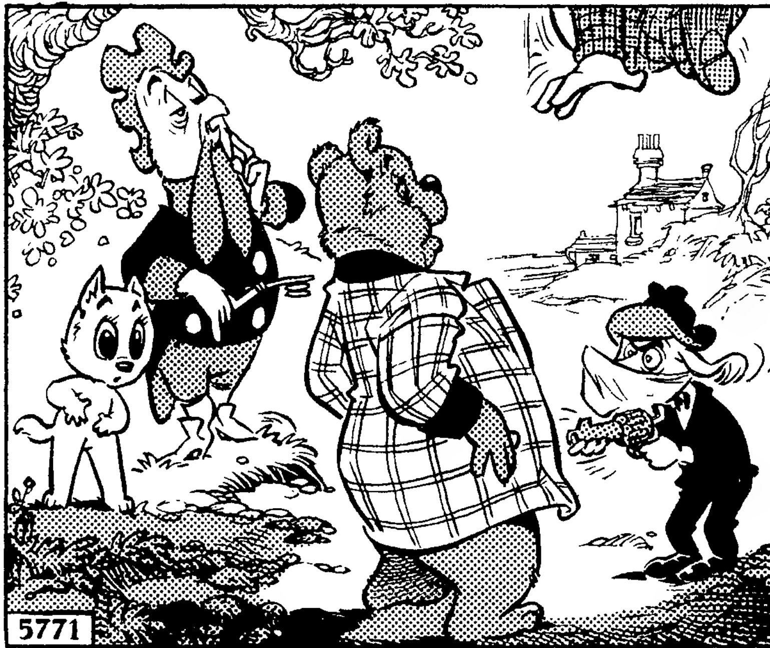
Hij zweeg, want nu kreeg hij de gestalte van heer Bommel in het oog, die gespierd naderdraafde. Ook Super voelde de grond trillen en hij keek grommend om, terwijl hij het geld haastig in de zak stak. Maar toen hij de hardloper gewaar werd, ontspanden zijn verharde trekken zich onder de zakdoek.

'Ha, die bolle!' riep hij uit. 'Kom je weer een tik halen? Nou, die kan je krijgen!'

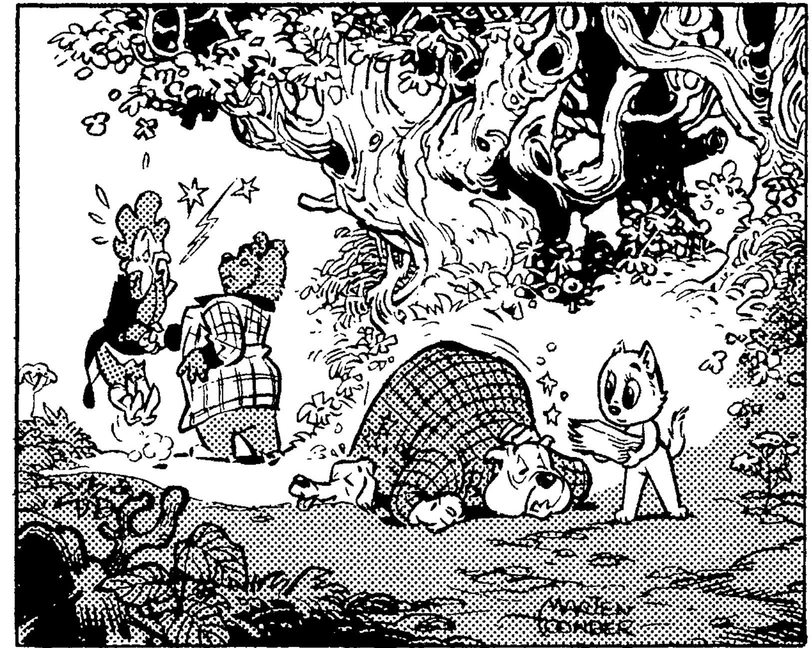
Met die woorden balde hij de vuisten om de daad bij het woord te voegen. Te laat merkte hij echter, dat hij zijn aanvaller onderschat had; er klonk een dreunende slag — en zwaar getroffen zweefde hij de lucht in.

TOM POES EN BOMBOM DE GEWELDIGE

Door Marten Toonder

5771 Hiep Hieper staarde zijn medeplichtige verbijsterd na, toen deze boven de boomtoppen verdween en toen richtte hij in een zenuwgebaar zijn schiettuig op heer Ollie. Voordat er echter iets akeligs had kunnen gebeuren, keerde Super reeds op de aarde terug en stortte met een verdierlijkte kreet op zijn maat.

Het valt te begrijpen, dat deze danig in de verdrukking kwam. De revolver ontschoot zijn hand en doorboorde de misdadige hoed van Bul Super met een knal, die hol door het woud daverde. Daarop werd het vreemd stil.

‘Dat is dat’, sprak heer Bommel, de handen afkloppend. ‘Het gevaar is geweken, heer markies!’

‘Ik zie het’, gaf de edelman toe. ‘Ik moet zeggen, dat de kastijding knap is uitgevoerd. Heb daarvoor mijn dank, amice!’

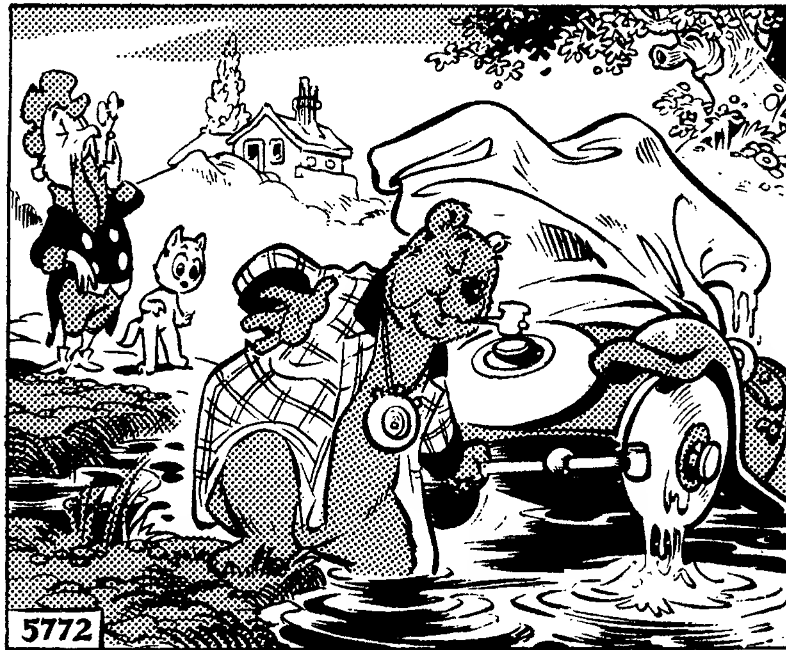
Hij stak een bleke hand uit om zijn woorden kracht bij te zetten en heer Ollie drukte deze hartelijk.

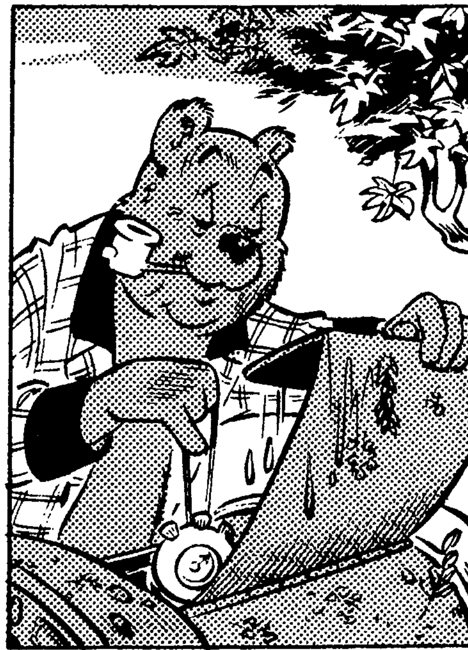
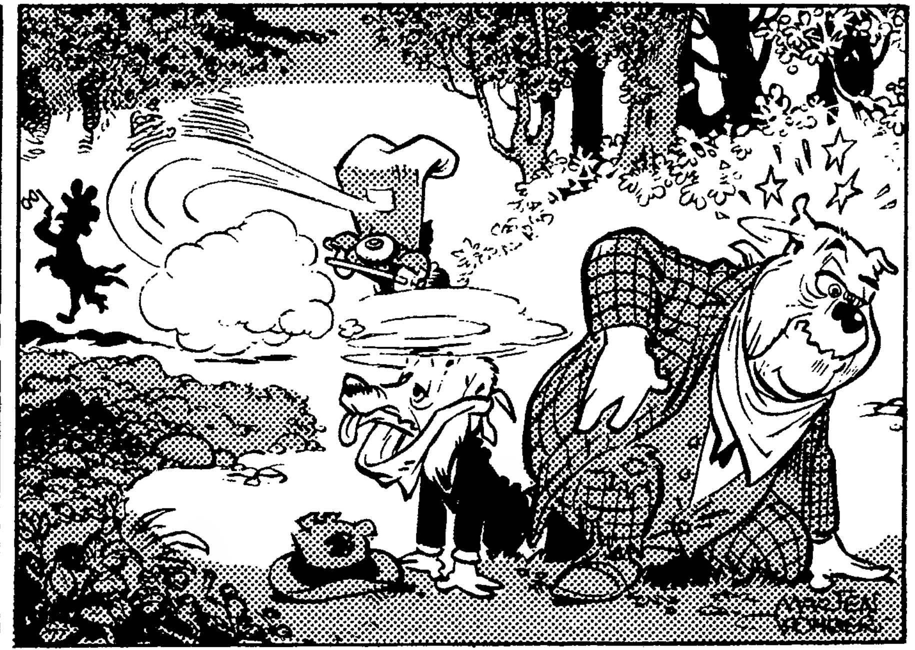
‘Het was alleen maar een vriendendienst’, zei hij met een gulle lach. ‘Lieden van onze stand moeten elkander helpen, nietwaar? En kijk, de jonge vriend heeft uw geld onbeschadigd uit die schurk gehaald. Misdaad loont niet, vooral niet, wanneer er een heer van mijn stand in de buurt is, wat u?’

De markies kon niet direct antwoord geven, de handdruk had hem te zeer aangegrepen.

TOM POES EN BOMBOM DE GEWELDIGE

Door Marten Toonder

5772 Heer Bommel wachtte echter geen verder huldebetoon af. Hij begaf zich met verende tred naar de vijver, stapte in het water en trok met één hand de Oude Schicht op het droge.

'Parbleu!' mompelde de markies. 'Ik sta verbaasd. Wat is er met eh... Bommel gebeurd, vraag ik me af? De weke bolster blijkt een harde pit te bevatten!'

'Ja', zei Tom Poes, die het niet nodig vond om dieper op de zaak in te gaan. 'Heer Ollie is erg sterk geworden, de laatste tijd.'

'Het is wonderlijk, wat een heer in de kracht van zijn leven allemaal kan', sprak heer Bommel intussen tot zichzelf. 'Maar het komt me voor, dat de Schicht er nu meer behoefte aan heeft. Zijn naafjes zijn erg nat geworden, en dat remt de voortgang, heb ik gehoord.'

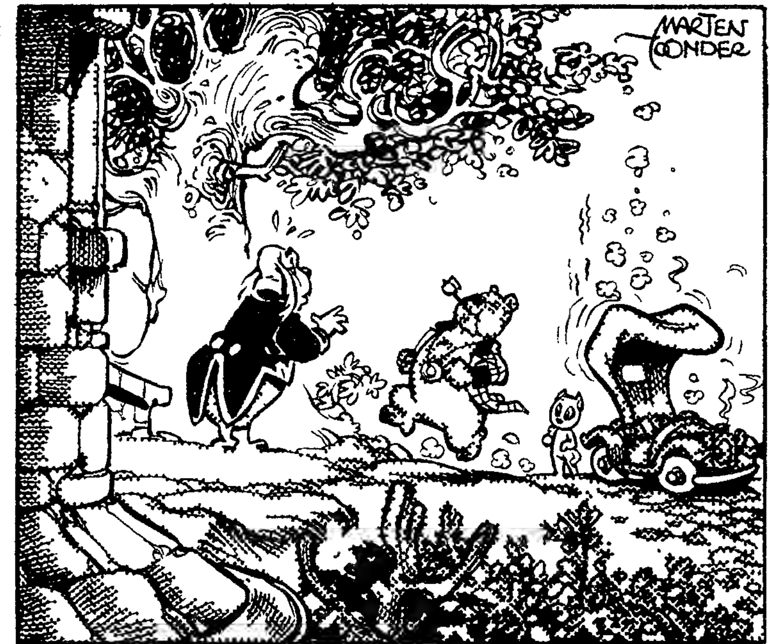
Hij sloeg de motorkap weer open, en met een teder gebaar liet hij zijn pral opnieuw in het inwendige zakken. De gevolgen waren duidelijk merkbaar, want toen hij daarop startte, kon hij zonder moeite wegrijden, nadat Tom Poes er ook in geklommen was. De edelman wendde zich af van de opgeworpen stofwolk, en ook hij ging zijns weegs, zodat de beide slechtaards alleen op het bospad achterbleven.

TOM POES EN BOMBOM DE GEWELDIGE

Door Marten Toonder

5773 Na veel gekreun en getreuzel raakten ze eindelijk weer op de been. Ze zetten hun verfladderde hoeden op en begaven zich met waggelende gang en glazige oogopslag op weg naar de stad, waar ze hun hol hadden.

'D-dat was niet zo mooi, baas!' zei Hieper met gebroken stem. 'Ik had het nog kunnen redden, als je maar niet op mijn hoofd gesprongen was. Ik had die bolle in flarden geschoten. Eerlijk waar. Waarom keek je niet een beetje uit?'

Deze woorden mishaagden Super.

'Hou op over die bolle, of ik bega een ongeluk!' schreeuwde hij rauw. 'Dat is geen eerlijk vechten meer, met een bom onder mijn kin. Kunst! Zo kan iedereen het. Maar we zullen zien wie het beste lacht; het laatste schot is nog niet gevallen.'

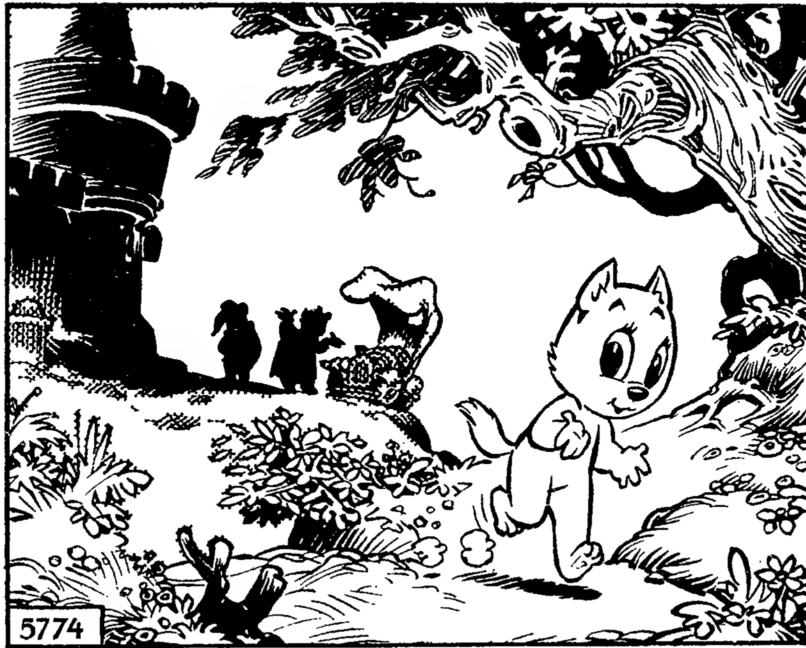
Heer Bommel was zich niet bewust van deze bedreiging. Hij stuurde de Oude Schicht tot voor Bommelstein en sprong er losjes uit.

'Welkom thuis, heer Olivier', sprak Joost, die zijn meester huppelend zag naderen. 'Het ritje heeft u goed gedaan, zie ik. Maar het komt me voor, dat de automobiel wat warm gelopen is. Hij is over de toeren gejaagd, als u mij toestaat.'

'Geen denken aan', riep heer Bommel vrolijk. 'Wij kennen onze eigen krachten niet, dat is het!'

TOM POES EN BOMBOM DE GEWELDIGE

Door Marten Toonder

5774 Maar Tom Poes was blij, dat het tochtje afgelopen was.

'Mijn idee van een vakantie is anders', dacht hij, terwijl hij naar huis liep. 'Die pral bevalt me niet, het is een gevaarlijk ding.'

'Het is allemaal een kwestie van kracht', zei heer Bommel, die nog even buiten was blijven staan. 'Ik ben van huis uit goed gespierd en daarom is het hinderlijk wanneer het terug gaat lopen, als je begrijpt wat ik bedoel. Maar door mijn helder inzicht heb ik nu een pral, die mij op de juiste sterkte houdt.'

'Zeer wel, heer Olivier', prevelde Joost. 'Een pral. Met uw goedvinden ga ik nu even naar de pastei kijken.'

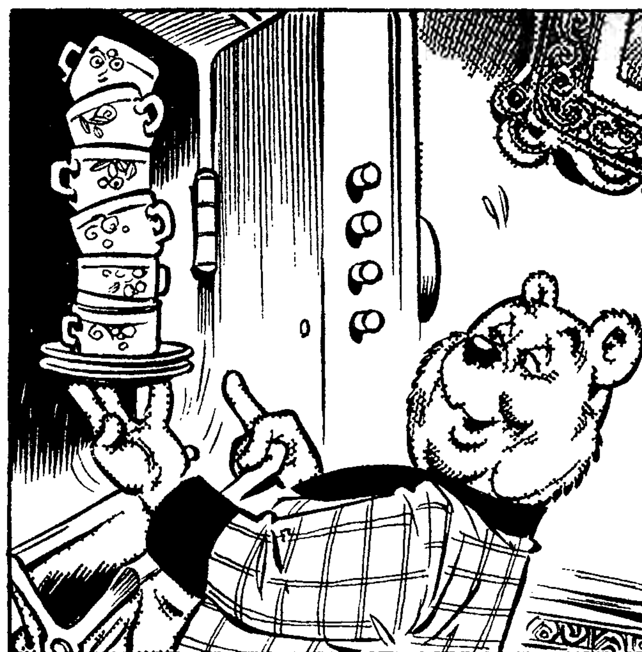
Hij begaf zich naar binnen en heer Bommel bleef bij de stoep achter, waar hij een vers pijpje stopte. Lang kon hij er echter niet ongestoord van genieten, want zijn buurvrouw naderde met een grote tas en sprak hem aan.

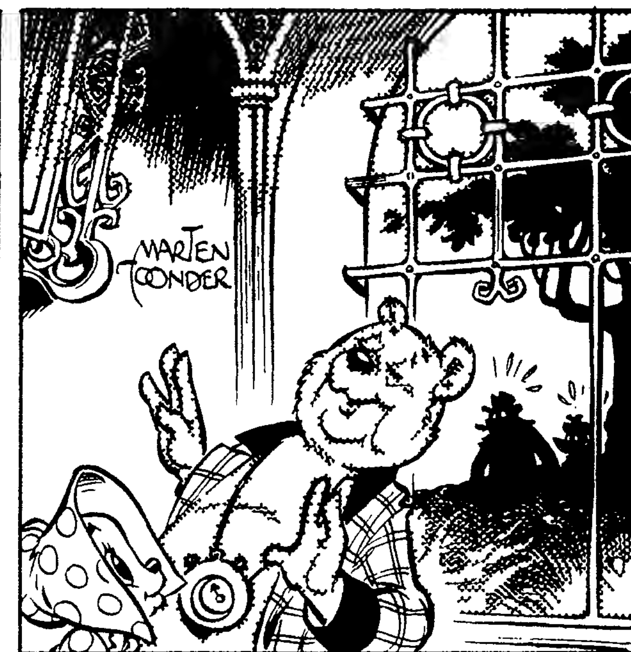
'Gelukkig, dat ik je tref, Ollie', zei ze. 'Ik heb mijn bezittingen van de bank gehaald. Daar zijn ze tegenwoordig niet veilig meer met al die roofovervallen en zo. Wil jij ze bewaren? Dat zou ik een veel prettiger idee vinden.'

TOM POES EN BOMBOM DE GEWELDIGE

Door Marten Toonder

5775 'Komt u binnen, mevrouw', zei heer Bommel met een gulle lach. 'Natuurlijk wil ik uw bezittingen in mijn kluis bewaren, daar zijn ze volkomen veilig. De schurk die ze bij mij wegrooft, moet nog geboren worden. Hahahaha.'

'Wat ben je toch sterk, Ollie', zei juffrouw Doddel bewonderend. 'En je bent nergens bang voor, hè?'

'Het is allemaal een kwestie van kracht', gaf heer Bommel bescheiden toe. 'Deze tas is anders aardig zwaar; u moet meer bezittingen hebben dan ik wel eens vreesde!'

'Ja, zeker', hernam het vrouwtje. 'En ze zijn erg waardevol! Wees voorzichtig, Ollie!'

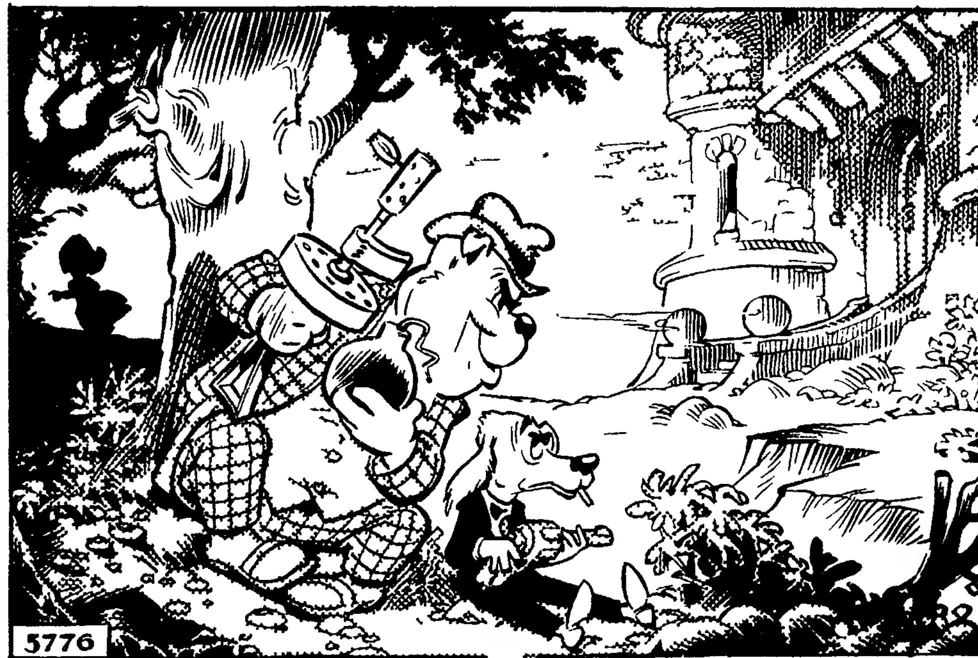
Heer Bommel opende de karbies en nu viel zijn oog op een ouderwets theeservies, dat de gehele ruimte in beslag nam.

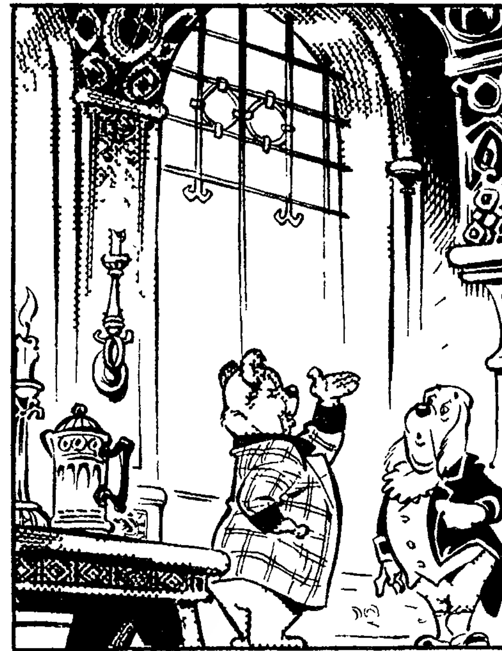
Zonder iets van zijn verbazing te laten blijken, haalde hij het porselein eruit en stapelde het behoedzaam in de brandkast, naast zijn eigen goudzakken.

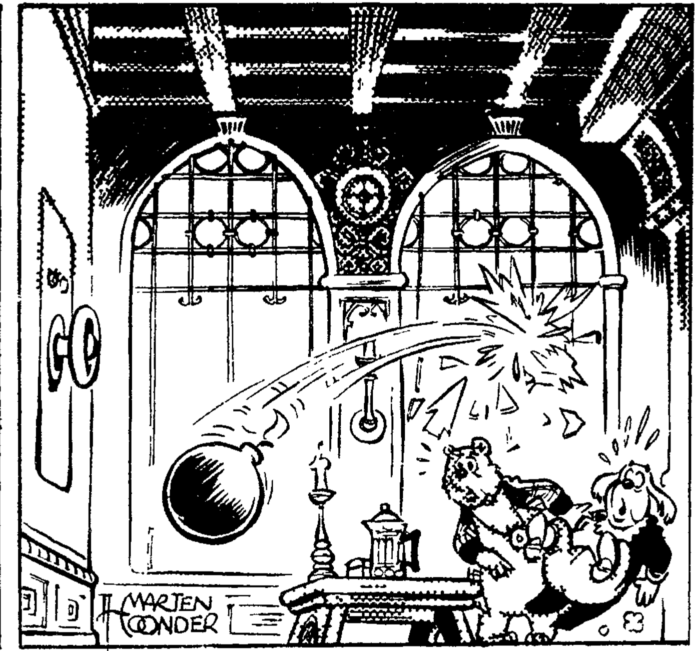
'Wees gerust, mevrouw', sprak hij. 'Uw kostbaarheden zijn bij mij in goede handen. En breken doe ik nooit iets, zodat u geen zorgen behoeft te hebben. Hier staan ze — en ze blijven hier staan, totdat u ze op een dag weer komt halen.'

TOM POES EN BOMBOM DE GEWELDIGE

Door Marten Toonder

5776 In de schaduw van een zware boom zaten Super en Hieper naar Bommelstein te loeren. Verwoestend wapentuig tooide hun ongunstige verschijningen; ze hadden zich goed voorbereid op dit bezoek, want ze wilden zich niet opnieuw terneer laten slaan.

'Daar gaat de visite', sprak Super met een ongunstige lach. 'De bolle zit nu alleen bij zijn centen. Kom, jongen, ik steek het lontje vast aan en dan zal je eens een knal beleven! De muur plat, de kluis open en het geld voor het oprapen!'

Heer Bommel wist helemaal niet, welk gevaar hem boven het hoofd hing.

'Alleraardigst', sprak hij tot Joost. 'Juffrouw Doddel kwam me haar serviesje brengen. Om in de kluis te bewaren, snap je? Het betekent natuurlijk niets, maar toch vind ik het aardig. Dat vertrouwen, hè?'

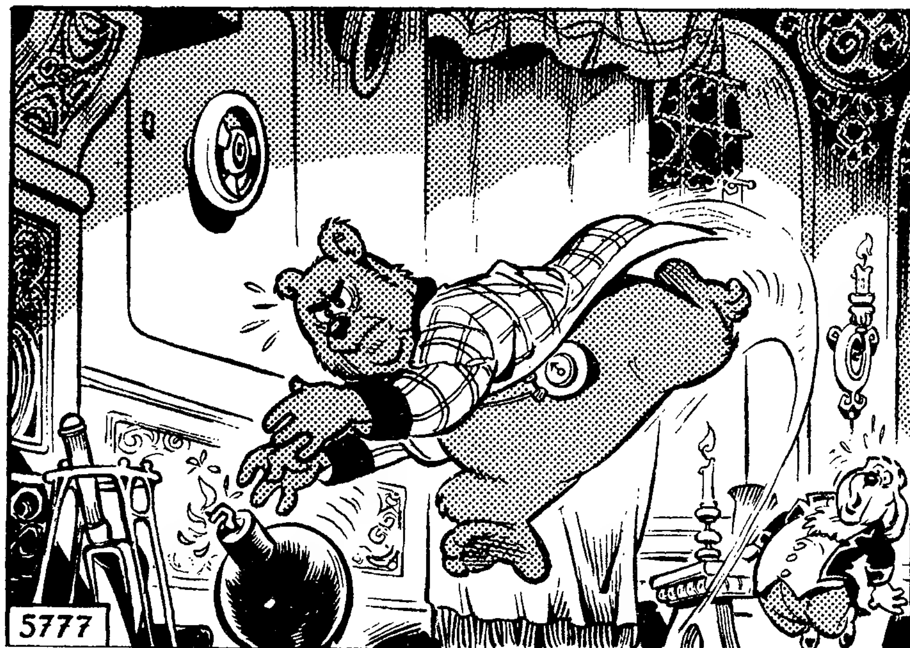
'Heel aardig', gaf de bediende toe. 'Maar nu u het er toch over hebt, zou ik u erop willen wijzen, dat het gevaarlijk is om geld in huis te hebben, heer Olivier! Bent u niet bevreesd voor inbraak?'

'Nee', zei heer Ollie glimlachend. 'Door mijn herwonnen spierkracht...'

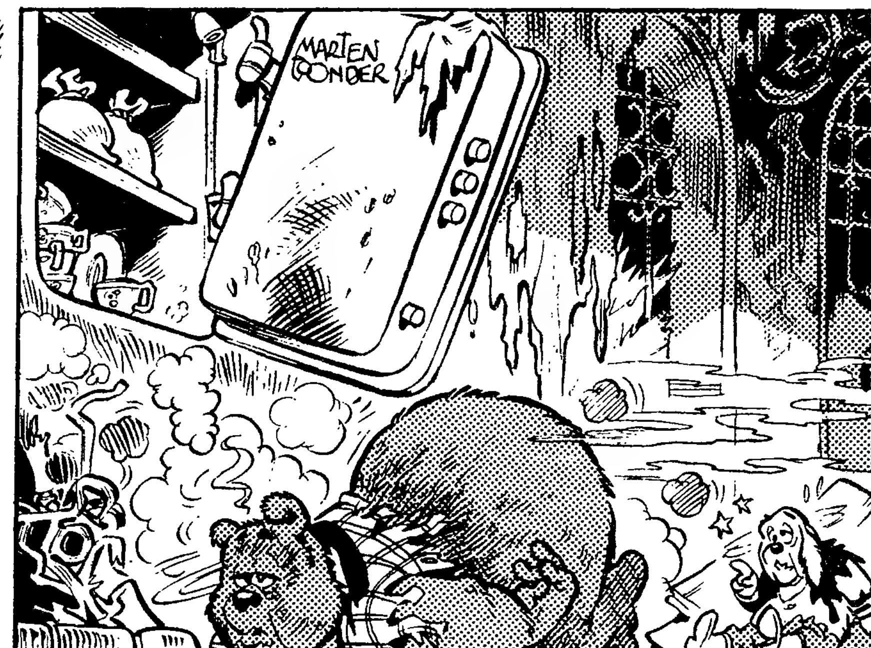
Verder kwam hij niet, want er vloog een ruit in scherven en een zwart voorwerp suisde door de kamer, in de richting van de brandkast.

TOM POES EN BOMBOM DE GEWELDIGE

Door Marten Toonder

5777 Het belandde met een dreun op de grond, precies onder de kluisdeur, die de wand sierde en een ogenblik heerste er stilte, waarin het gesis van de lont en het klagen van de wind in het venstergat de enige geluiden waren.

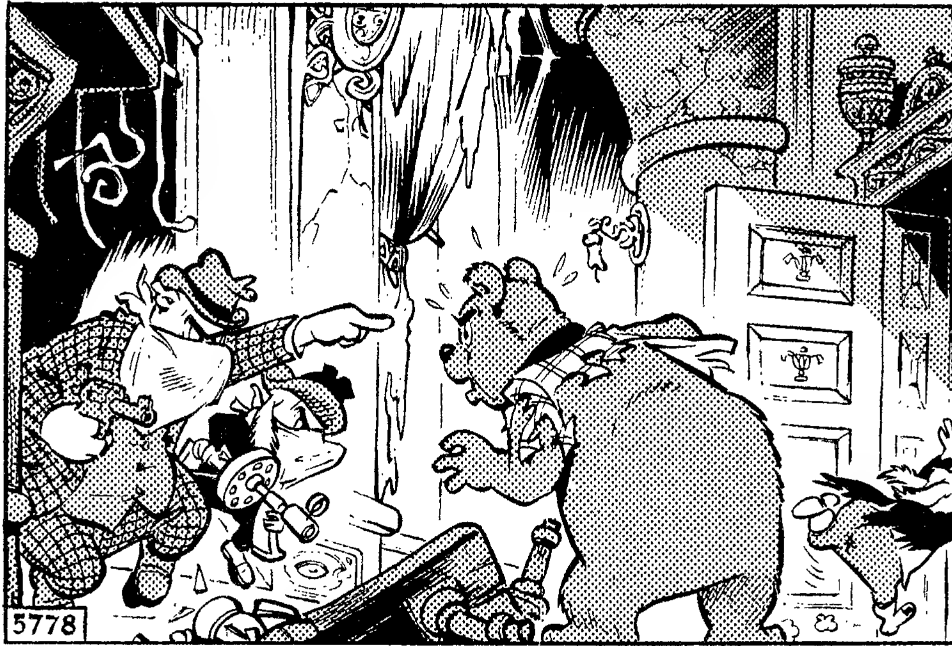
'Een b-bom, met uw goedvinden...' prevelde Joost ten slotte met blauwe lippen, en heer Ollie beaamde: 'Een bom, net als ik dacht!'

Nu werd het duidelijk welk een verandering er zich in de eens zo vreesachtige heer voltrokken had; met vlammende blikken sprong hij op het helse voorwerp toe. Voordat hij het echter had kunnen grijpen, bereikte de vlam de kruitlading - en met een donderende slag barstte de bol uit elkander. Scherven en kruitdamp vulden de kamer en onttrokken het smaakvolle interieur aan het oog. Maar door de versplinterde ruiten floot een frisse nachtwind, die de atmosfeer klaarde en al spoedig kon men dan ook de gevolgen van de aanslag waarnemen. Die waren niet opbeurend.

Gordijnflarden, verbogen smeedijzer en vernield houtwerk waren overal verspreid, de brandkast was opengebarsten en de bewoners lagen versuft op het gescheurde tapijt. Vooral heer Bommel had ernstig van de ontploffing geleden, omdat hij er het dichtste bij was geweest. Het was dan ook alleen aan de krachten van de pral te danken, dat hij nog bestond.

TOM POES EN BOMBOM DE GEWELDIGE

Door Marten Toonder

5778 Gelukkig kreeg hij spoedig het bewustzijn terug. Met reuzenkrachten sloeg hij de ogen op om een blik op de verwoesting te slaan, maar veel tijd kreeg hij daar niet voor.

Door een van de versplinterde vensters drongen twee gemaskerde gestalten het vertrek binnen, en een van hen riep met rauwe stem: 'Handen omhoog! Terug naar die hoek!'

Heer Ollie staarde wat verwezen naar de vuurwapens, die er op hem gericht werden, doch toen herinnerde hij zich de pral, en bliksemsnel kwam hij overeind om de resten van een eikenhouten tafel te grijpen.

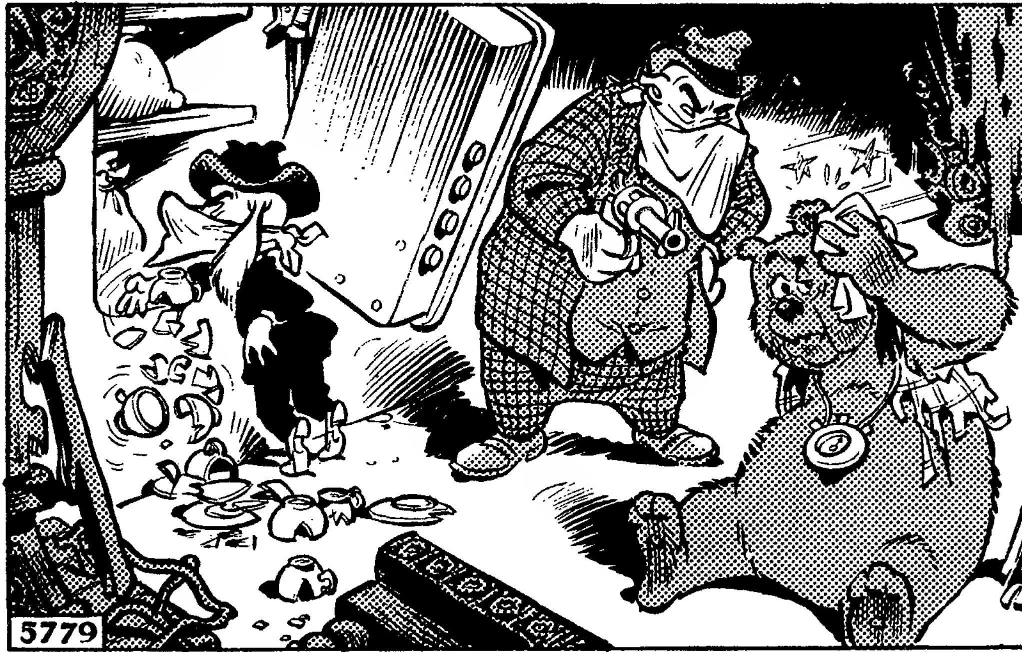
'Niks hoek!' riep hij, het houtwerk boven zijn hoofd zwaaiend. 'Maak dat je weg komt, of ik sla jullie tot gruizels. Een aangeslagen heer kent zijn eigen krachten niet!'

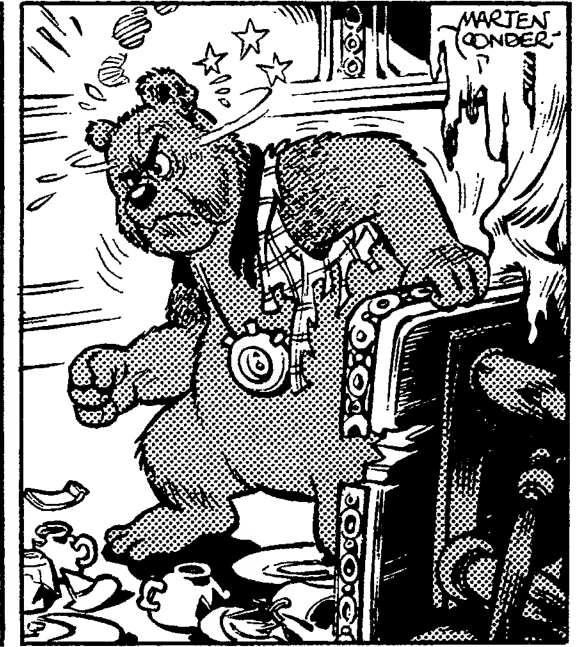
De kleinste schrok niet weinig en verborg zich achter de rug van zijn zwaar gebouwde maat. Maar deze liet zich niet zo vlug uit het veld slaan. Hij hief zijn revolver op en vuurde.

De knal vermengde zich met de dreun waarmee de heldhaftige heer ter aarde stortte. Hij was getroffen; de kogel was rakelings langs zijn oor gegaan, zodat dit lichaamsdeel akelig gezengd was.

TOM POES EN BOMBOM DE GEWELDIGE

Door Marten Toonder

5779 'Ik ben geraakt!' prevelde heer Bommel, terwijl hij ging zitten en een zakdoek tegen zijn oor drukte. 'Het doet erge pijn... misschien bloedt het wel!'

'Houd je gedekt!' snauwde de inbreker, met zijn wapen zwaaiend. 'De volgende boon gaat door je denkerwt. Hiep hier moet rustig kunnen werken. Schiet op, jongen, haal die kluis leeg!'

Dat deed de aangesprokene. Met een armzwaai veegde hij het serviesje van juffrouw Doddel uit de brandkast, zodat dit rinkelend in scherven viel. Daarop greep hij de twee geldzakken, waarin heer Ollie wat gereed geld bewaarde en sprong door het versplinterde venster de nacht in.

'Geen kunsten verder, bolle!' waarschuwde zijn maat, hem volgend. 'Ga maar gauw naar bed — en haal geen grapjes uit. Tegen dit schietijzer kan je toch niet op.'

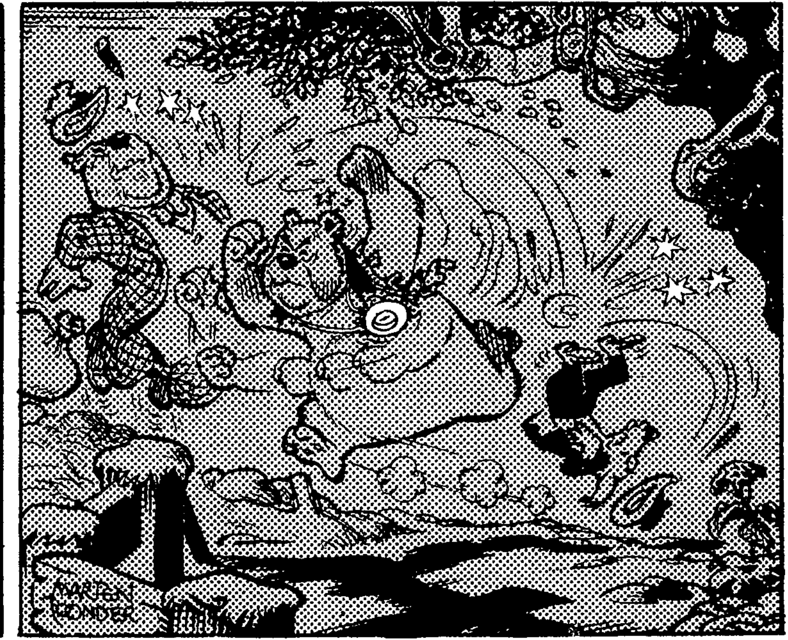
Nu verdween ook hij uit het gezicht, maar heer Ollie dacht er niet aan zich rustig te houden. De pijn aan zijn oor en het vernietigde servies wekten een grote woede in hem en met een dreigend gegrom krabbelde hij overeind.

TOM POES EN BOMBOM DE GEWELDIGE

Door Marten Toonder

5780 Buiten gekomen rukten Super en Hieper de zakdoeken af, en zetten het op een lopen.

'Dat was lekker raak, hè baas?' hijgde de laatste. 'Alleen wou ik, dat je die bolle onschadelijk had gemaakt. Hij is te sterk naar mijn smaak.'

'Onzin', gromde Super. 'Tegen een gewone revolver kan hij niets beginnen, al zou hij twee keer zo sterk wezen. Wees maar rustig, jongen!'

Nu klonk er een dreun uit de richting van het slot Bommelstein, dat ze zo juist verlaten hadden. Het was heer Ollie, die in grote woede door een muur gesprongen was om de achtervolging in te zetten.

'Dat men mij aanschiet is al ernstig genoeg', mompelde hij onder het gaan. 'Maar dat de doortrapte schurken Doddels serviesje aan puin gooien gaat te ver! Dat kan een heer niet gedogen!'

Deze overweging voerde zijn snelheid zozeer op, dat hij de schurken al spoedig in het zicht kreeg.

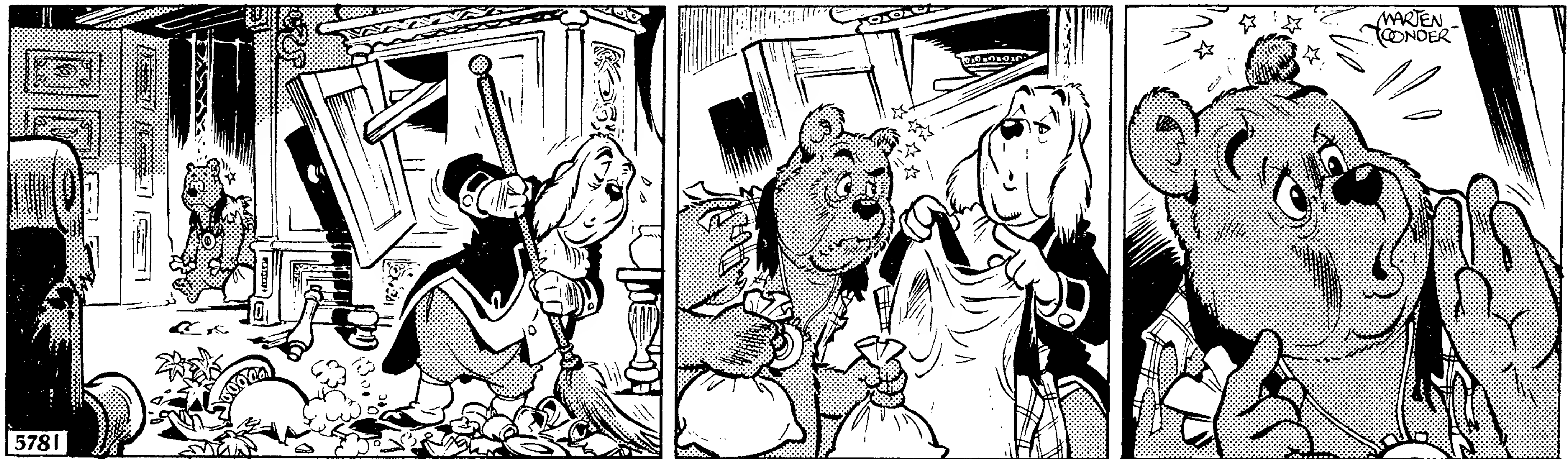
De geruchten achter hen waren de boeven natuurlijk niet ontgaan, en Hieper hield nerveus de pas in.

'Schieten, baas!' siste hij. 'En raak!'

Maar daar was geen tijd meer voor. De doldriftige heer overbrugde de afstand met een geweldige sprong en deelde zulke zware klappen uit, dat het tweetal als dorre bladeren door de nacht dwarrelde.

TOM POES EN BOMBOM DE GEWELDIGE

Door Marten Toonder

5781 De bediende Joost had zich zover van de schok hersteld, dat hij zich in staat voelde om het beschadigde vertrek wat op te ruimen.

'Anders moet ik het morgenochtend doen', prevelde hij, al vegend. 'En de lust tot slapen is mij toch vergaan. Ik sta te trillen op mijn benen, als men het mij toestaat. En hoe heer Olivier ertoe komt om waardeloos aardewerk in de brandkast op te slaan, is mij een raadsel. Wat een bende!'

Zijn bezigheid werd onderbroken door de terugkomst van zijn meester, die in gebogen houding en met de geldzakken in de handen het vertrek betrad.

'Ik heb hier een andere jas voor u', sprak de trouwe knecht. 'Wat u nu aan hebt, kan ik beter aan de voddenman meegeven, het is geheel uit zijn model. En wat hebt u aan uw oor? Heeft men u bezeerd, met uw goedvinden? Doet het pijn?'

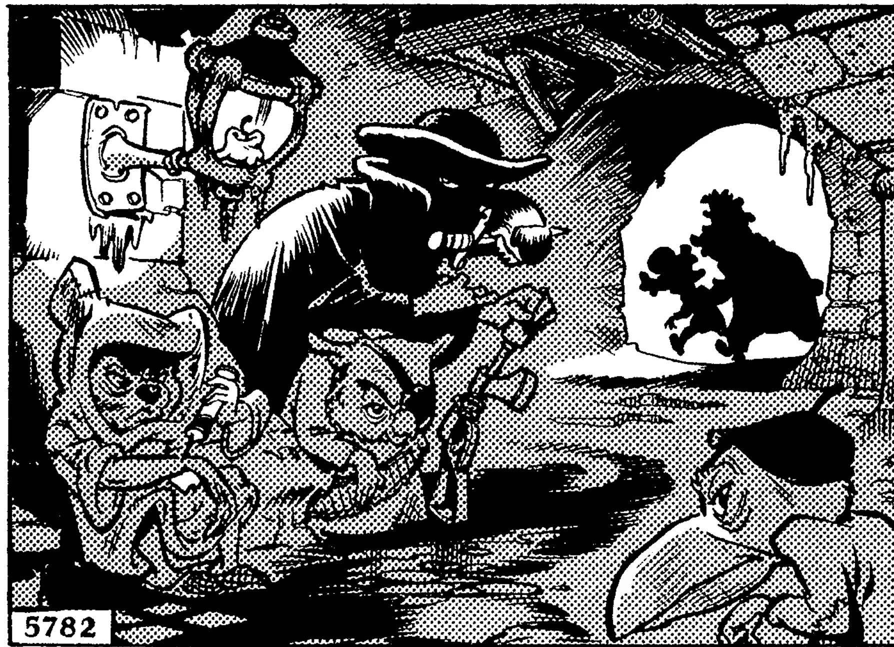
'Pijn?' herhaalde heer Bommel bedrukt. 'Vreselijk! Men heeft mij beschoten, Joost, en ik ben lelijk geraakt. Maar dat is niet het ergste...'

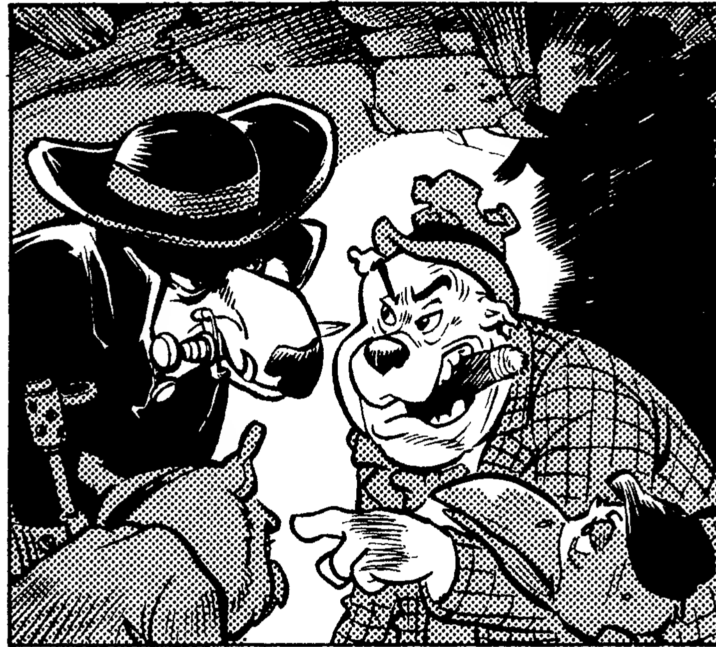
Hij zweeg even en er verscheen een smartelijke trek op zijn berookt gelaat.

'Weet je wat het ergste is?' hernam hij. 'Dat ik de schatten van Doddeltje, juffrouw Doddel bedoel ik, niet beter heb kunnen verdedigen. Wat baten mij mijn krachten, wanneer de eerste de beste schurk mij met een schietwapen kan neerleggen?'

TOM POES EN BOMBOM DE GEWELDIGE

Door Marten Toonder

5782 Het was reeds diep in de nacht, maar in de donkere buurt van Rommeldam dacht men nog niet aan slapen. Door de slecht verlichte straten bewogen zich nog vele duistere gedaanten, die samenschoolden om plannen te beramen die het daglicht niet konden verdragen.

Het was bij een van deze groepjes, dat Super en Hieper verbitterd aansluiting zochten.

'Het wordt tijd, dat we de zaken groter gaan aanpakken', sprak de eerste. 'Alleen als we samen doen, kunnen we geld maken.'

'Wat bedoel je?' gromde een van de aangesprokenen achterdochtig.

'Ik bedoel', hernam Super, 'dat we ons moeten organiseren! Er wonen in de omgeving genoeg rijke stinkerds om ons allemaal een onbezorgde ouwe dag te bezorgen. Alleen kunnen we daar niet tegen op, maar met z'n allen wel. Neem nou bijvoorbeeld die bolle Bommel es. Die zit daar op z'n goud kracht te patsen. Hij denkt, dat hij ongestraft een paar arme jongens een klap kan geven, als ze z'n geldzakken weghalen! Nou, daar moet een eind aan komen!'

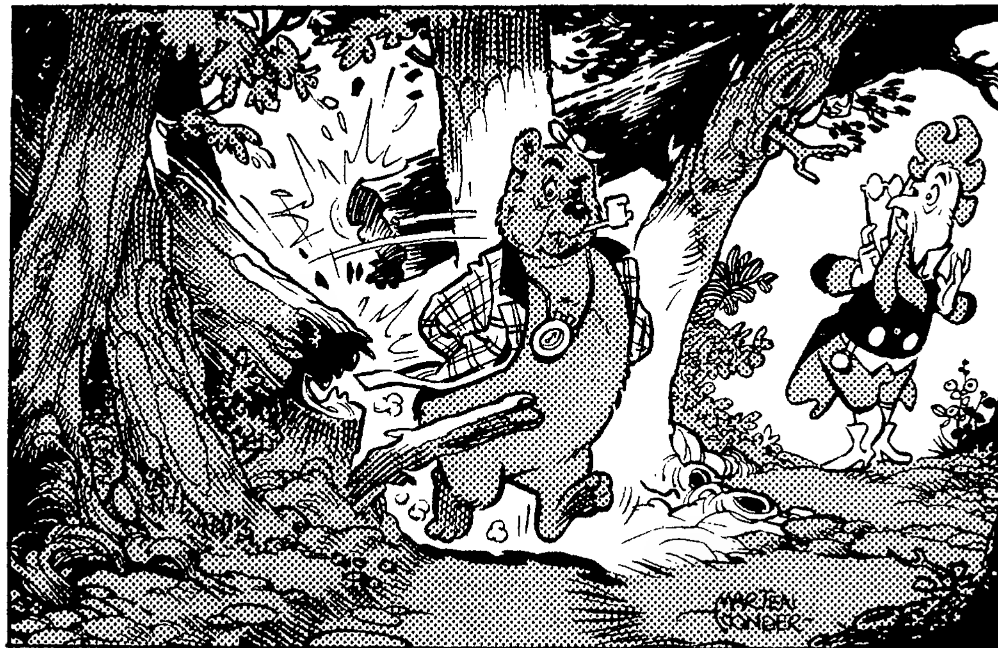
Heer Ollie was echter niet zo zelfverzekerd als de spreker dacht. Hij dwaalde eenzaam door zijn bloementuin, met een verbandje om zijn gekwetste oor en staarde peinzend naar de pral, die om zijn hals hing.

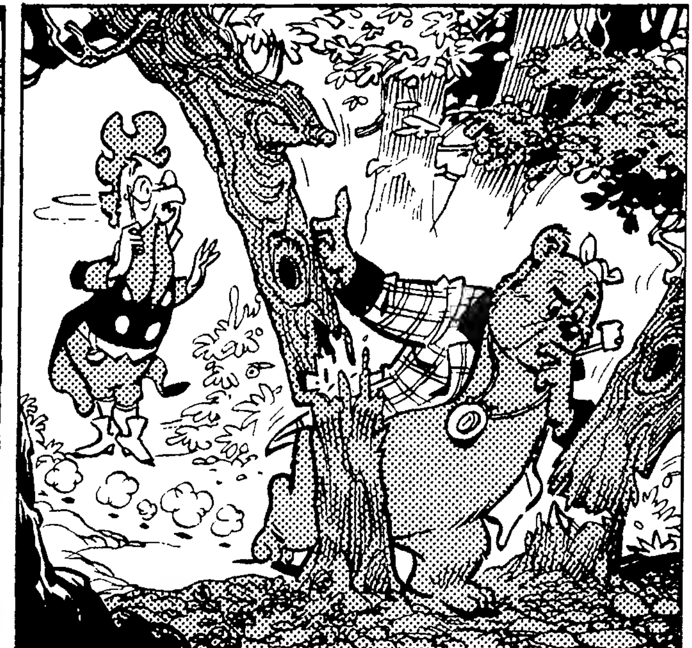
'Wat heb ik aan mijn kracht, wanneer de eerste de beste kogel mij kan verwonden?' vroeg hij zich af. 'Onkwetsbaarheid, dat is het wat mij ontbreekt! Wat zou er gebeuren als ik die tweede knop indruk?'

TOM POES EN BOMBOM DE GEWELDIGE

Door Marten Toonder

5783 De volgende morgen wandelde de markies De Canteclaer reeds voor het ontbijt over een bospad, bezig met het ontwerpen van een ballade. Hij was nog niet verder gekomen dan de eerste strofe, toen hij gestoord werd door het gekraak en het gezwiep van vallende bomen aan zijn rechterhand.

'Houthakkersvolk', mompelde hij fronsend. 'Daar ploegt een logge machine de wortels uit de aarde met plat geweld. Fi donc, hoort nu toch eens aan!'

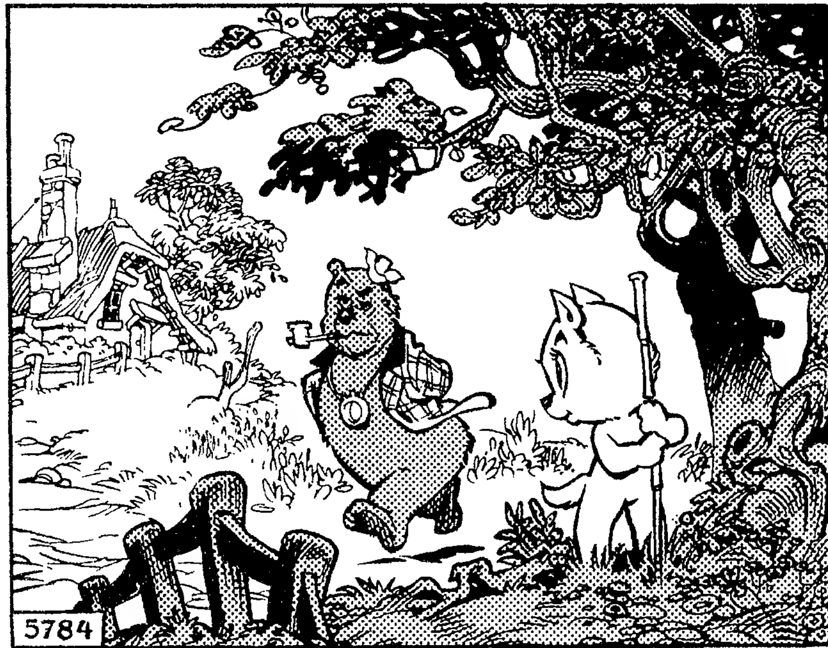
Hij luisterde gekweld naar het snel naderende lawaai, dat ten slotte voor hem door de boomgroep brak en enige fraaie iepen ter aarde deed storten. Het was echter geen machine, maar heer Bommel, die zich op een ochtendwandeling door het woud bewoog. Zich niet bewust van zijn eigen kracht en verdiept in zijn gedachten baande hij zich een pad door de dichte begroeiing, zodoende een spoor van vernietiging achterlatend.

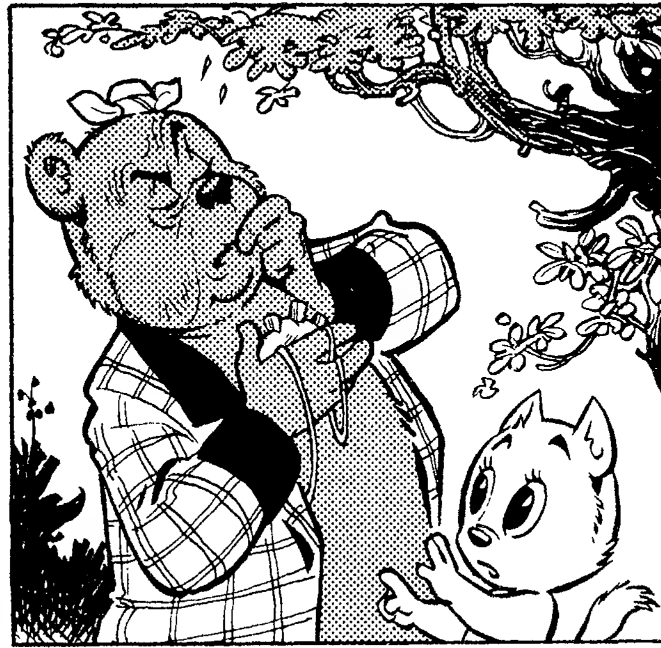
'Dat oor doet lelijk pijn', sprak hij tot zichzelf. 'Zou het zweren? Joost heeft er nu wel een verbandje om gedaan, maar voor een gevoelig heer is het daarmee nog niet verholpen. Als dat zo blijft, zal ik een specialist moeten raadplegen. Het is wel bitter! Wat heb ik aan mijn pral, wanneer een schot mij kan vellen?'

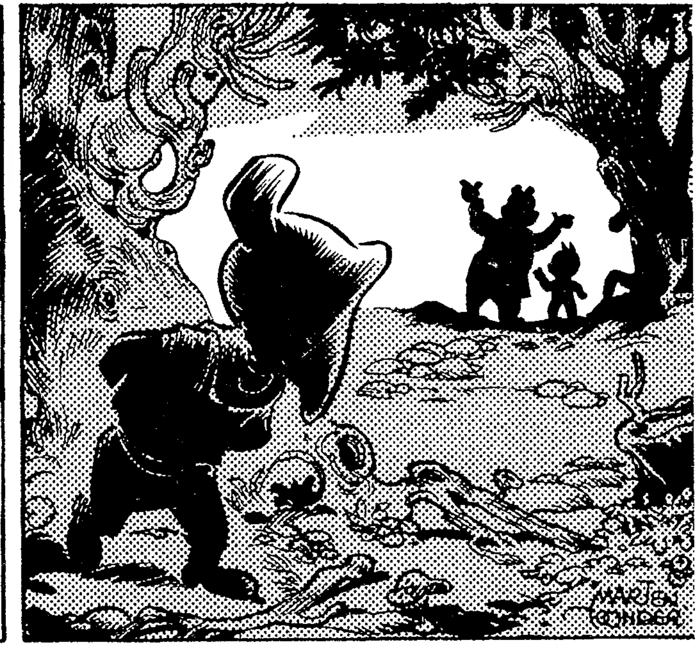
Zonder op te kijken stak hij de weg over en verdween knallend en dreunend in de tegenoverliggende bosschage, de markies verbijsterd achterlatend.

TOM POES EN BOMBOM DE GEWELDIGE

Door Marten Toonder

5784 Tom Poes wilde die dag gaan vissen en daarom was hij bezig met het zoeken van wormen, toen de dreunende tred achter hem zijn aandacht trok.

'Heer Ollie!' riep hij uit. 'U bent al vroeg op! Hebt u niet goed geslapen? Of hebt u niet zoveel rust meer nodig, nu u sterk geworden bent?'

'Ach, wat heb ik aan al mijn kracht?' zei heer Bommel, stilhoudend. 'De eerste de beste schurk kan mij met een pistool buiten gevecht stellen. Kijk maar eens naar mijn oor. Het ziet er lelijk uit, zeg nu zelf, jonge vriend!'

'Hm', zei Tom Poes.

'Niks hm!' hernam heer Ollie verstoord. 'Ik ben uiterst kwetsbaar, dat heb ik gemerkt toen ik vannacht een paar onverlaten onschadelijk trachtte te maken. En daarom loop ik hier nu slapeloos rond. Wat zou er gebeuren, wanneer ik die tweede knop indrukte, vraag ik me steeds maar af.'

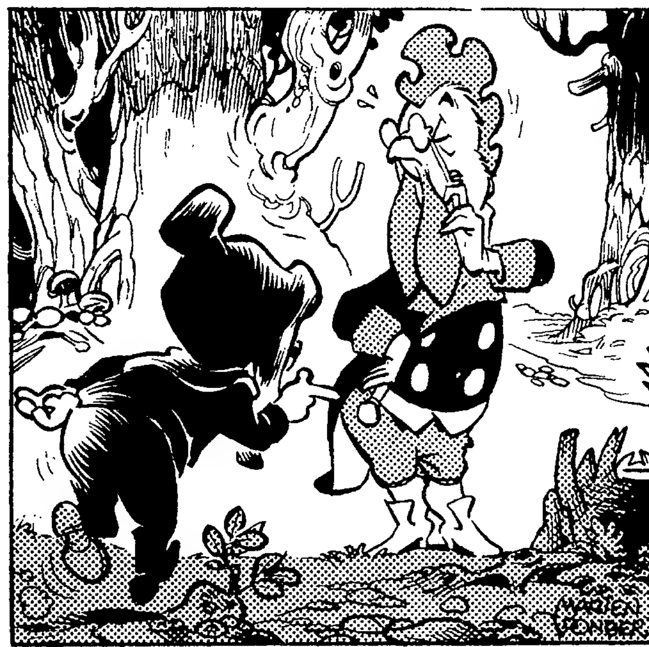
'Dat moet u niet doen!' riep Tom Poes verschrikt. 'U weet, wat die dwerg gezegd heeft. Het is gevaarlijk, zei hij, en hij maakte geen grapjes!'

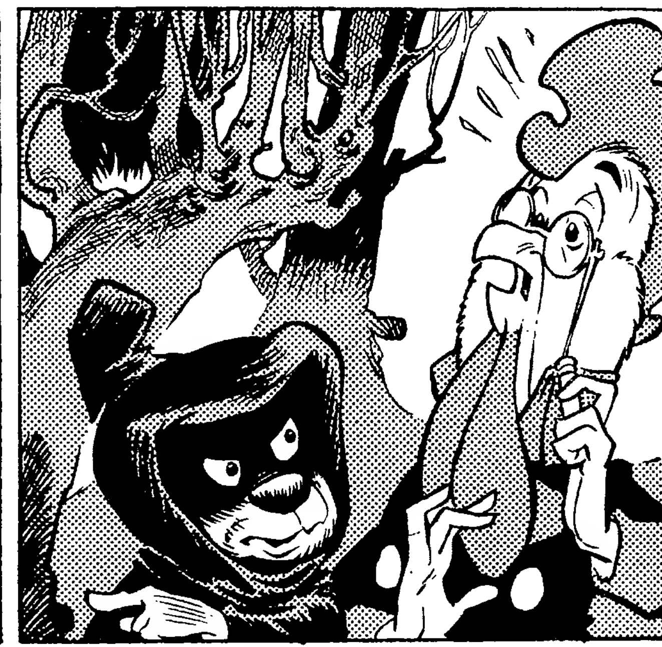
'Zo, is dat jouw mening?' vroeg heer Bommel opstandig. 'Nu, dan ben je een mooie vriend! Begrijp je dan niet, dat ik nog niets ben opgeschoten? De tijd van lijfelijke kracht is voorbij. De misdaad gebruikt andere middelen — en een heer, die krachtig op wil treden, moet zich daartegen wapenen!'

TOM POES EN BOMBOM DE GEWELDIGE

Door Marten Toonder

5785 Intussen bestudeerde de markies De Canteclaer door zijn face-à-main een gevelde woudreus.

'Parbleu!' mompelde hij. 'Als ik het niet gezien had, zou ik het niet geloven. Deze eh... Bommel heeft een stuitende wijze van voortwandelen; maar er moet heel wat spierkracht aan ten grondslag liggen. Ik vraag me af, waar deze omstreden figuur zijn force aan te danken heeft.'

Zijn blik viel op een naderende vreemdeling, die zijn gelaat in de schaduw van een duistere kap verborgen had, en hij richtte zich snel op.

'Ben jij dat stuk markies, dat hier in de buurt moet wonen?' vroeg de zwarte met rauwe stem.

De edelman fronste de wenkbrauwen en wierp hem een koele blik toe.

'Tiens', prevelde hij. 'Ge moogt u wel eens wassen, amice!'

'Ik hoor het al', hernam de ander, terwijl er een valse blik in zijn ogen verscheen. 'Maar het is afgelopen met jouw soort. Kom mee!'

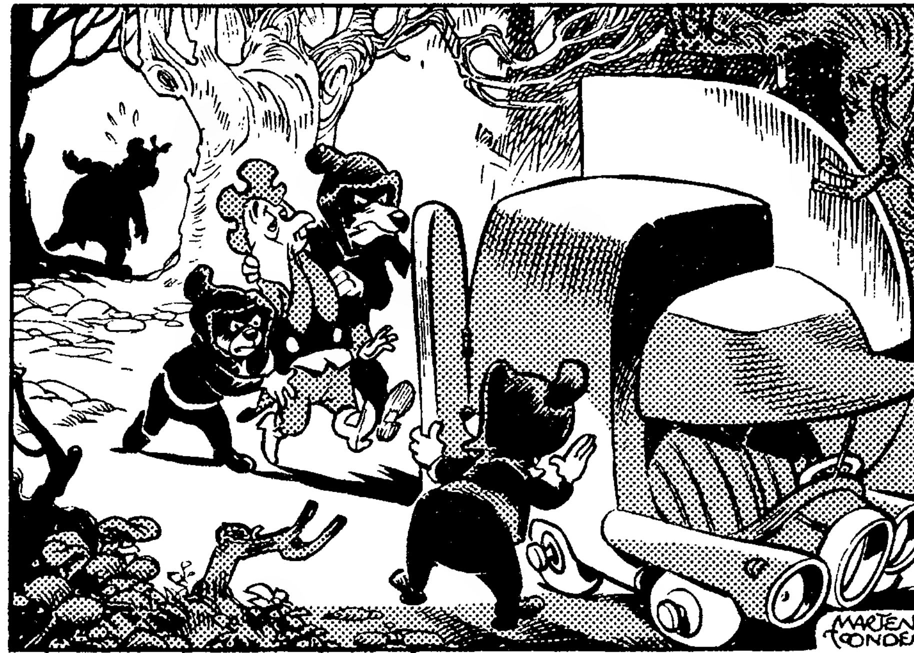
'Par exemple!' riep de markies uit. 'Het idee! Het grauw vermeet zich tot ongehoorde brutaliteit! Pakt u weg, of ik zal mijn knechten op u afsturen.'

'Jij zal niks', gromde de ander met een onguur lachje.

TOM POES EN BOMBOM DE GEWELDIGE

Door Marten Toonder

5786 'Vooruit! Loop! Rechtdoor het pad af. Daar staat een wagen!'

'Parbleu', sprak de markies koel. 'Uw wagen interesseert mij niet. Verdwijn, amice. Uw verschijning doet mijn ogen pijn.'

Nu verloor de vreemdeling zijn geduld. Hij floot snerpend en op dat geluid begon het te ritselen in het woud. Van achter de stammen verschenen hoofden, die met zwarte kappen gedekt waren en ruwe scheldwoorden en bedreigingen verstoorden de stilte.

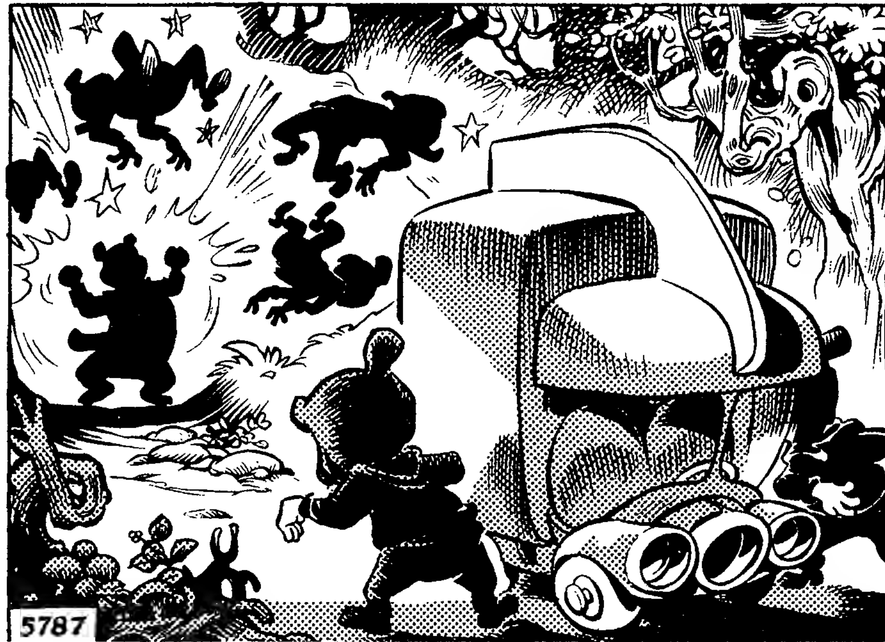
'Je maakt geen kans, dat zie je', hernam de ongure gedaante grijnzend. 'Vroeger zetten we alléén onze kraakjes, maar tegenwoordig doen we samen aan groter werk. Dit is de bende van de Zwarte Gruwel! Kom mee, je gaat naar een rustig plaatsje en dan zullen we eens kijken hoeveel je betalen wilt om weer vrij te komen.'

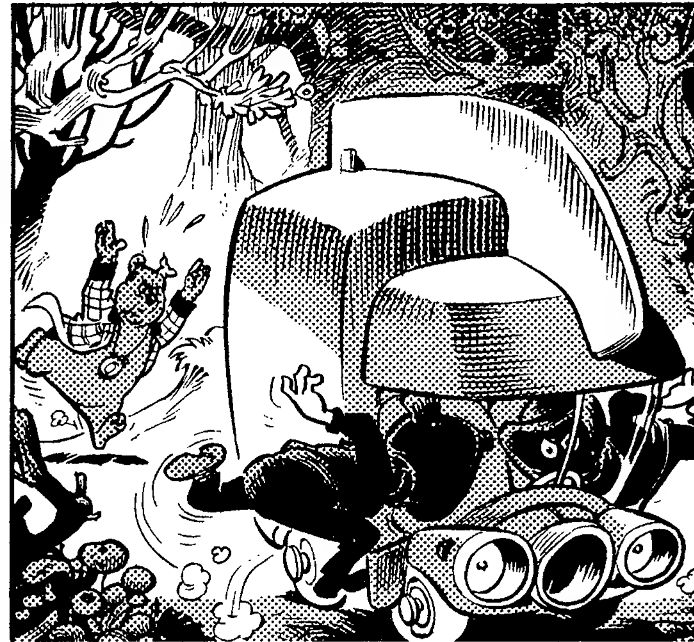
Het is mogelijk, dat de edelman nog iets in het midden had willen brengen, maar daar kreeg hij de tijd niet voor. Een ander bendelid maakte zich los uit de boomgroep — en samen voerden zij de heer De Canteclaer naar een gereedstaande auto.

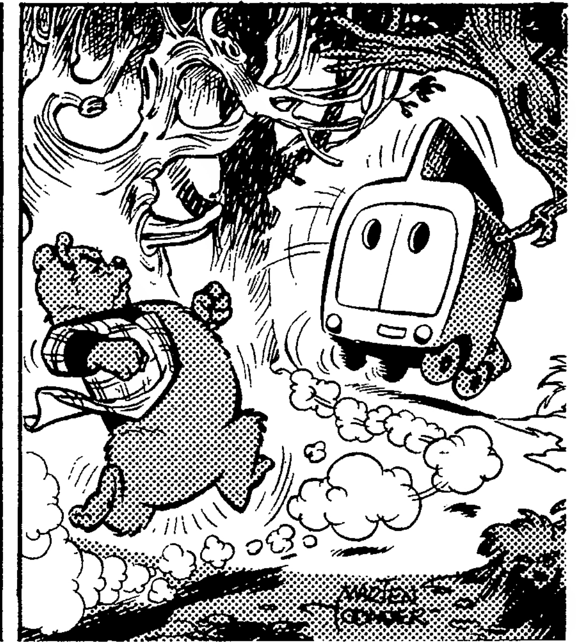
Nu wilde het geval, dat heer Ollie zich juist weer huiswaarts begaf en vanuit de verte getuige was van de ontvoering. Zonder zich te bedenken stormde hij voorwaarts om de helpende hand te bieden, doch nu drong van alle kanten de Zwarte Gruwel op hem toe.

TOM POES EN BOMBOM DE GEWELDIGE

Door Marten Toonder

5787 Een ogenblik was heer Bommel verrast, doch al spoedig herstelde hij zich en met een reeks vuistslagen stelde hij de bende buiten gevecht. Het geluid trok de aandacht van de beide duisterlingen, die de markies in de auto hadden opgesloten.

'Da's een zware', sprak de eerste, bezorgd omkijkend. 'We moeten helpen. 'Nooit leden van de Zwarte Gruwel in de steek laten', zei Super.'

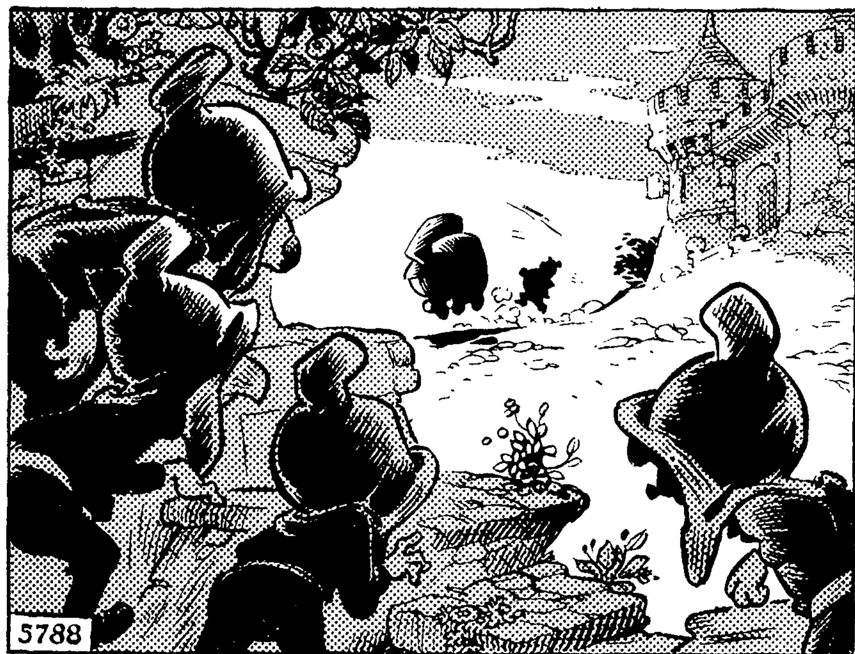
'Niks Super!' riep de tweede. 'We moeten weg wezen! Die woesteling maakt de kachel met ons aan!'

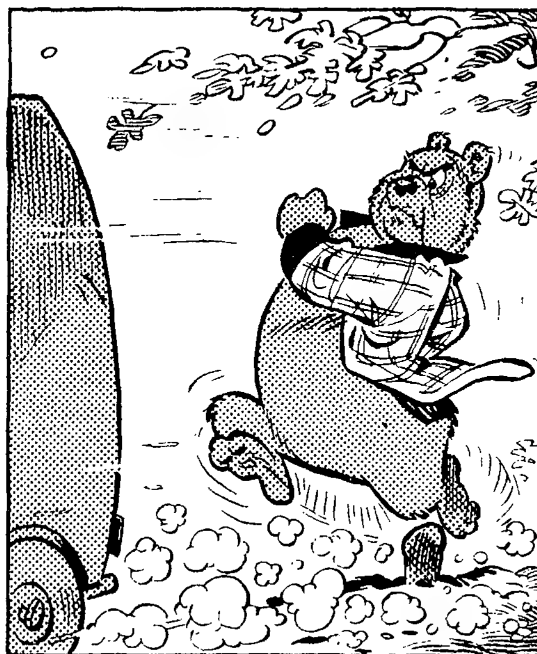
Hij sprong in het gereedstaande voertuig en de ander volgde hem na een lichte aarzeling. Toen heer Ollie met geweldige sprongen nader kwam gesneld om de ongelukkige edelman de helpende hand te reiken, zette de wagen zich reeds in beweging en schoot de heuvel af.

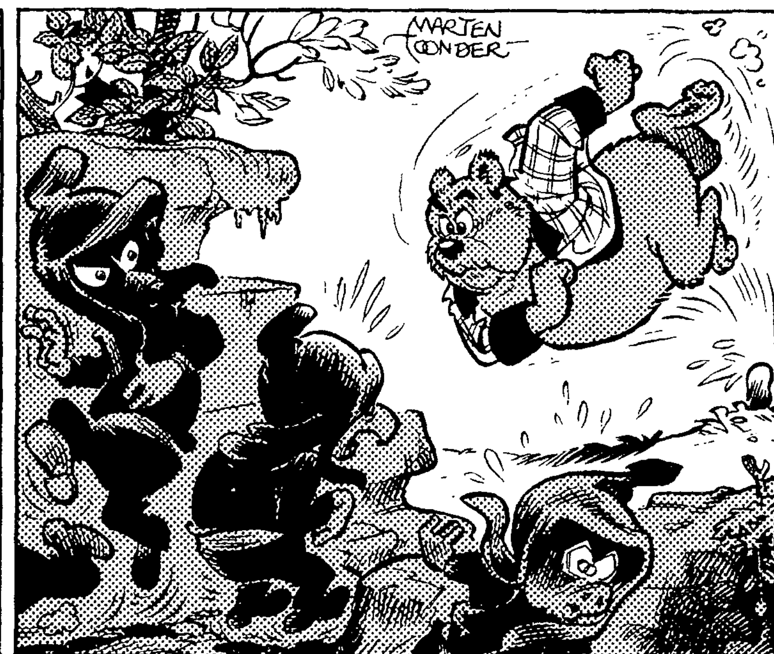
De held liet zich hierdoor echter niet uit het veld slaan. In het besef van zijn reuzenkrachten en zonder enige ademnood begon hij aan de achtervolging. Hij ging daar zo in op, dat hij helemaal niet meer aan het gevaar van een schot dacht. En ook schonk hij geen aandacht aan het zere lapje, dat hij al dravend verloor.

TOM POES EN BOMBOM DE GEWELDIGE

Door Marten Toonder

5788 De ontvoerders van de markies zetten hun voertuig tot de grootst mogelijke snelheid aan. Zo nu en dan wierpen ze een bezorgde blik achterom, want het gedreun van de achtervolger deed hun wagentje schudden en het was nog maar een kwestie van minuten, voordat hij hen zou hebben ingehaald.

De tocht voerde echter langs slot Bommelstein, waar een andere groep misdadigers gereed stond om heer Bommel gevangen te nemen. Ze hadden zich verschanst achter een muurtje en hielden vandaar de omtrek in het oog.

'We moeten het niet op een gevecht laten aankomen', sprak er een wat zorgelijk. 'Hij schijnt nogal sterk te wezen.'

'Dat kon wel eens waar zijn', gaf een ander toe. 'Kijk maar wat daar aankomt.'

Hij wees naar het voertuigje, dat over zijn toeren naderde, gevolgd door een struise gestalte, die zich met grote spierkracht voortbewoog.

Helaas, uit het pad van de oprijlaan stak een kort paaltje, dat tot nu toe niemand gehinderd had. Maar de vermetele heer raakte in zijn geweldige snelheid deze hindernis, zodat hij voorover sloeg en als een granaat op het muurtje toe suisde.

TOM POES EN BOMBOM DE GEWELDIGE

Door Marten Toonder

5789 Toen de held met een klap door de stenen brak, deinsden de leden van de Zwarte Gruwel verblekend achteruit. Het plan van zijn ontvoering kwam hun plotseling te hachelijk voor, maar het was al te laat. Heer Bommel boorde zich met niets ontziende kracht in hun midden en richtte daar grote wanorde aan.

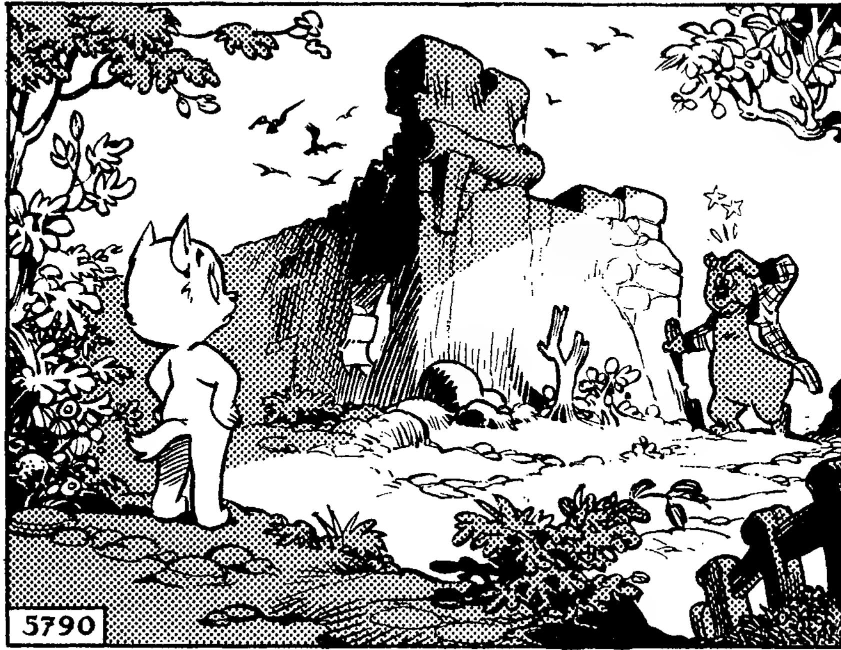
Geruime tijd werd de zomermiddag dan ook verstoord door rauw geschreeuw, want heer Ollie had zijn evenwicht onmiddellijk hersteld en hield zich onledig met het uitdelen van rake klappen. De toevallige wandelaar kon daardoor een vreemde beweging bij het vervallen bouwwerk waarnemen. Over de rand en door de openingen sprongen zwart geklede gedaanten, die zich huilend over het landschap verspreidden.

Deze toevallige wandelaar was Tom Poes, die verrast de pas inhield, toen hij het bewogen toneeltje gewaar werd.

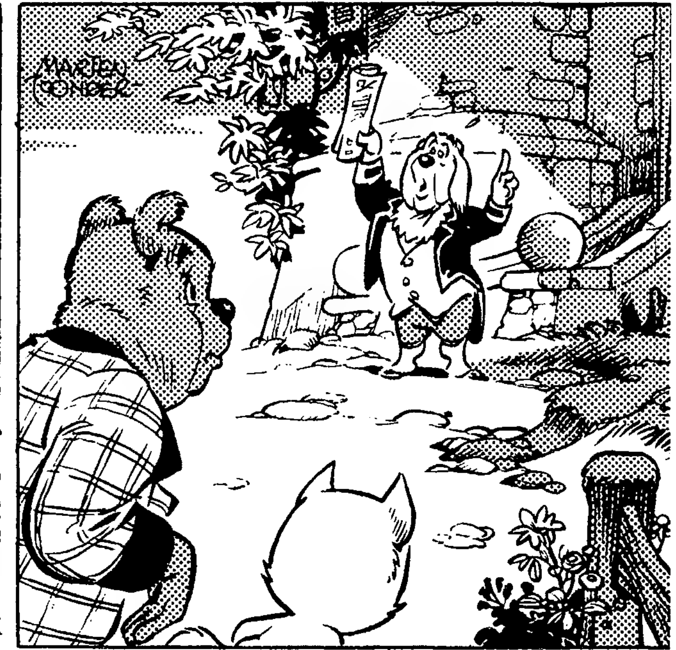
'Tjonge, wat gaat hij te keer', dacht hij. 'Ik denk, dat hij niet zo'n last meer van zijn oor heeft. Maar wat zijn dat voor rare figuren?'

TOM POES EN BOMBOM DE GEWELDIGE

Door Marten Toonder

5790 De bendeleden, die hij bedoelde, waren al spoedig uit het gezicht verdwenen, maar nu klonk er een zacht geweeklaag, en heer Bommel verscheen met wankelende passen om de hoek, terwijl hij een hand tegen zijn linkeroor gedrukt hield.

'Wat is er gebeurd?' vroeg Tom Poes. 'Bent u gewond?'

'Ach,' klaagde heer Ollie, 'ik ben mijn verbandje kwijtgeraakt. Nu ligt de oude schram weer open — dat doet pijn, hoor! Vooral omdat ik met mijn hoofd door de stenen gebarsten ben en toen tussen die onfrisse zwarte pakken geraakte. Als er maar geen vuil in de wond gekomen is!'

'U hebt ze anders een flink pak klappen gegeven', zei Tom Poes. 'Wat was dat eigenlijk voor een rare troep?'

'Ik weet het niet', mompelde heer Bommel. 'Ze deugen niet, want ze hebben de markies ontvoerd en ze wilden mij kwaad doen. Maar daar gaat het nu niet om. Wat heb ik aan mijn kracht, wanneer ik door oorletsel getroffen kan worden?'

Zo pratende waren ze bij slot Bommelstein aangekomen, waar ze werden opgewacht door de bediende Joost. De trouwe knecht zag er ontdaan uit en zwaaide met een krant.

'Slecht nieuws, met uw welnemen', riep hij reeds van verre. 'De onderwereld heeft zich georganiseerd en is zodoende uit de hand gelopen!'

TOM POES EN BOMBOM DE GEWELDIGE

Door Marten Toonder

5791 'Wat zeg je daar?' vroeg heer Ollie, zijn pijn vergetend. 'Wat bedoel je?'

'Men heeft een bende gevormd, met uw welnemen!' legde de bediende uit. 'Die noemt zich de Zwarte Gruwel en is nu bezig het land te teisteren. Meneer de markies en de burgemeester zijn ontvoerd, en het schijnt dat er een groot bedrag als losprijs gevraagd wordt, wanneer u mij toestaat. Dat staat allemaal in de krant. Zelfs de commissaris van politie wordt bedreigd!'

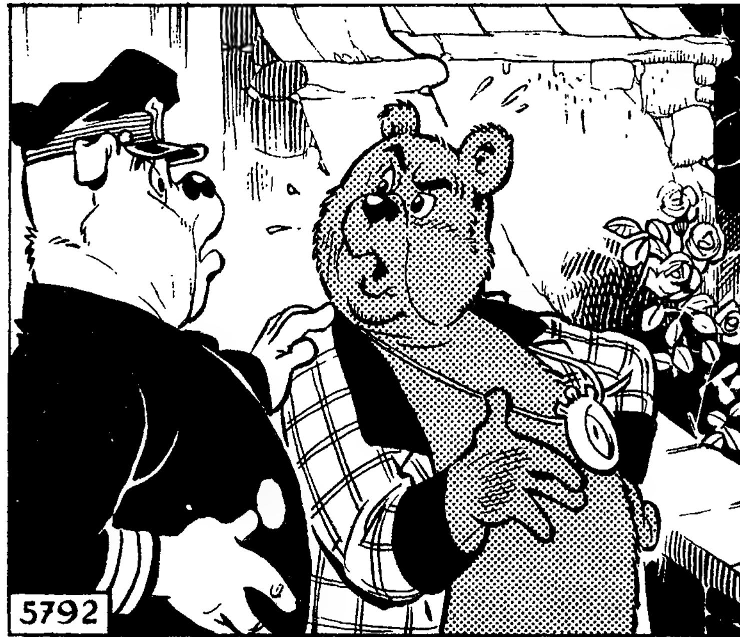
'Zo', prevelde heer Bommel. 'Dat is dus de bende die het ook op mij voorzien had. En ik ben machteloos door de wonden, die men mij kan toebrengen! Dat ziet er somber uit!'

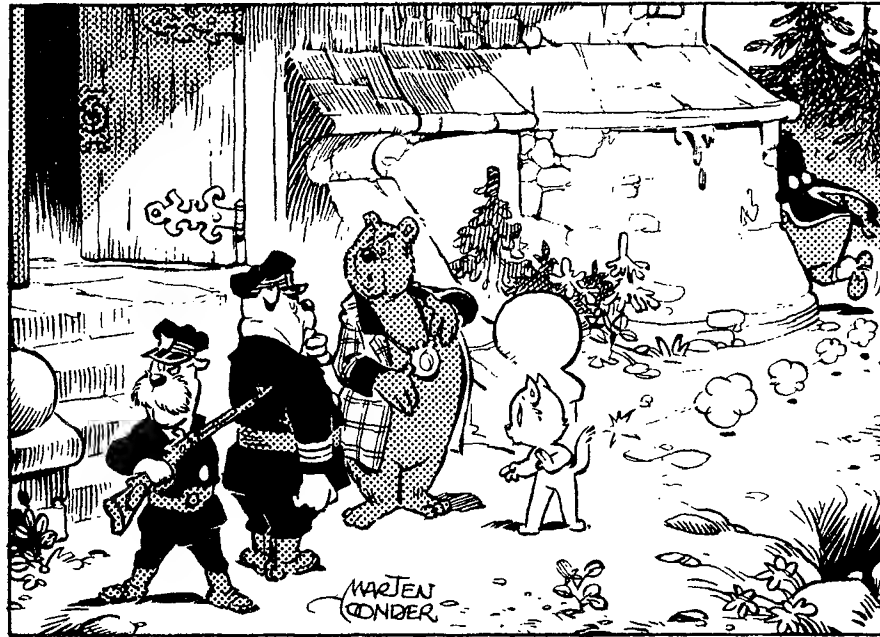
Hij betastte voorzichtig zijn oor en verviel in een zorgelijk gepeins. Joost en Tom Poes keken eerbiedig toe en waagden het niet hem te storen. Dat deed commissaris Bulle Bas echter wel. Hij naderde met kloeke tred, gevolgd door twee gewapende politieagenten, die spiedend om zich heen keken.

'Naar binnen!' riep hij met zware stem. 'Het is gevaarlijk om buiten te staan. De Zwarte Gruwel loert overal en wij hebben te weinig manschappen om de orde te kunnen handhaven! Ga in huis, en doe de deuren en ramen op slot! Er is een noodtoestand!'

TOM POES EN BOMBOM DE GEWELDIGE

Door Marten Toonder

5792 Heer Ollie schrok op.

'Wat zegt u daar?' vroeg hij ontstemd. 'Naar binnen gaan? Ik kan toch niet vluchten voor enkele rabauwen? Wat moet er dan van mijn stand terechtkomen, als u begrijpt wat ik bedoel?'

'Geen praatjes, Bommel', zei de politiechef gemelijk. 'De toestand is ernstig. Als ik maar wist, waar de burgemeester is! Maar ieder spoor ontbreekt — en nu is er geen gezag meer.'

Heer Bommel rechtte de rug en legde een hand op zijn hart.

'Geen gezag meer?' riep hij uit. 'Wat een onzin! Ik ben er toch nog?'

De commissaris verloor zijn geduld.

'Dan moet je het zelf maar weten', sprak hij, en hij marcheerde ontstemd met zijn manschappen af.

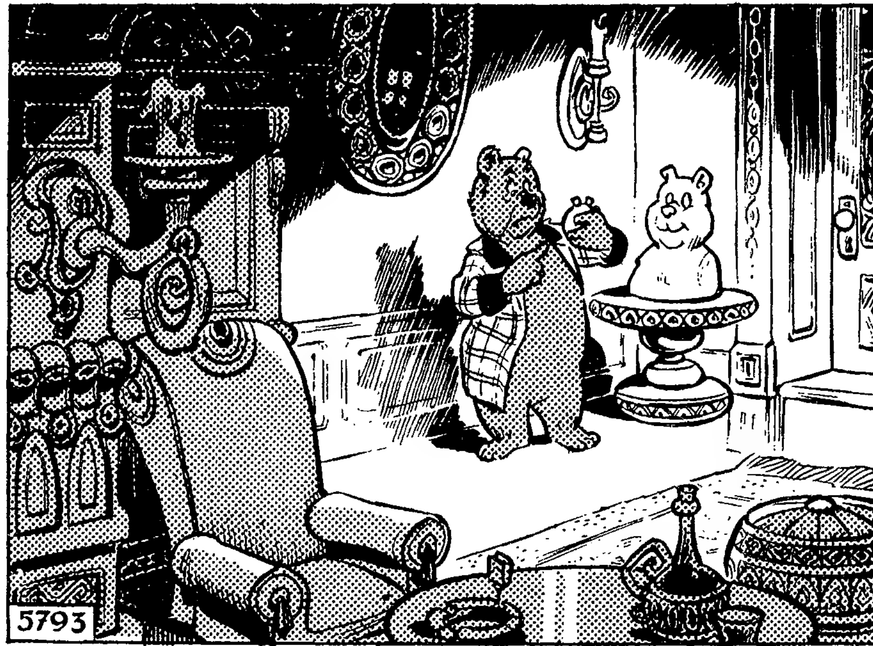
'Zeker zal ik het zelf weten!' prevelde heer Bommel. Hij keerde zich om en besteeg dreunend de stoeptreden, terwijl Tom Poes hem ongerust volgde.

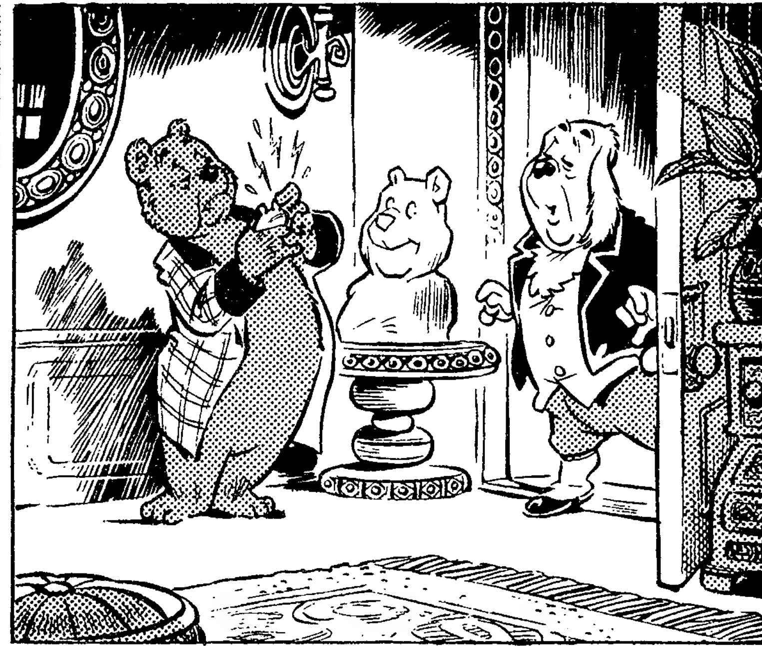
'Wat gaat u doen, heer Ollie?' riep hij. 'Denk erom, wat die dwerg gezegd heeft! Kom niet aan de pral!'

Heer Bommel luisterde niet. Hij trad binnen en wierp de deur dreunend achter zich dicht.

TOM POES EN BOMBOM DE GEWELDIGE

Door Marten Toonder

5793 'De Zwarte Gruwel!' sprak hij, zijn kamer betredend. 'Er is een noodtoestand, en hier sta ik met mijn reuzenkrachten aan een touwtje om mijn hals. Mijn plicht is duidelijk. Hier moet worden ingegrepen!'

Hij hief de pral op en keek er dubbend naar.

'Druk de tweede knop niet in!' hernam hij met omfloerste stem. 'Dat zei die dwerg Uggelwalm. Wat een onzin! Hij wist natuurlijk niet dat hij een heer met geweldige vermogens voor zich had.'

Er werd op de deur geklopt en de bediende Joost trad omzichtig binnen. Zijn meester keek echter niet op.

'Even indrukken!' hoorde Joost hem mompelen. 'Gewoon maar om eens te proberen. Dat kan toch geen kwaad? En tenslotte is het voor een goed doel. Wanneer ik geen einde aan de misstanden maak, wie moet het dan doen?'

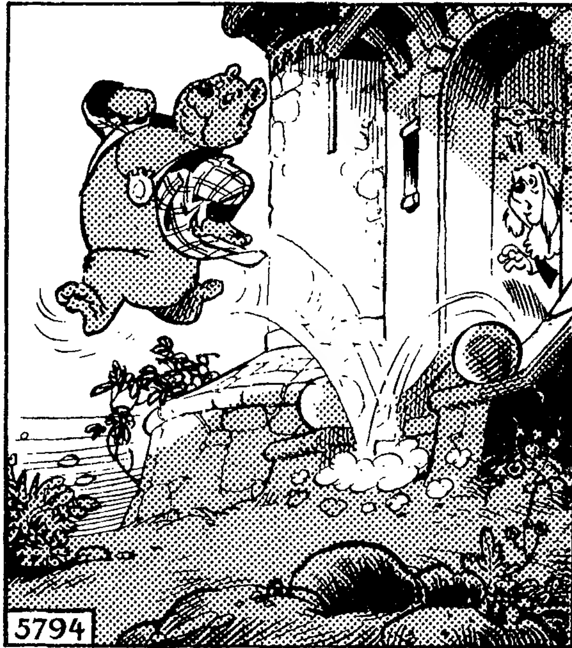
'Excuseer, heer Olivier!' zei de trouwe knecht. 'Zal ik het eten opzetten?'

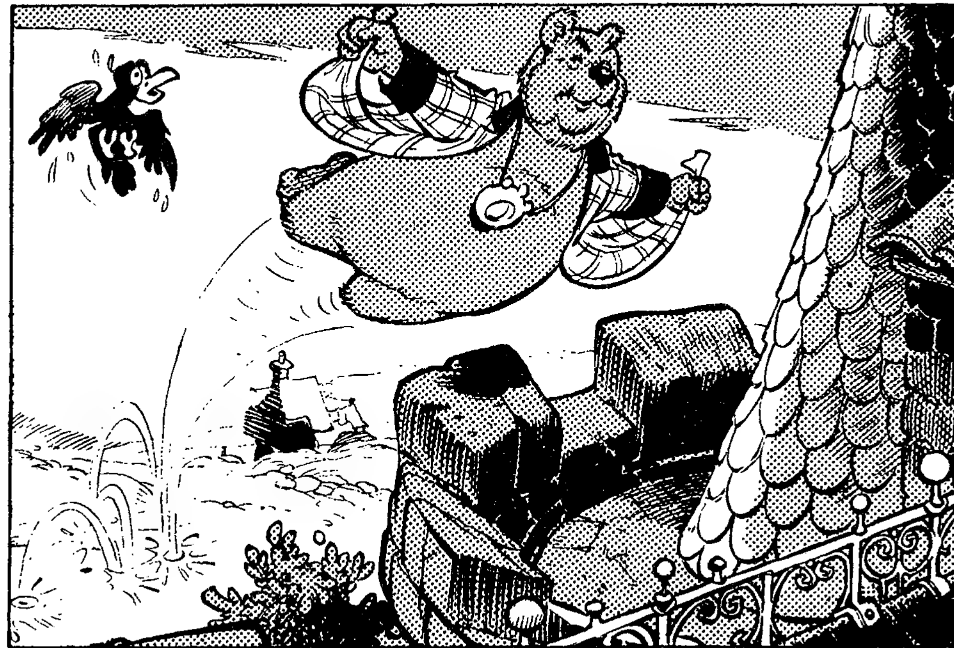
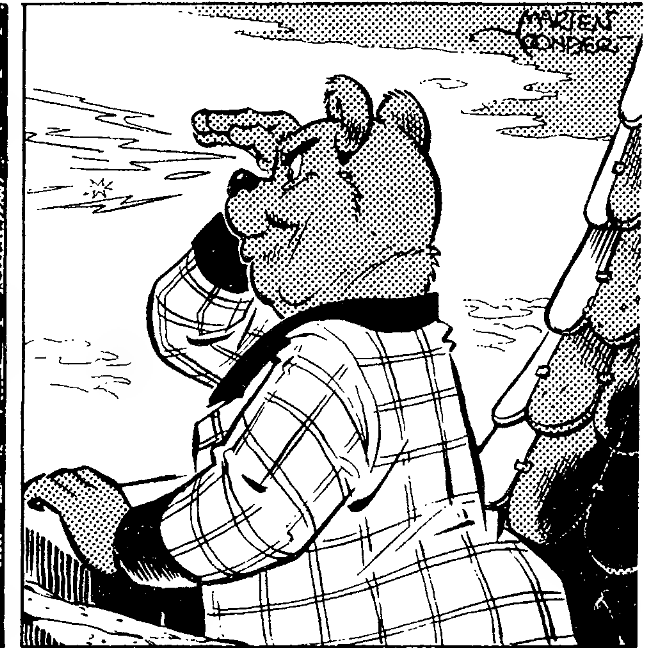
'Eten?' riep heer Bommel uit. 'Dit is geen tijd om aan zulke dingen te denken. We staan hier voor een historisch moment!'

Met deze woorden drukte hij kordaat de tweede knop van het vreemde uurwerk in en een schok voer hem door de leden. Zijn gelaatstrekken vertrokken zich en zijn ogen rolden glazig door hun kassen. Het was duidelijk dat de uitwerking geweldig was.

TOM POES EN BOMBOM DE GEWELDIGE

Door Marten Toonder

5794 De bediende sloeg zijn werkgever bezorgd gade.

'Is er iets, heer Olivier?' vroeg hij deelnemend. 'Zal ik toch maar... eh... Een krachtige maaltijd helpt altijd, wanneer men zich een weinig flauw voelt, met uw welnemen!'

'Wie voelt zich hier flauw?' riep heer Bommel met een stem die de ramen deed rinkelen. 'Ha! Kracht is het wat ik voel, en anders niet!'

Met deze woorden sprong hij de kamer uit, de gang door en de stoep af op het gazon. Daar verpoosde hij enige ogenblikken, terwijl hij vlijmende blikken om zich heen wierp.

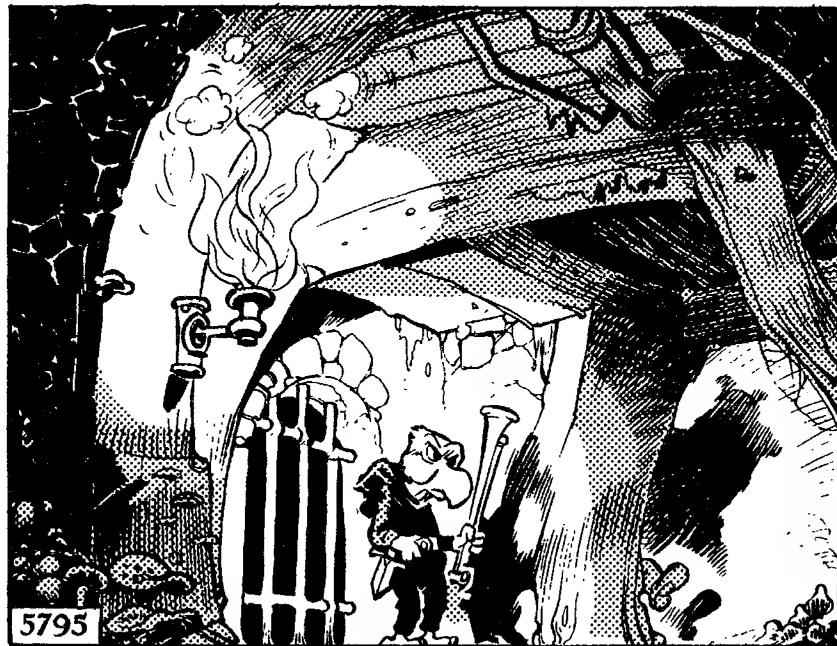
'Alles is anders!' hoorde de verschrikte knecht hem zeggen. 'Net als ik dacht. Ik heb radarogen gekregen! Ha! Het zou me niets verbazen, wanneer ik nu vliegen kon ook! Wat let me...'

Hij deed enkele gespierde trippelpasjes en verhief zich met een geweldige sprong van de grasmat. Moeiteloos zweefde hij door de lucht om met een sierlijke zwaai boven op zijn eigen torentrans te belanden. Daar liet hij de jasslippen, die hij had uitgespreid om zijn vlucht te vergemakkelijken, zakken en keek vorsend rond.

'Het is een mirakel!' hernam hij. 'Vliegen! Radarogen! Ik wist niet, dat ik het in mij had. Maar een heer die over zulke krachten beschikt, is onoverwinnelijk! Het vinden van de ontvoerden en van de misdadigers kan nu niet moeilijk meer zijn. Laat me eens kijken...'

TOM POES EN BOMBOM DE GEWELDIGE

Door Marten Toonder

5795 Heer Bommels gezichtsvermogen was geweldig toegenomen en dat stelde hem in staat een blik te werpen in de stuitende diepten van de Rommeldamse onderwereld. Voor het gemak van de lezertjes zijn die hierboven weergegeven.

De blik wordt als vanzelf getrokken naar een duister hok, dat door een traliehek is afgesloten en te midden van zwammen, schimmels en vochtplekken kan men er burgemeester Dickerdack en de markies De Canteclaer zien zitten.

'Wat een toestand!' riep de eerste overspannen uit. 'Hoe is het mogelijk dat zoiets in deze tijden nog kan gebeuren? Op klaarlichte dag ontvoerd, en opgesloten! Wat moet er van ons worden? En van onze goede stad?'

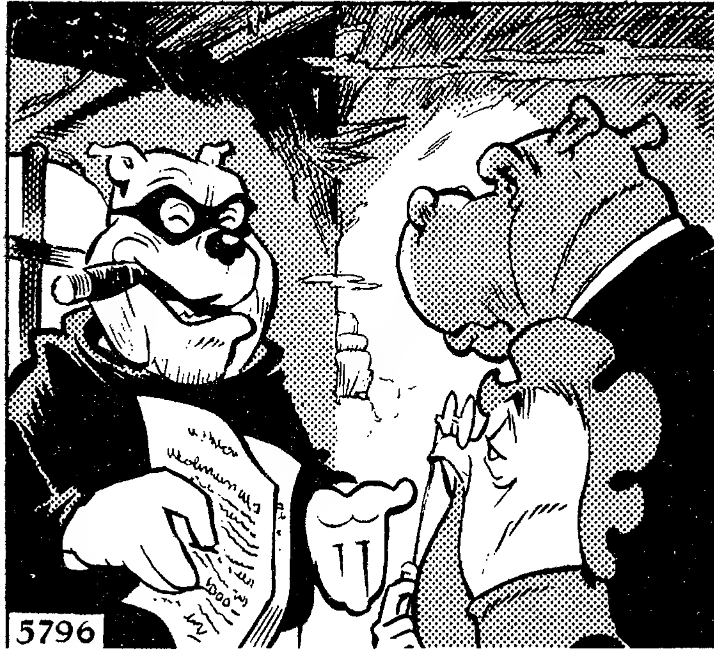
'Laat u niet zo gaan, amice', vermaande de edelman. 'Ik geef toe, dat ook mij de omgeving tegenstaat. Maar het gezag heeft de zaak te veel laten lopen. Het janhagel heeft zich georganiseerd, et voilà, daar zitten we, te midden van kwalijke geuren. Zo gaan die dingen. Doe mij thans het genoegen plaats te nemen en stilte te betrachten. Wij moeten het hoofd omhoog houden!'

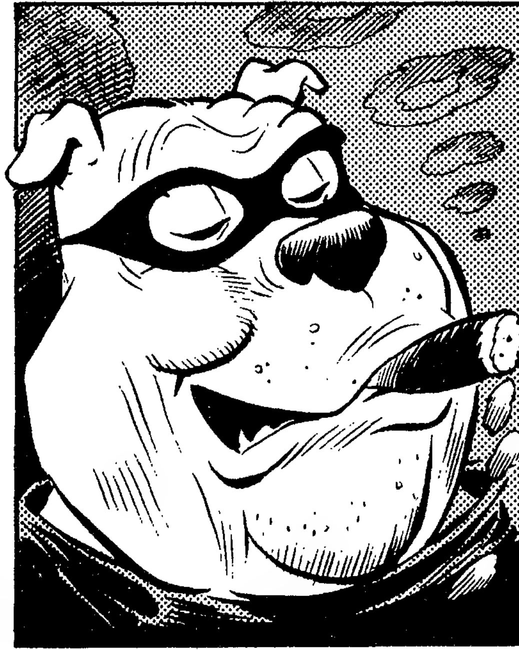
Doch nu werd het hek met een knarsend geluid geopend en trad een logge gedaante naar binnen, die enige beschreven papieren in de hand had. Het was de oprichter van de Zwarte Gruwel persoonlijk.

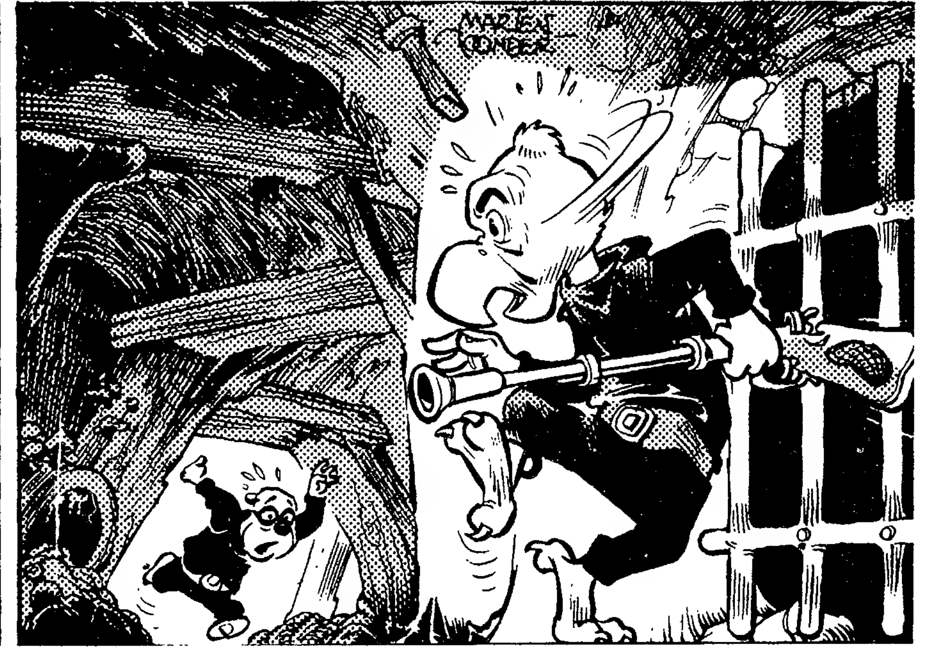
'Jullie willen zeker wel naar huis, hè?' sprak de schurk langs zijn sigaar. 'Nou, dat kan. Maar dan eerst even het logies betalen. Verpleging, stromend water, onderdak en zitplaats, dat wordt duizend gouden dubloenen de man!'

TOM POES EN BOMBOM DE GEWELDIGE

Door Marten Toonder

5796 ‘Jullie hebben natuurlijk niet genoeg geld bij je’, vervolgde het bendehoofd. ‘Maar dat is geen bezwaar. Als jullie even deze brieven tekenen, zal Hiep de centen wel bij jullie thuis gaan halen. En als hij er dan veilig mee terugkomt, mogen jullie naar buiten!’

‘Een losgeld dus!’ prevelde de burgemeester met bevende stem. ‘Maar als mijn vrouw nu eens weigert te betalen?’

‘Dat zou vervelend zijn’, gaf de diepgezonken schelm toe. ‘Want dan zou ik je moeten laten wegspoelen in de rivier de Rommel. Niemand kan van mij verwachten, dat ik kost en inwoning voor niks geef, vandaag de dag. Zaken zijn zaken. Duizend gouden dubloenen de man; te betalen voor vanavond tien uur. En anders het riool in. Jammer voor jullie, maar een opruiming voor de stad, zo moet je het ook bekijken. Het wordt tijd, dat er eens een minder verkalkte wind gaat waaien.’

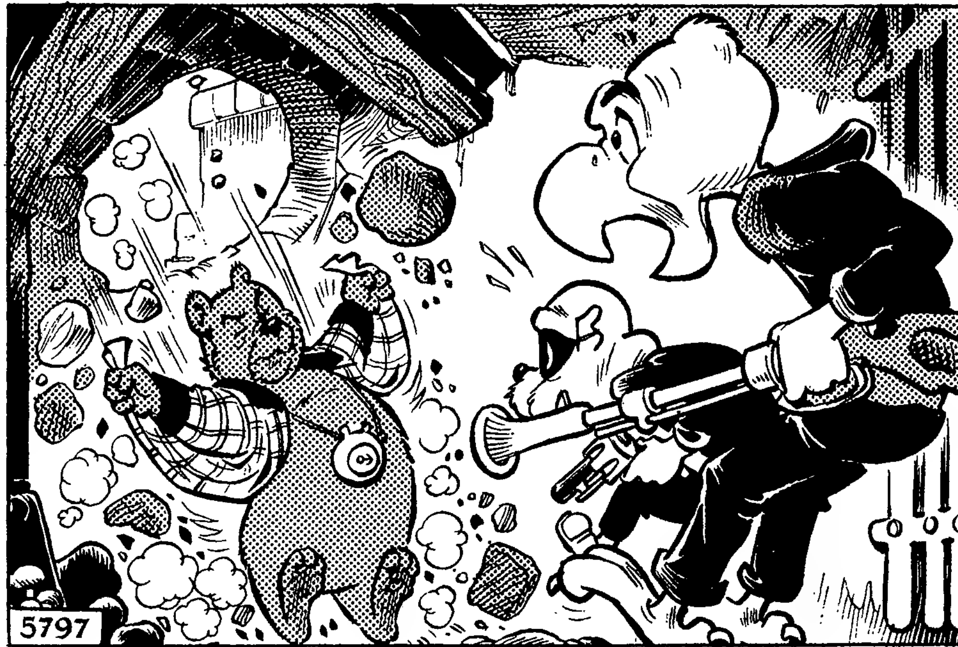
‘Parbleu!’ mompelde de markies. ‘Een interessante zienswijze, maar plat, uiterst plat. Dat kan men van het grauw verwachten. Betalen of weggespoeld worden; dat is het lot van de hoger geplaatsten in het huidige tijdsgewricht...’

Hij werd onderbroken door een bendelid, dat buiten de wacht gehouden had, en nu schreeuwend de onderaardse gang binnenstormde.

‘Er komt iets aan!’ riep hij. ‘Door de lucht! Een raket of zo!’

TOM POES EN BOMBOM DE GEWELDIGE

Door Marten Toonder

5797 Dit bericht verspreidde grote schrik, maar voordat de schurken maatregelen hadden kunnen treffen, klonk er een dreunende slag; de gangmuur stortte gedeeltelijk in, en door de ontstane opening suisde een zwaar lichaam naar binnen.

Het was echter geen projectiel, doch heer Bommel, die met zijn radarogen en zijn geweldige krachten feilloos de weg naar het misdadige onderkomen gevonden had.

'Opent dat hek en geeft u over', sprak hij kalm. 'Uw spel is uit!'

'Het is de bolle', riep de stem van het bendehoofd uit de cel. 'Schiet hem neer, jongens! Hij is gevaarlijk! Maar beschadig hem niet te erg; denk om het losgeld!'

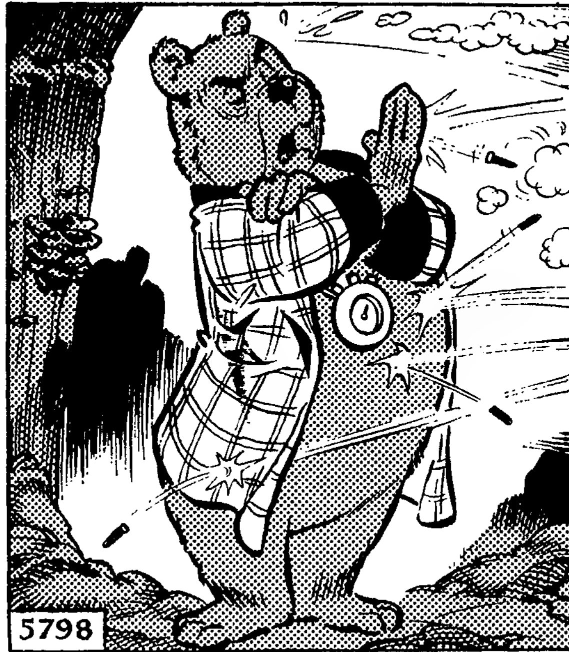
Een verachtelijk glimlachje speelde even om de mondhoeken van de koene heer, toen deed hij onbevreesd een schrede nader en trok een wenkbrauw op.

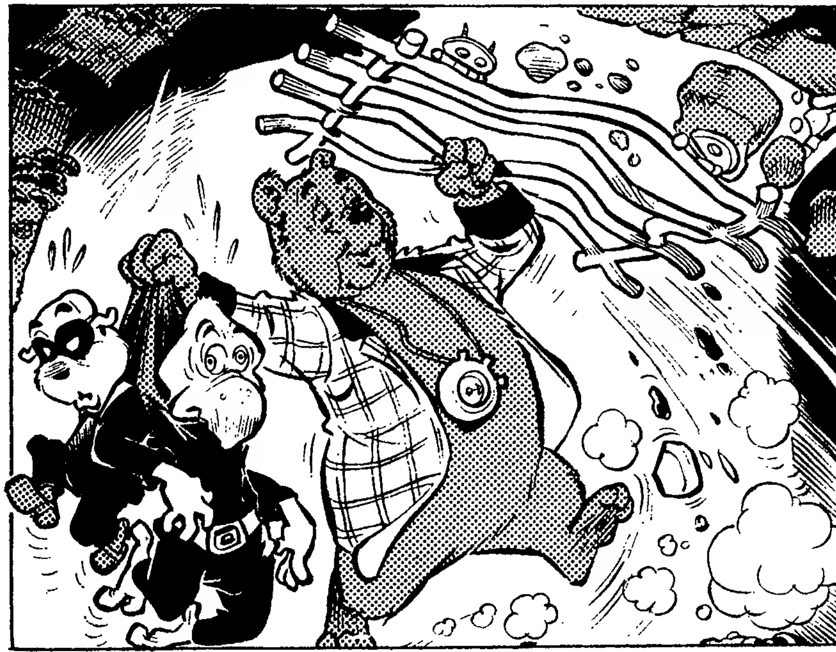
'Nu', hernam hij, 'komt er nog wat van? Mijn geduld is uitgeput. Wat hier gebeurt vraagt om een strenge straf, maar ik zal goedertieren zijn, wanneer u mij gehoorzaamt.'

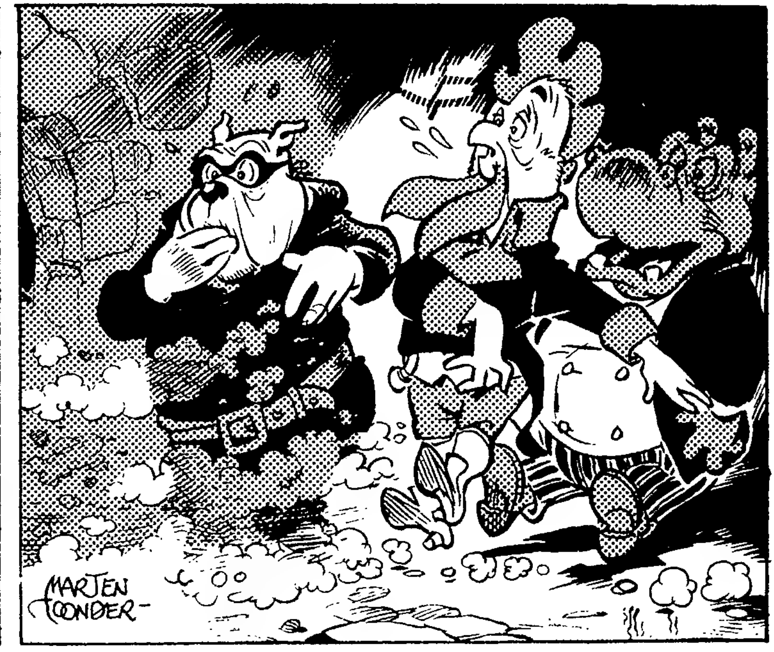
Deze woorden brachten de beide booswichten tot het uiterste. Verzenuwd trokken ze hun wapens en openden het vuur op de onverschrokken heer...

TOM POES EN BOMBOM DE GEWELDIGE

Door Marten Toonder

5798 De onderaardse gang daverde van de knallen en een scherpe kruitdamp zinderde door de bedompte ruimte. Doch heer Bommel vertrok geen spier van zijn gelaat. Onbewogen stond hij in de kogelregen, die op hem afstuitte als druppels op een zinken dak.

'Onkwetsbaar', kon men hem te midden van het geweld horen mompelen. 'Net wat ik dacht! Jammer, dat mijn goede vader dit niet heeft mogen meemaken.'

Na deze overdenking kreeg hij er genoeg van. Veerkrachtig sprong hij voorwaarts, greep met vuurvaste vingers de schiettuigen om die in een hoek te werpen en vatte daarna de ontdane schurken in de kraag.

'Afgelopen', riep hij met een stem die het metselwerk deed trillen. 'Opent dat hek, zei ik — en een Bommel verstaat geen scherts.'

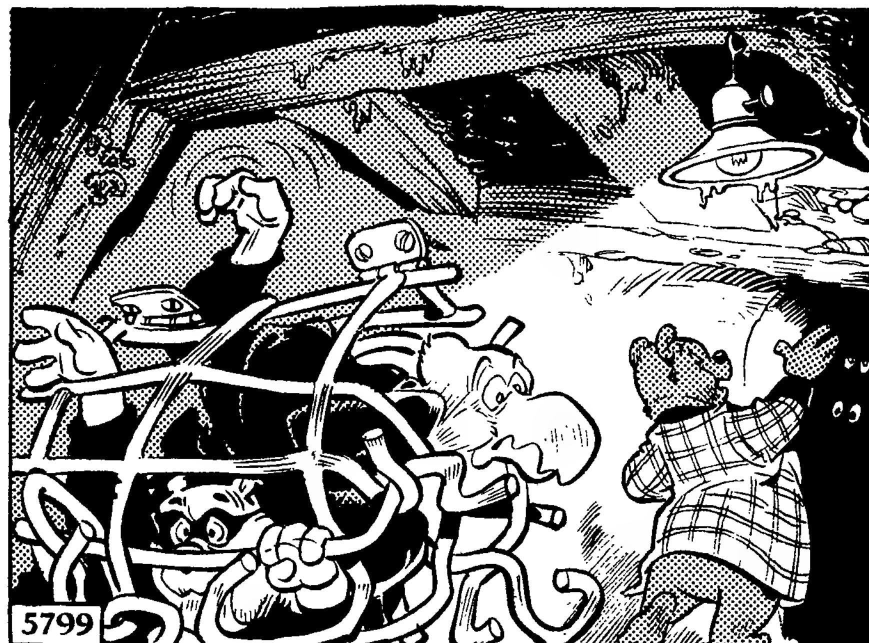
Zo sprekende vatte hij het ijzerwerk met de vrije hand en rukte het luchtig uit de hengsels. Brokken steen en stofwolken vulden het celletje, zodat de inzittenden zich beklemd tegen de muur drukten.

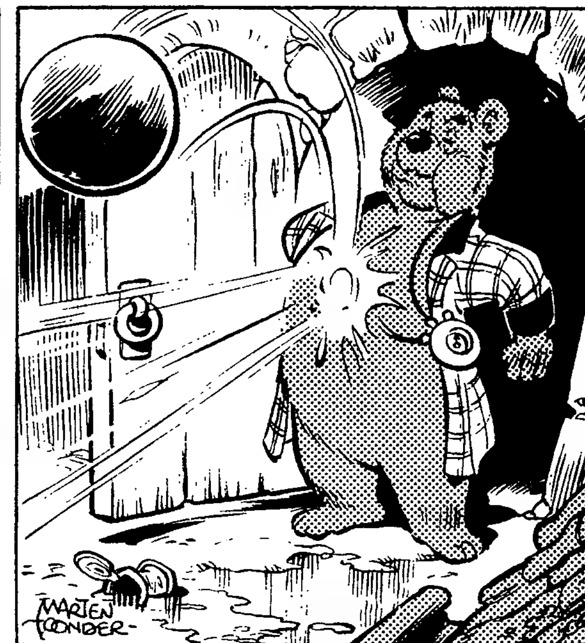
'W-w-wat gebeurt er eigenlijk?' stamelde de burgemeester met schrikogen.

'Tiens', prevelde de markies. 'Het komt me voor, dat deze eh... Bommel doende is ons te bevrijden, amice. Het is nu niet de tijd om stil te staan bij zijn methode; een gevoel van opluchting is hier op zijn plaats!'

TOM POES EN BOMBOM DE GEWELDIGE

Door Marten Toonder

5799 Heer Bommel wikkelde het bendehoofd met zijn beide ondergeschikten in het hek dat de cel had afgesloten, en wendde zich tot de gevangenen.

'Het leed is geleden!' sprak hij op aangename toon. 'U kunt rustig naar buiten komen, heren.'

Na deze woorden beklom hij de trappen die naar boven voerden en de markies en de burgemeester volgden hem, diep onder de indruk. Het gevaar was echter nog niet geweken. De leden van de Zwarte Gruwel hadden kosten noch moeite gespaard om hun gevangenen goed te bewaken, en zo kon men op het binnenplaatsje een mortier aantreffen. Het akelige schiettuig was gericht op de deur die toegang tot de onderaardse gang verschafte. Toen heer Ollie dan ook waardig naar buiten trad, stond hij oog in oog met de loop en twee kanonniers.

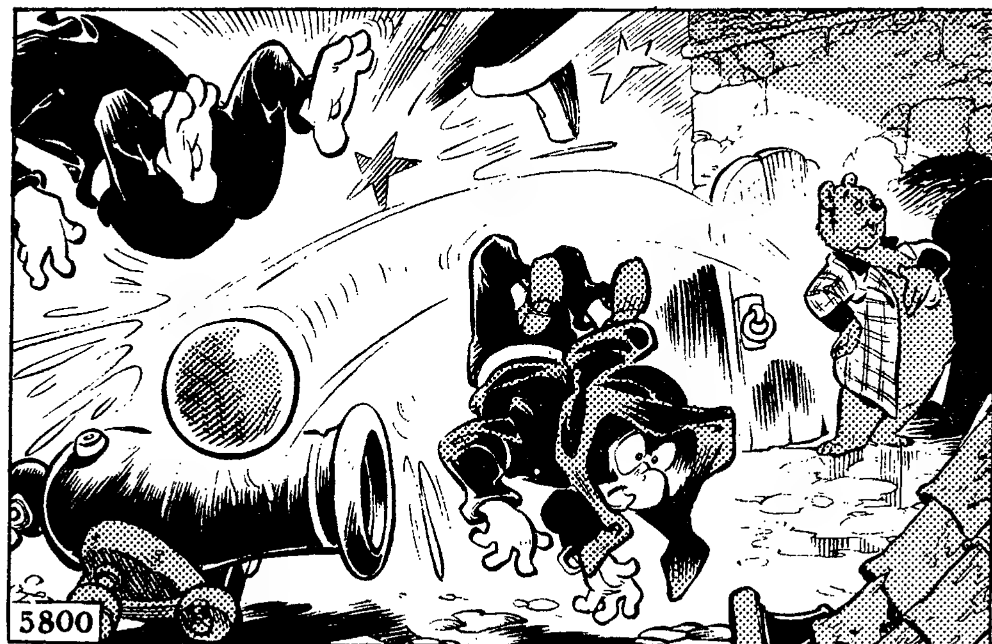
'Geen verder gedruis, als u begrijpt wat ik bedoel', sprak hij. 'Al dit lawaai begint mij te vervelen.'

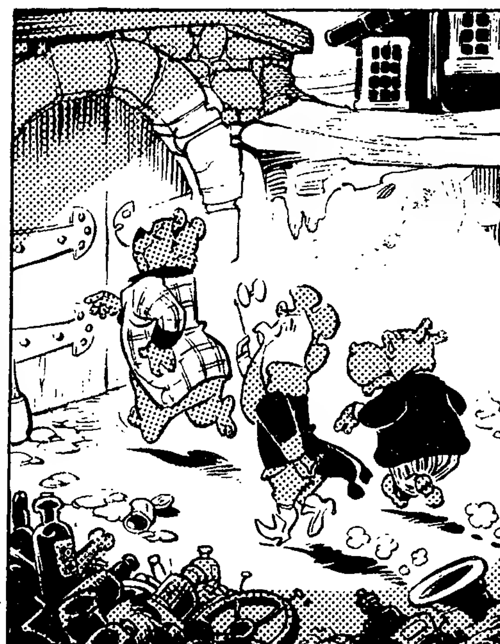
De booswichten die het wapen moesten bedienen, luisterden echter niet. Ze hadden het kabaal in de gang gehoord en ze begrepen, dat ze voor een ernstige crisis stonden.

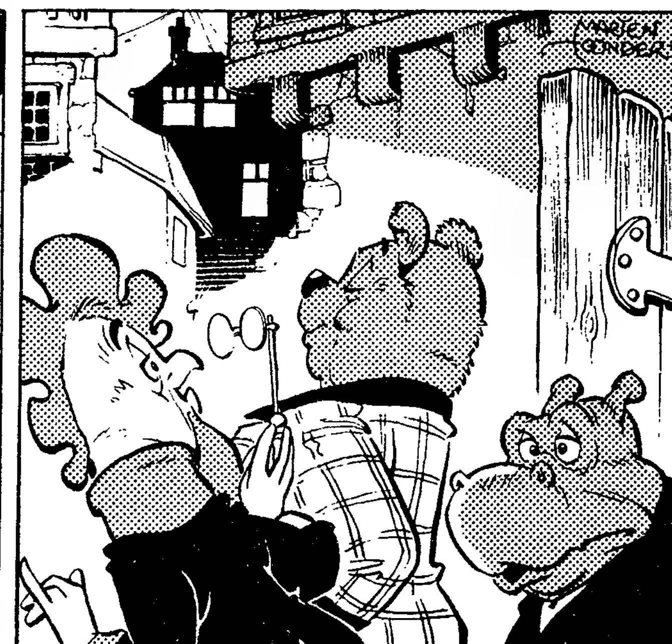
'Vuur!' siste de kleinste, en de langste bracht met bevende hand de vlam naar het kruit. Er volgde een dreun, die vele ruiten in scherven legde en een loden projectiel trof de held galmend op de gespierde tors.

TOM POES EN BOMBOM DE GEWELDIGE

Door Marten Toonder

5800 Zonder echter schade aan te richten stuitte het terug en kwam terecht tussen de kanonniers. Daar bracht het grote ontreddering teweeg, maar heer Ollie keerde zich glimlachend naar de deuropening.

'U kunt gerust zijn, heren', sprak hij. 'Ik geloof niet, dat er verder nog geweld zal worden gebruikt.'

De burgemeester en de markies traden schroomvallig in het daglicht, en toen ze zagen dat het gevaar geweken was, snoven ze diep de onfrisse geuren van het binnenplaatsje op.

'Parbleu', prevelde de edelman, 'welk een spektakel! Hier past een woord van lof.'

Met deze gedachte haastte hij zich naar zijn bevrijder, die de toegangspoort opengeworpen had en nu voldaan naar buiten stapte.

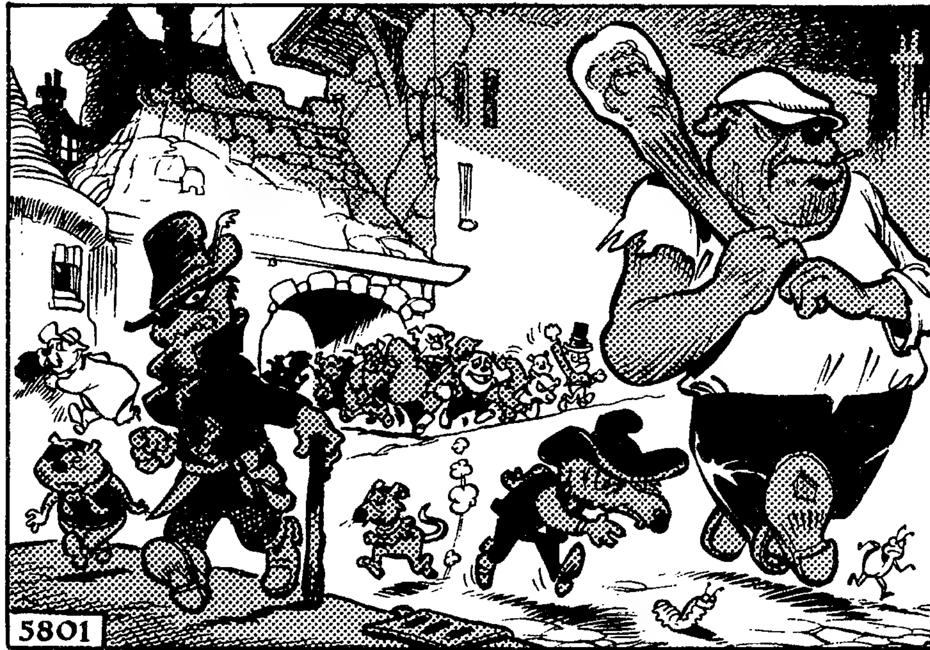
'Mijn compliment', hernam hij. 'Ge hebt het er kranig afgebracht, amice. Zonder u zouden wij niet zonder grof geld in vrijheid gekomen zijn.'

'Ja', vulde de magistraat aan. 'En als mijn vrouw het losgeld nu eens niet had willen betalen? Ik mag er niet aan denken! Ze is soms zo op de penning, en dan...'

'Geld speelt geen rol voor lieden van onze stand', zei heer Bommel glimlachend. 'Kracht en een vlugge geest. Dat is het wat telt', zei mijn goede vader altijd, en daar houd ik mij aan!'

TOM POES EN BOMBOM DE GEWELDIGE

Door Marten Toonder

5801 Het woeden van heer Bommel had de onderwereld tot in zijn grondvesten doen schudden. De Zwarte Gruwel spatte uiteen en de leden zochten ontwricht een goed heenkomen.

Zo kon men tegen het vallen van de avond een stroom verdachte lieden door de stadspoort naar buiten zien spoelen, en de uitvalswegen waren gevuld met allerlei gespuis, dat in de schemering verdween.

Gedurende lange tijd heeft men niets meer van hen gehoord, zodat er voor de politie een rustige tijd aanbrak. Toch waren niet alle schelmen uit het stadsbeeld verdwenen.

'Ik vertik het om hier weg te gaan!' sprak Bul Super, die met Hiep een toevlucht in een afgelegen zolderkamertje gevonden had. 'Er is nog een appel te schillen, jongen. Ik laat me niet zo maar afdreunen en in een traliehek wikkelen! Die bolle gaat eraan!'

'Zou je dat nu wel doen, baas?' vroeg Hieper nerveus. 'Wat kunnen we doen tegen zo iemand? De kogels gaan niet eens door zijn dikke bast heen; dat heb je zelf gezien!'

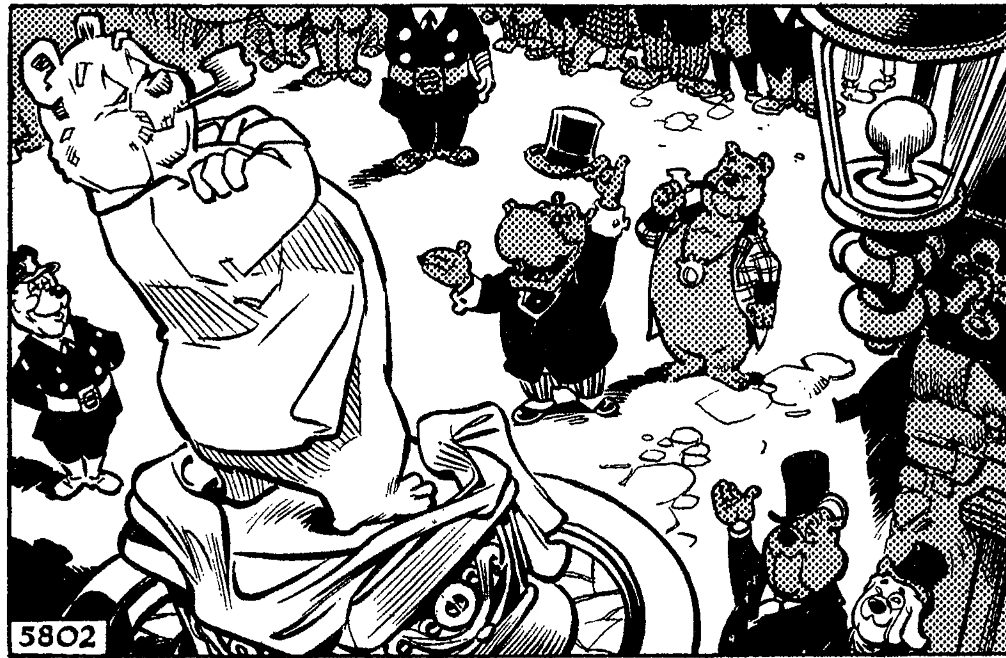
'Bah!' gromde de ander. 'Die opgeblazen ballon heeft geen draadje spier in zijn vet! Weet je wat het geheim van zijn kracht is?'

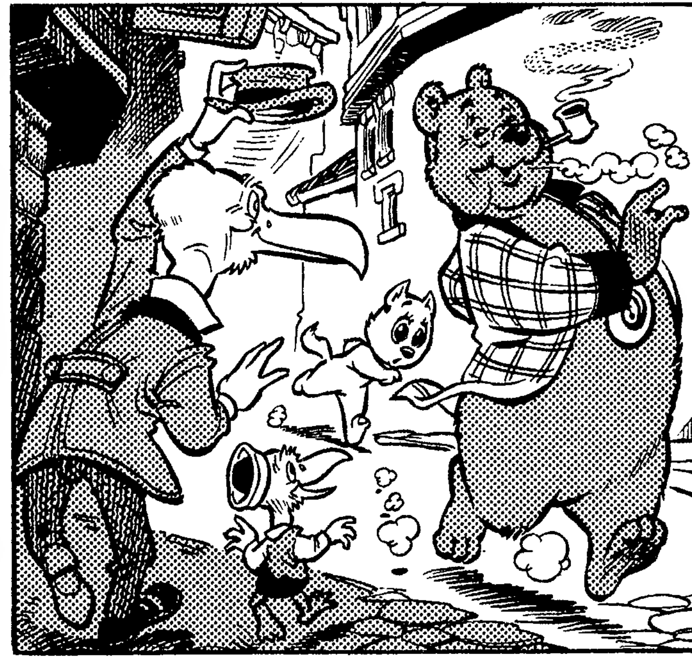
'Nee', zei Hieper huilerig. 'En het kan me niet schelen ook. Ik wil naar een rustig plaatsje, Suup. Laten we weer zaken gaan doen.'

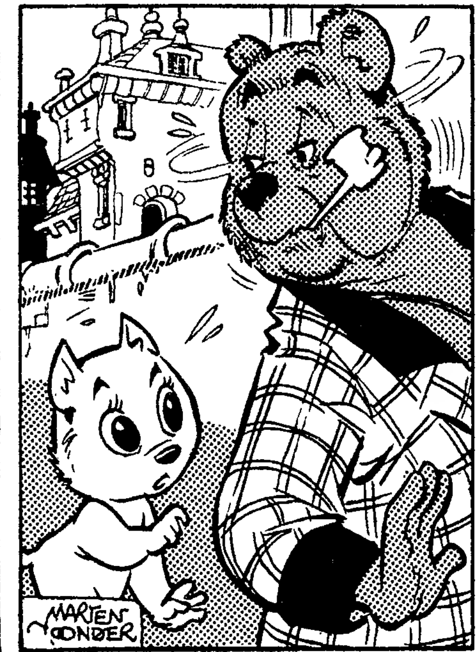
'Ik zal het je zeggen', hernam Super. 'Heb je gezien dat die bolle een raar horloge om heeft? Nou, daar zit het hele geweld in, wat ik je zeg! En dat ding wil ik hebben!'

TOM POES EN BOMBOM DE GEWELDIGE

Door Marten Toonder

5802 De heldendaden van heer Bommel waren het gesprek van de dag en het is dan ook geen wonder dat er niet lang daarna een standbeeld van de vermetele heer onthuld werd op de vismarkt.

'Onze goede stad heeft lang in de geur van misdadigheid gestaan', zo sprak de burgemeester, die de plechtigheid verrichtte. 'Ikzelf tastte in het duister van een vochtige cel en de politie sukkelde met een tekort aan manschappen en richtlijnen. Wat had er van onze gezinnen moeten terechtkomen, wanneer er geen sterke persoonlijkheid had ingegrepen? Maar gelukkig was daar onze beroemde stadgenoot, Olivier B. Bommel, die de toestand met enkele handgrepen rechtzette. We kunnen nu weer opgelucht ademhalen!'

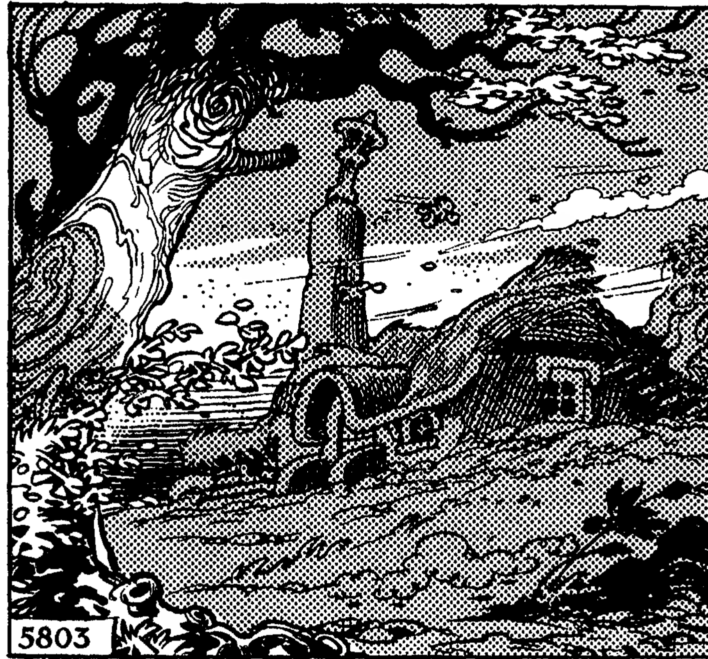
Deze woorden deden heer Ollie natuurlijk goed. Glimlachend bedankte hij voor de toejuichingen en er scheen een mooi lichtje in zijn ogen, toen hij zich krachtig huiswaarts begaf.

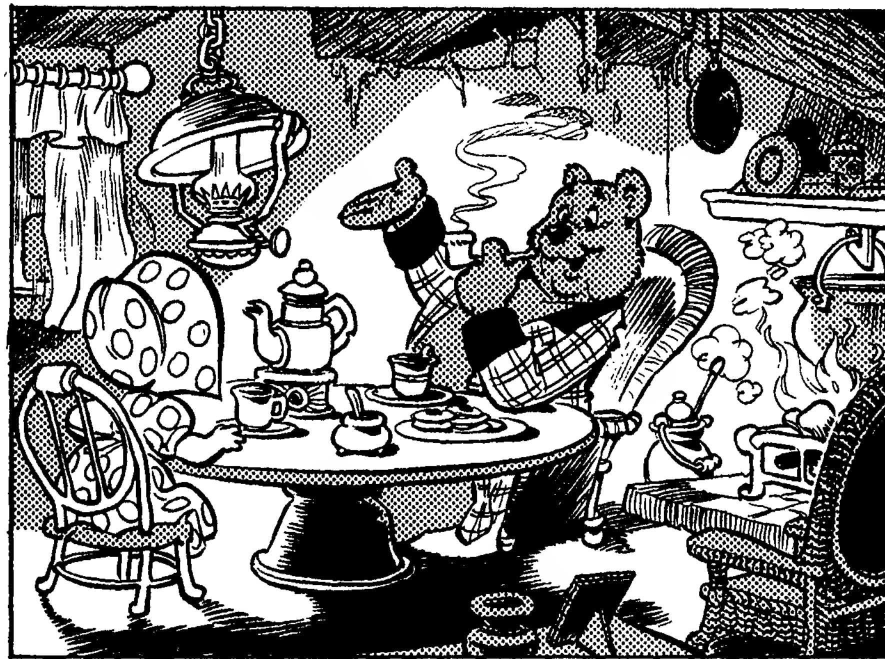
'Het is jammer dat mijn goede vader dit niet heeft mogen meemaken', prevelde hij, terwijl hij minzaam de voorbijgangers groette. 'Ollie, jongen, doe vooral iedere morgen je hele kniebuigingen', zei hij altijd. 'Een gezonde geest in een gezond lichaam.' Nu, daar heb ik mij altijd aan gehouden, en kijk nu eens aan!'

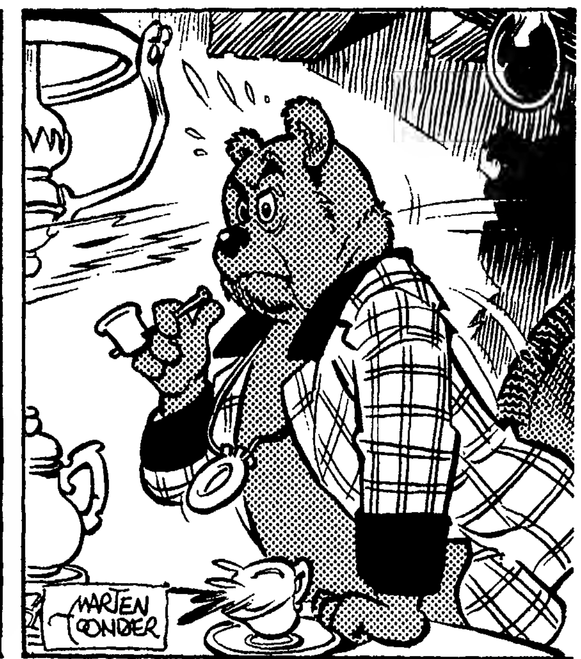
Zijn hooggestemde gedachten werden onderbroken door het geroep van Tom Poes, die hem een beetje ongerust aan de jas trok en hijgend vroeg: 'Hebt u de tweede knop ingedrukt? Wees eerlijk heer Ollie; hebt u aan de pral geknoeid?'

TOM POES EN BOMBOM DE GEWELDIGE

Door Marten Toonder

5803 Heer Bommel gaf geen antwoord op deze vraag. Natuurlijk niet; een heer van stand weet zelf wel wat hij doen en laten moet, en daarom liep hij verder alsof hij niets gehoord had.

Bij het huiswaarts gaan, ging hij even bij juffrouw Doddel aan om over het vernietigde serviesje te spreken, en daar zat hij nu.

Buiten was er een storm opgestoken die donkere wolken met zich voerde en de bladeren van de bomen trok. Binnen echter stond de thee op het lichtje en floot de wind gezellig in de schoorsteen.

'Leuk is het hier!' zei heer Ollie. 'Het spijt me anders echt van uw koppen en schotels. De schurk veegde ze uit mijn brandkast en toen waren het alleen nog maar scherven.

Weliswaar heb ik getracht om de ellendelingen tegen te houden, maar ik werd neergelegd. Een schot met een zware revolver, dwars door het oor!'

'O, Ollie wat vreselijk!' riep de buurvrouw uit. 'Dat had je niet moeten doen! Zo veel was mijn servies niet waard, hoor! O, als ik dat geweten had!'

'Het geeft niet!' hernam heer Ollie met een gulle lach. 'Ik heb mijn maatregelen genomen en zoiets kan mij nu niet meer overkomen...'

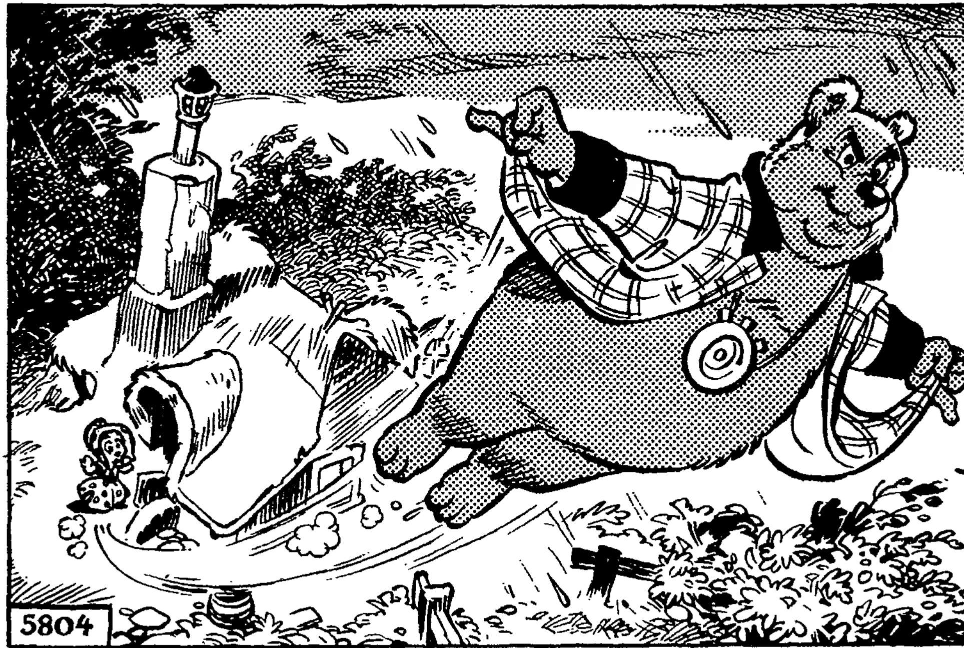
Hij wilde nog meer over dit onderwerp zeggen, doch een gierende windvlaag leidde zijn aandacht af en trok zijn blik naar het venster.

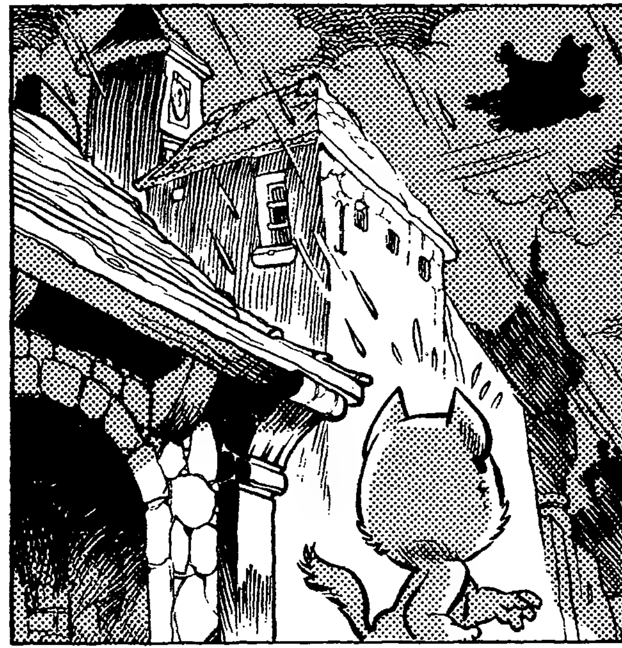
Zodoende traden als vanzelf zijn radarogen in werking en met een gesmoorde uitroep rees hij overeind.

'Een ramp!' prevelde hij in onzichtbare verten starend. 'Daar dreigt een ramp!'

TOM POES EN BOMBOM DE GEWELDIGE

Door Marten Toonder

5804 Hij stond op en begaf zich in de gierende stormwind naar buiten.

'Ollie!' riep zijn buurvrouw, die hem gevolgd was. 'Wat ga je doen? Wat is er toch?'

'Een ogenblikje', mompelde haar bezoeker. 'Er dreigt een ramp, vlak voor de kust. Ik moet even bijstand bieden, maar ik ben zo terug. Houdt de thee maar warm!'

Daarop nam hij zijn jasslippen in de handen, maakte een geweldige sprong en zweefde op het geweld der elementen het luchtruim in, het vrouwtje onthutst achterlatend.

Nu bleek pas goed waartoe een heer met een pral in staat is. De ongehoorde kracht van zijn sprong had hem hoog boven de grond gevoerd, en hoewel hij van tijd tot tijd in een luchtzak raakte, was een kleine fladdering met zijn panden reeds voldoende om hem weer omhoog te voeren in de baan van de orkaan. Zodoende scheerde hij moeiteloos over het landschap en passeerde al spoedig de stad.

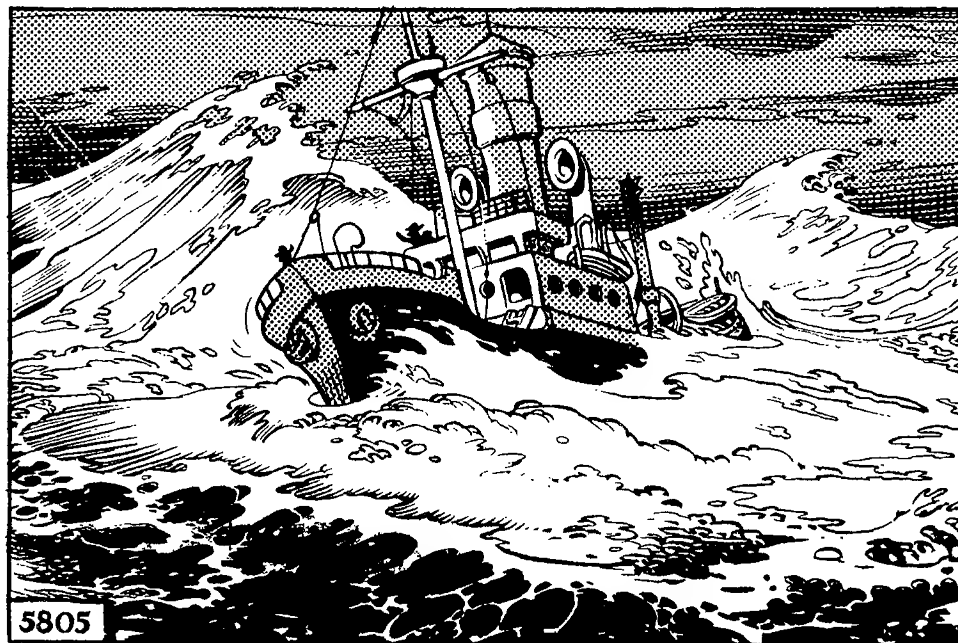
'Dat is heer Bommel!' sprak Tom Poes, die daar net liep. 'Nu kan hij dus nog vliegen ook! Het moet de tweede knop zijn!'

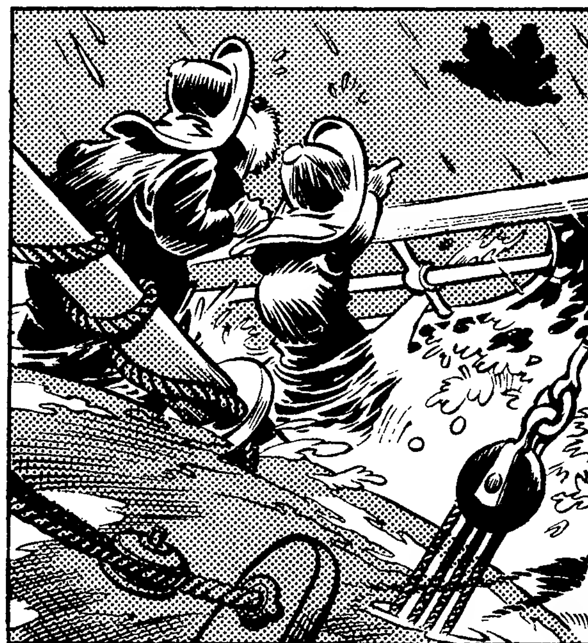
Hij staarde de voortjagende heer hoofdschuddend na, maar deze was al spoedig over de daken verdwenen over het noordelijk gedeelte van Rommeldam, waar de achterbuurten opgetrokken waren. Daar werd hij opgemerkt door Super en Hieper, die hun misdadige tronies uit het zolderraam gestoken hadden om een frisse neus te halen.

'Vliegen!' zei Super bitter. 'Ook dat nog! Zie je nu wel dat ik dat horloge moet hebben!'

TOM POES EN BOMBOM DE GEWELDIGE

Door Marten Toonder

5805 Op zee was de storm het ergste voelbaar, dat spreekt. Huizenhoge golven liepen schuimend op de kust toe en voor een schip, dat zich te dicht bij het land gewaagd had, zag het er zorgelijk uit. Dat ondervond kapitein Wal Rus, die niet op het onverwachte omslaan van het zomerweer gerekend had en zijn koers tussen de zandbanken door had genomen.

Helaas, de orkaan had hem brullend op de Platvoetplaat geworpen en daar lag het goede schip Albatros nu, een prooi van wind en golven.

'Daar komt een zeetje aan!' riep de gezagvoerder boven de elementen uit. 'Houd je vast, meneer, of je gaat naar de schollen!'

'Ja, ja', zei de stuurman, zich nerveus aan de reling vastklampend. 'Dat gaan we allemaal, kapitein. Het hele schip breekt direct doormidden. Zal ik de sloepen laten strijken?'

'In dit water?' schreeuwde Wal Rus. 'Ik zou nog liever...'

Hij zweeg plotseling want zijn blik was op een vreemde vogel gevallen, die moeiteloos naderbij zweefde en veerkrachtig op het scheve dek sprong.

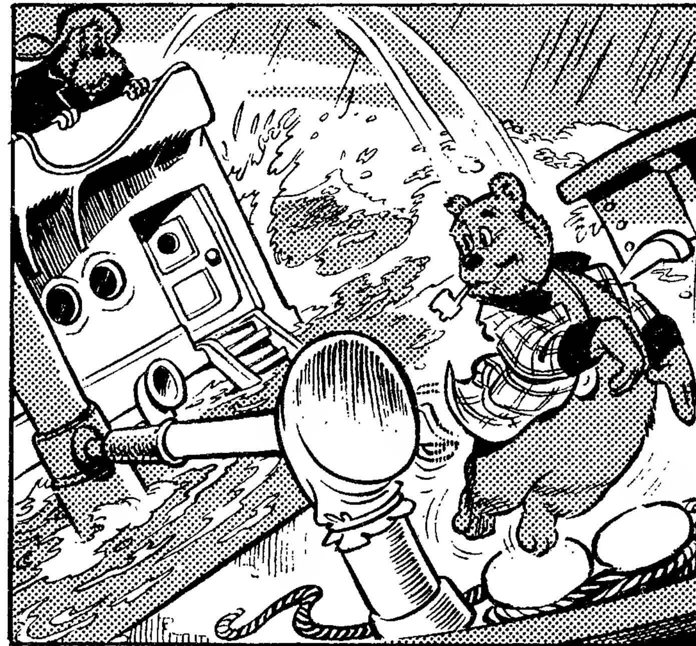
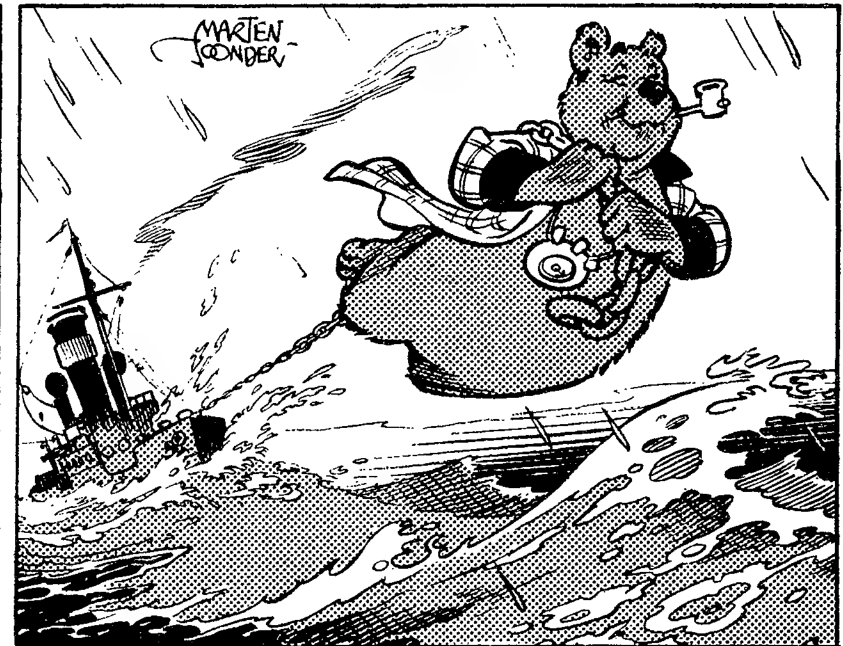
'Als dat Bobbels niet is!' prevelde de zeerob onthutst.

'Bommel!' verbeterde heer Ollie met heldere stem. 'Olivier B. Bommel! Ik zag, dat uw schip in moeilijkheden verkeerde en ik dacht, kom laat ik even een handje helpen.'

TOM POES EN BOMBOM DE GEWELDIGE

Door Marten Toonder

5806 Hij trad voorwaarts en glimlachte geruststellend.

'Geen nood!' sprak hij boven het loeien van de orkaan uit. 'Ik zal u wel uit deze vervelende toestand redden. Als u even een touw of zoiets voor me hebt?'

'Een touw?' brulde de gezagvoerder. 'Mijn goeie schip kan ieder ogenblik in stukken breken en jij vraagt om een touw alsof het een overgehaald lolletje is! Mijn muts staat niet naar honkietonkie, meneer!'

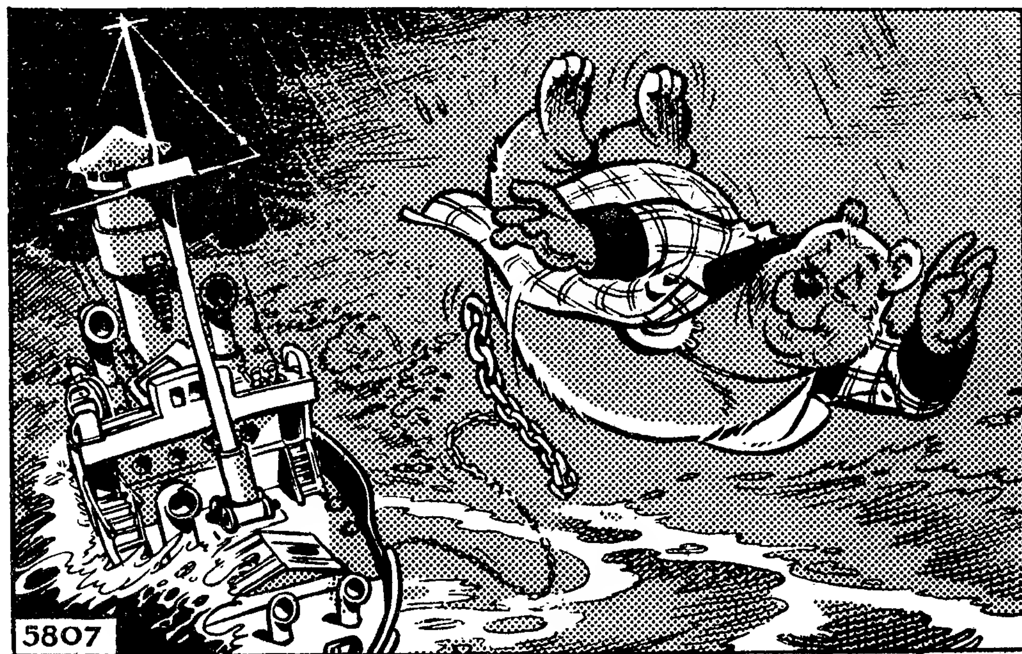
'De mijne ook niet!' zei heer Bommel waardig. 'Maar ik zie het al. U bent natuurlijk een beetje nerveus, en dan gaat men wel eens te ver. Doet u verder geen moeite, ik zal mezelf wel helpen.'

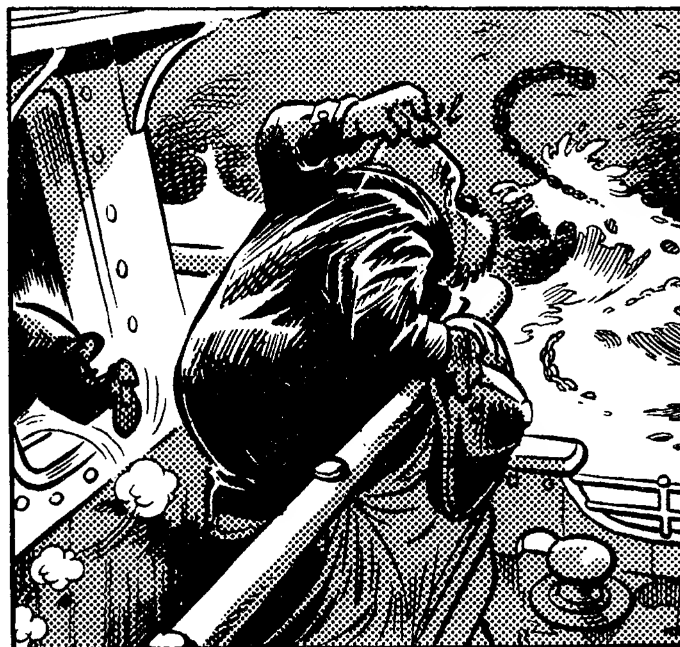
Zo sprekende sprong hij lichtvoetig van het bruggedek naar de bak en keek eens rond. Er slingerde daar heel wat losgeraakt kabelwerk rond en een ankerketting schoof ratelend over het ijzeren dek. Heer Bommel greep deze laatste sierlijk aan, wond hem enkele slagen om een bolder en legde er toen een nette knoop in.

Daarop sprong hij met grote kracht overboord en gaf, al voortvliegende een reusachtige ruk aan de ketting.

TOM POES EN BOMBOM DE GEWELDIGE

Door Marten Toonder

5807 Deze ruk was zo geweldig, dat het schip in al zijn gebinten trilde. De kiel schuurde knersend over de zandplaat en bereikte het open water, waar de Albatros al spoedig weer op eigen kracht verder kon gaan.

Heer Bommel liet de ketting met een los gebaar vallen en wuifde ten afscheid, omdat hij een gunstige wind onder de jaspanden voelde, die hij wilde gebruiken bij het huiswaarts gaan.

'Dat was dat!' riep hij monter in de stormwind. 'Geen dank, heer Rus. Maar denk er in het vervolg aan, dat mijn naam Bommel is. En let op uw stuur!'

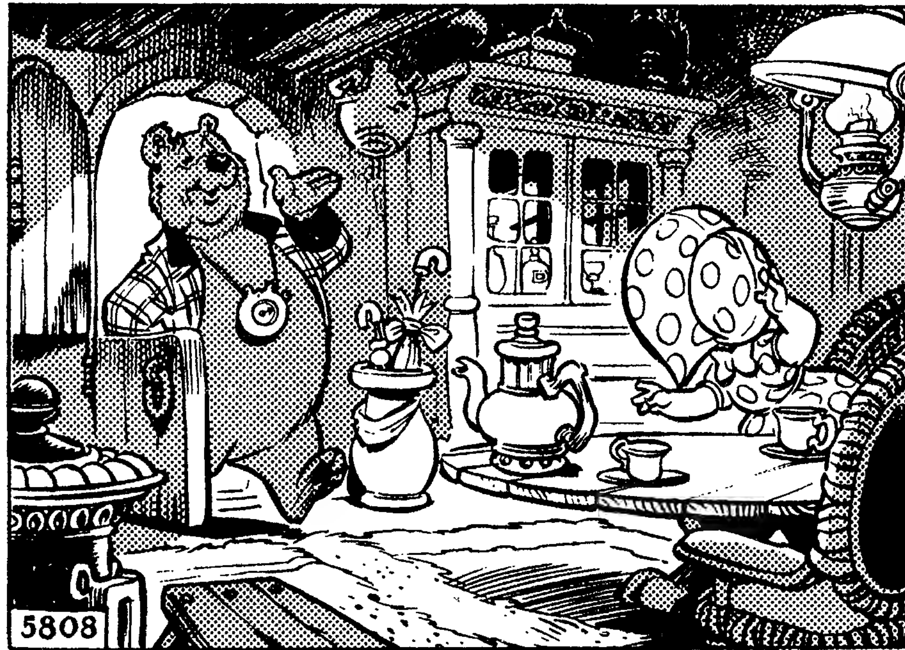
De gezagvoerder sloeg geen acht op de verwaaide woorden. Met glazige ogen staarde hij naar de ankerketting, die naast hem in een schuimkop plonsde, en het was te zien dat de eenvoudige zeerob het gebeurde niet zo snel kon verwerken. Maar zijn stuurman kon dat wel. Met een sprong verdween de officier in de radiohut om een telegram naar de wal te zenden.

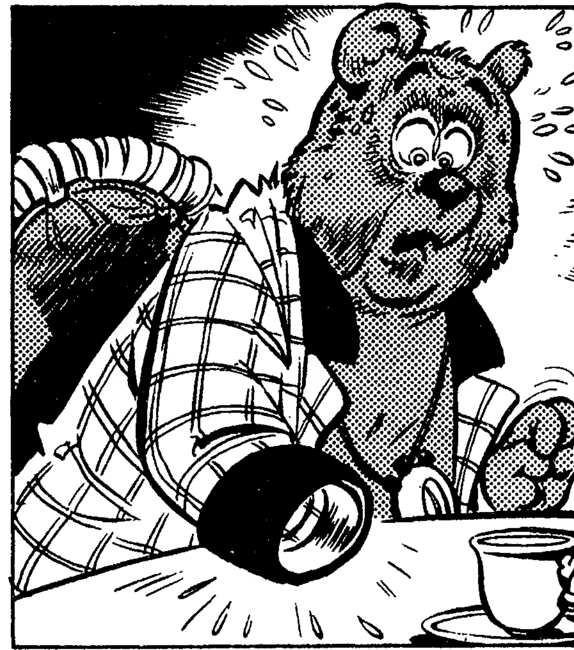
Zo kwam het dan ook, dat de journalist Argus enige tijd later onthutst een telexbericht doornam om dat in zijn krant te verwerken.

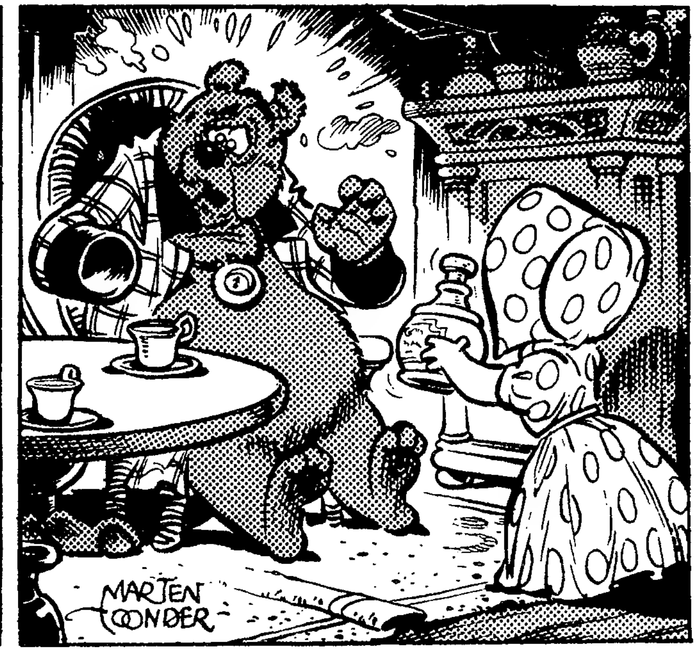
'S.S. Albatros op Platvoetplaat gelopen bij zuidwesterstorm', las hij. 'Toestand zeer ernstig. Op laatste moment echter vlotgetrokken door zekere Bommel, die al vliegende een ruk aan ankerketting gaf en daarna bij windkracht negen landinwaarts koerste!'

TOM POES EN BOMBOM DE GEWELDIGE

Door Marten Toonder

5808 Een kwartier later stapte heer Bommel opgewekt het huisje van juffrouw Doddel weer binnen.

'Ziezo', sprak hij, 'even een karweitje opgeknapt. Tenslotte kan men niet werkeloos toezien wanneer er ergens een ongeluk gaat gebeuren. Het geeft verplichtingen om heer te zijn, maar nu heb ik wel trek in een kopje thee, mevrouw!'

'Zeg toch Doddeltje, mallerd!' zei zijn buurvrouw. 'De thee is nog warm, hoor! Ga gauw zitten, dan zal ik je een kopje inschenken. Wat was dat voor een ongeluk? Ik heb niets gezien!'

Heer Ollie stak glimlachend een hand uit om zich te laven en maakte zich gereed om een eenvoudig verslag te geven. Maar plotseling verstrakte hij. Een dodelijke bleekheid overtoog zijn trekken en een kreet ontsnapte hem. Geen wonder, zijn rechterhand was verdwenen!

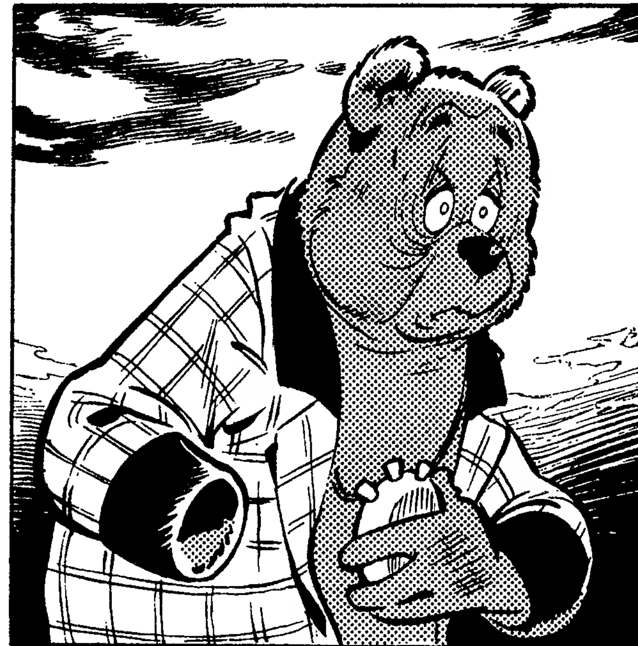
Enige ogenblikken heerste er een drukkende stilte in het eenvoudige huisje en slechts het klagen van de wind en het piepen van heer Bommels ademhaling waren hoorbaar. Maar toen sprong juffrouw Doddel haastig op om naar een kastje te rennen.

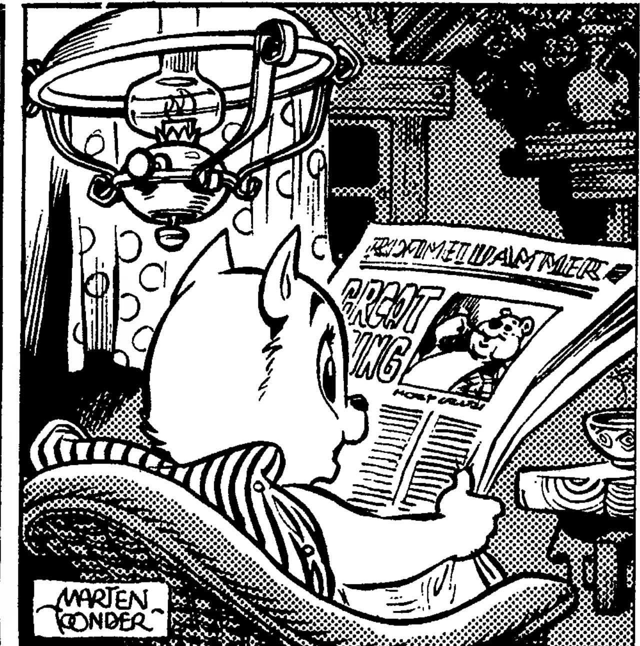
'Ik heb nog perubalsem!' riep ze, een stopfles te voorschijn halend. 'Dat helpt tegen alle kwalen, Ollie! Flink smeren!'

TOM POES EN BOMBOM DE GEWELDIGE

Door Marten Toonder

5809 Heer Bommel verrees krakend uit de rieten stoel en sjokte met zware passen de deur uit en de storm in.

'Te laat!' hoorde zijn buurvrouw hem zeggen. 'Dàt komt er dus van! Mijn hand is onzichtbaar geworden — en wie weet wat er nog volgen zal. Ach, het is mijn eigen schuld. Ik had de tweede knop niet moeten indrukken!'

'Ollie toch!' riep juffrouw Doddel, die hem verschrikt nakeek. 'Je hebt je thee nog niet opgedronken! En ik heb hier een zalf die tegen alles helpt! Kom terug en ga gemakkelijk zitten.'

Doch de getroffen heer waggelde voort zonder om te zien.

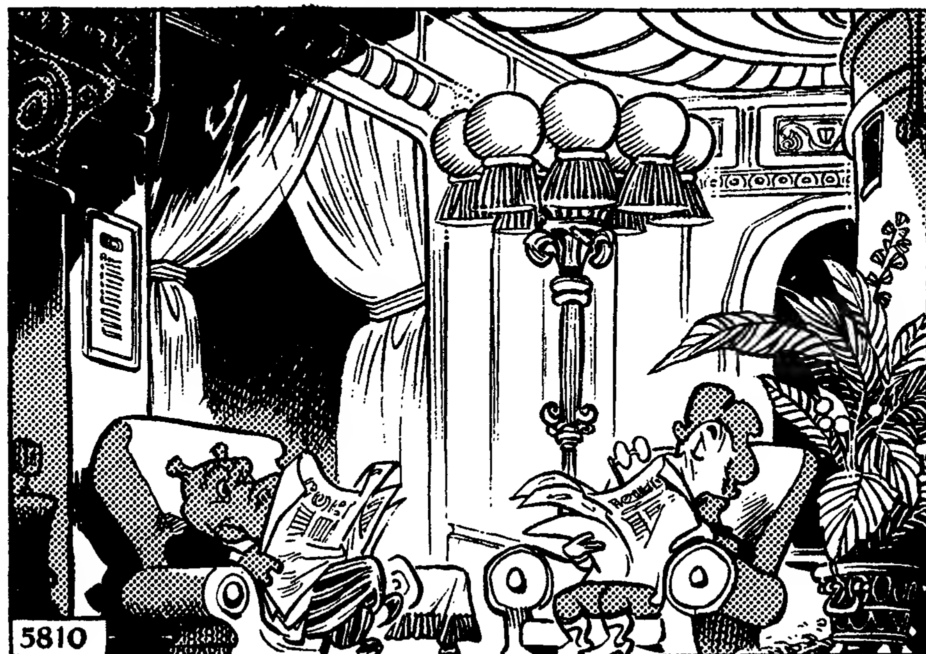
'De pral...' prevelde hij met akelige stem. 'Het komt allemaal door de pral. 'Kom nooit aan de tweede knop', zei die dwerg Oggelwalm — en Tom Poes heeft me ook nog gewaarschuwd. En nu is het te laat! Ach, kan een heer dan nooit ongestraft herendaden bedrijven? Moet dat dan altijd nare gevolgen hebben?'

Zo klagende bewoog hij zich door de winderige natuur, zodat hij al spoedig het huisje passeerde waarin Tom Poes woonde. Maar deze was te zeer in het lezen van de krant verdiept om het lamenteren te horen dat op de wind tot hem kwam.

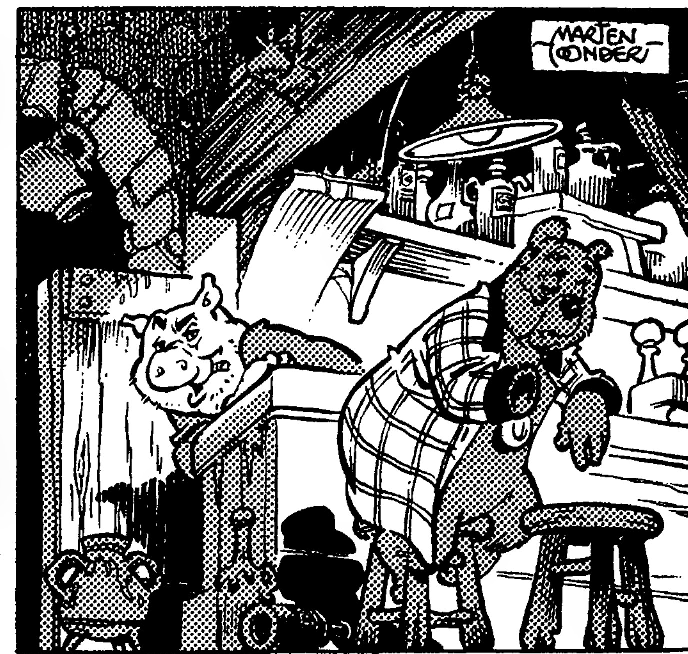
'Zo', zei Tom Poes tot zichzelf. 'Heer Ollie heeft dus een schip van een zandbank gesleept! Dat is goed werk; maar ik vraag me af wat voor narigheid het indrukken van de tweede knop zal geven.'

TOM POES EN BOMBOM DE GEWELDIGE

Door Marten Toonder

5810 'Tegen de avond nam de storm af. In de behaaglijke vertrekken van de Kleine Club was er trouwens niet veel van te merken geweest. Daar heerste een grote rust, die slechts verbroken werd door het ritselen van couranten of door een zachte opmerking van een der aanwezigen.

'Parbleu!' prevelde de markies De Canteclaer bijvoorbeeld. 'Daar heeft me deze eh... Bommel met brute kracht een schip van een bank getrokken. Ongehoord, dat moet ik toegeven.'

'Die Bommel is kolossaal', stemde de burgemeester in. 'Eerst de manier waarop hij de onderwereld opgeruimd heeft — en nu dit! We moesten hem ereburger maken of zo!'

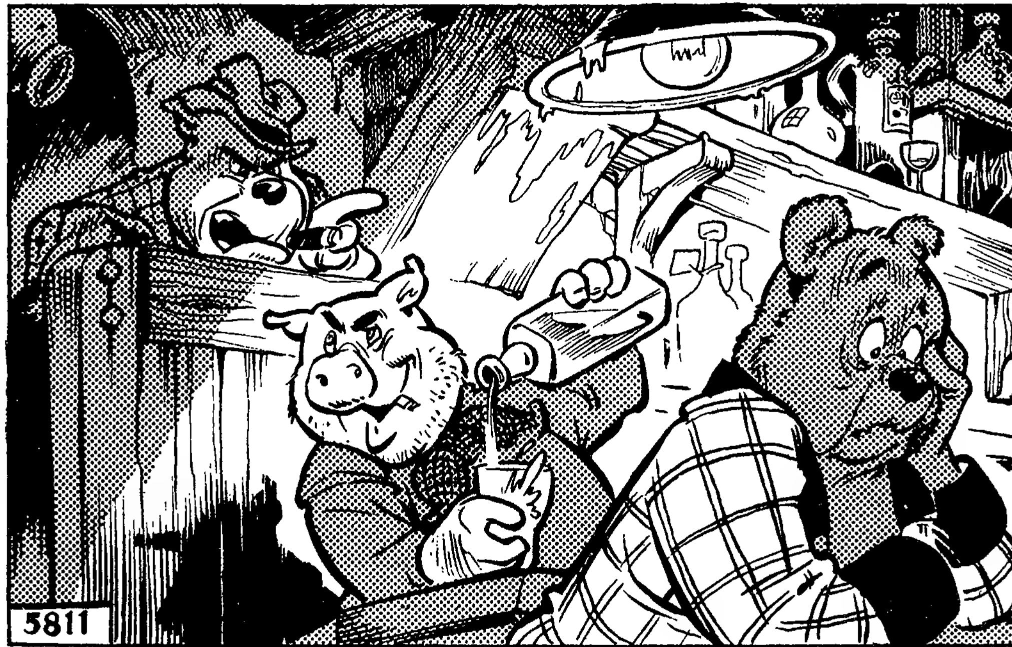
'Ereburger...' herhaalde de edelman peinzend. 'Tiens, het stuit me tegen de borst, amice. Dit voorstel is al vaker ter tafel gekomen, maar altijd bleek er toch iets mis te zijn. Ik dring op terughouding aan!'

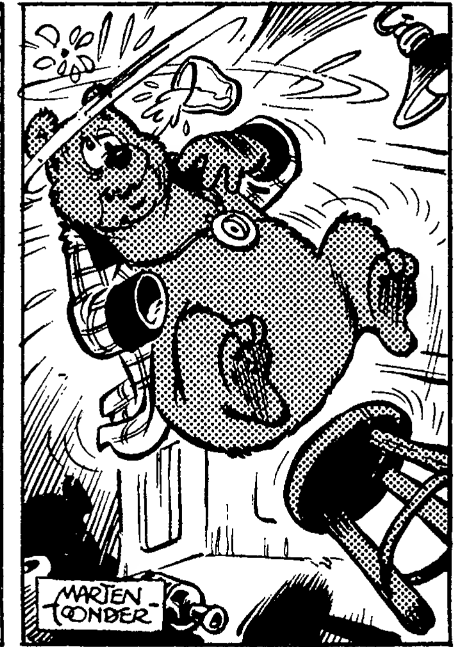
'Altijd gaat er iets mis!' sprak heer Bommel gebroken tot zichzelf. 'Nooit kan een heer ongestraft heer zijn, als iemand begrijpt wat ik bedoel!'

Hij had een toevlucht gezocht in een cafeetje in een duistere buurt, en daar zat hij nu eenzaam aan de tapkast naar zijn onzichtbare hand te staren.

TOM POES EN BOMBOM DE GEWELDIGE

Door Marten Toonder

5811 Achter zijn rug werd een licht gestommel vernomen en er verschenen een paar door misdaad vertekende gezichten boven een schot.

'Het is de bolle!' fluisterde een van de hoofden opgewonden. 'Dit is mijn kans! Geef hem een scheve tik in zijn glas, Nico! Je krijgt een aandeel in de winst, jongen! Zoals gewoonlijk!'

De waard knipoogde met een vals lachje, en terwijl de koppen weer achter het schotje verdwenen, greep hij een klein flesje waaruit hij snel enige druppels in de parelende drank liet vallen.

'Ziezo!' sprak hij toen opgewekt tot heer Ollie. 'Hier is je opkikkertje, meester. Je ziet eruit alsof je het nodig hebt. Drink maar eens lekker uit, je wordt er jong en fris van!'

'Jong en fris...' mompelde heer Bommel bitter. 'Dat is voor mij niet meer weggelegd. Hier zit ik, op het hoogtepunt van mijn kunnen. En alles wat ik voor mij zie, is een verdwenen hand. Met mij is het afgelopen!'

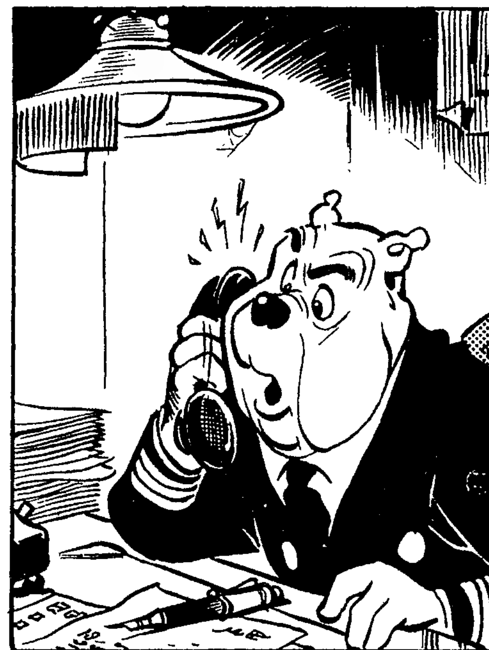
Smartelijk greep hij het glas en nam een diepe teug. Doch nu bleek wat voor scheve tik de herbergier aan de drank had toegevoegd. Het was een snel werkend verdovend middel, dat reeds vat op de getroffen heer had, voordat de vloeistof de maag bereikte.

Zijn gelaat vertrok zich en terwijl zijn ogen wild door de kassen rolden, stortte hij verstijfd achterover van de barkruk af.

TOM POES EN BOMBOM DE GEWELDIGE

Door Marten Toonder

5812 De deur van de herberg werd geopend en in het vale licht van de afnemende maan traden Hiep Hieper en Bul Super naar buiten, de laatste met de pral om zijn hals en de bewusteloze heer Bommel in de hand.

'Het is geweldig hoe je opknapt van dat ding', sprak de schurk met een akelig lachje. 'Die bolle weegt niet meer dan een kurk!'

'Ja, baas', zei Hieper zenuwachtig. 'Leg hem hier maar ergens neer, dan zijn we van hem af! Laten we aan het werk gaan, baas!'

'Ik heb andere plannen!' hernam Super. 'Mij kan nu niks meer gebeuren, jongen. En ik heb zin in een lolletje!'

Met deze woorden sloeg hij de weg naar het politiebureau in, waar commissaris Bas in overuren de burgemeester aan de lijn had.

'Je moet Bommel opzoeken!' sprak de magistraat door het toestel. 'Hij heeft een schip gered en nu gaan we hem ereburger van de stad maken. Breng hem naar de Kleine Club, Bas! Dit moet gevierd worden!'

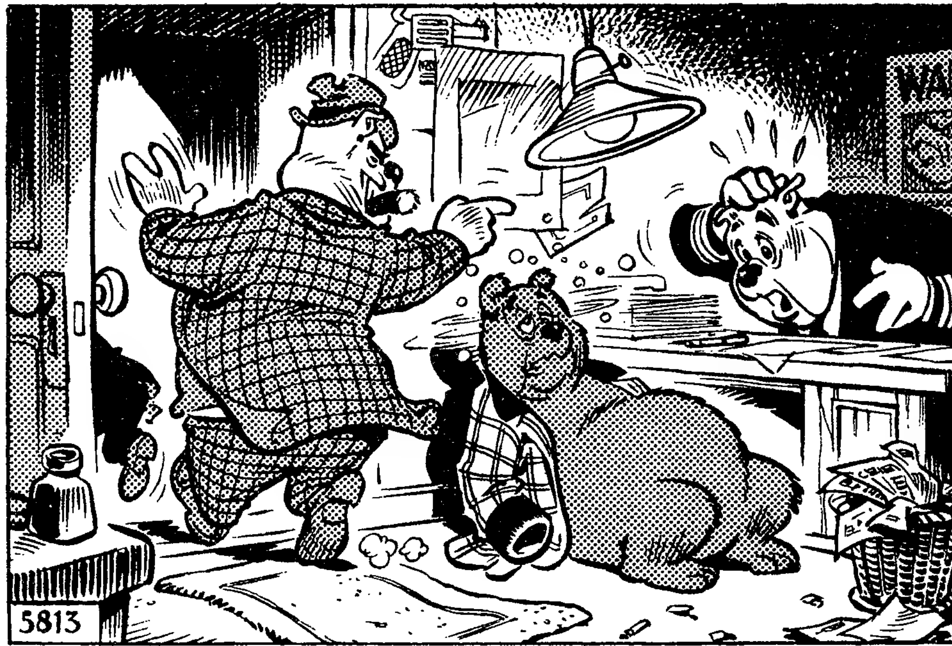
'Jawel, burgemeester!' zei de politiechef bedrukt. 'Ereburger, zo zo! Maar ik heb nog andere dingen te doen! Trouwens, waar kan ik Bommel zo gauw vinden?'

Hij legde de hoorn op de haak, en op hetzelfde moment werd de deur van zijn vertrek opengetrapt en trad Super naar binnen.

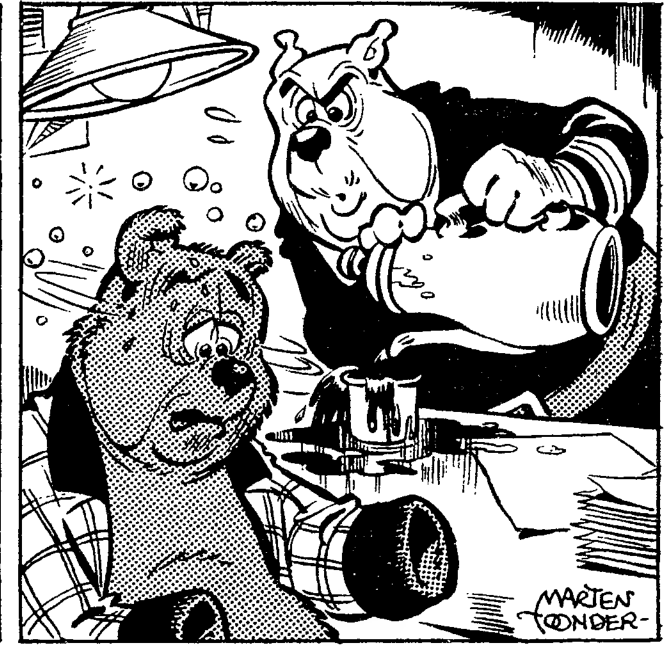
'Hier heb ik een arrestant voor je, ouwe reus!' riep de schelm vrolijk uit. 'Beschonken aangetroffen op de openbare weg! Heb je nog een celletje voor hem?'

TOM POES EN BOMBOM DE GEWELDIGE

Door Marten Toonder

5813 Hij liet de kraag van de jas los, zodat de verlodderde heer met een geroffel van tuimelende ledematen op de vloer belandde en verliet met zijn maat het bureau. De politiechef bleef verbluft achter.

'Die twee staan in mijn opsporingslijst', prevelde hij. 'Dat weet ik zeker! Maar Bommel gaat voor; ik kan de burgemeester tenslotte niet laten wachten, met z'n ereburgerschap voor deze figuur!'

Hij liep op een potkachel toe, waar een pot te pruttelen stond, en haalde een kop en schotel voor de dag.

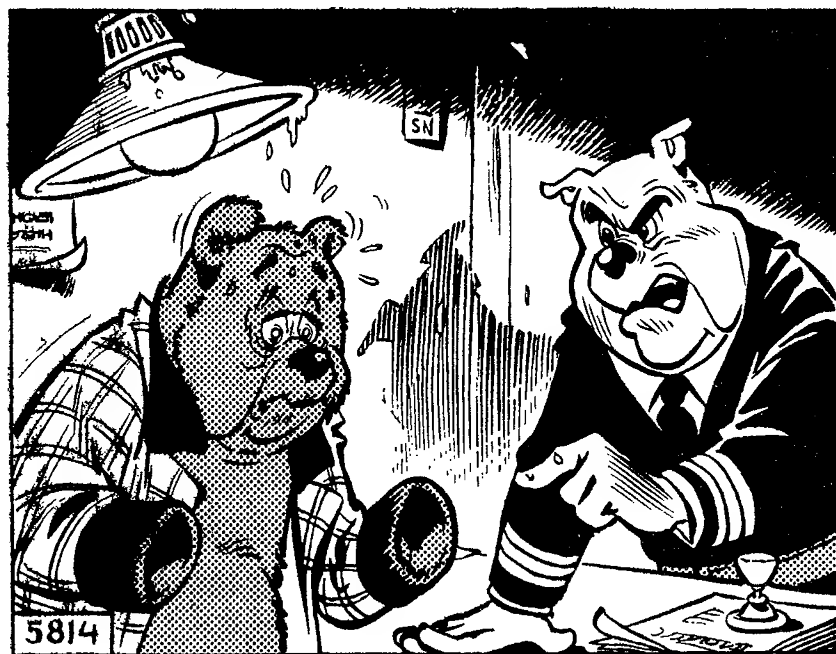
'Zwarte koffie,' hernam hij, 'dat wil wel eens helpen. Ik kan een ereburger toch niet in kennelijke staat naar zijn feestelijkheden brengen? Donders, wat ziet hij eruit! Hij moet hem wel flink geraakt hebben!'

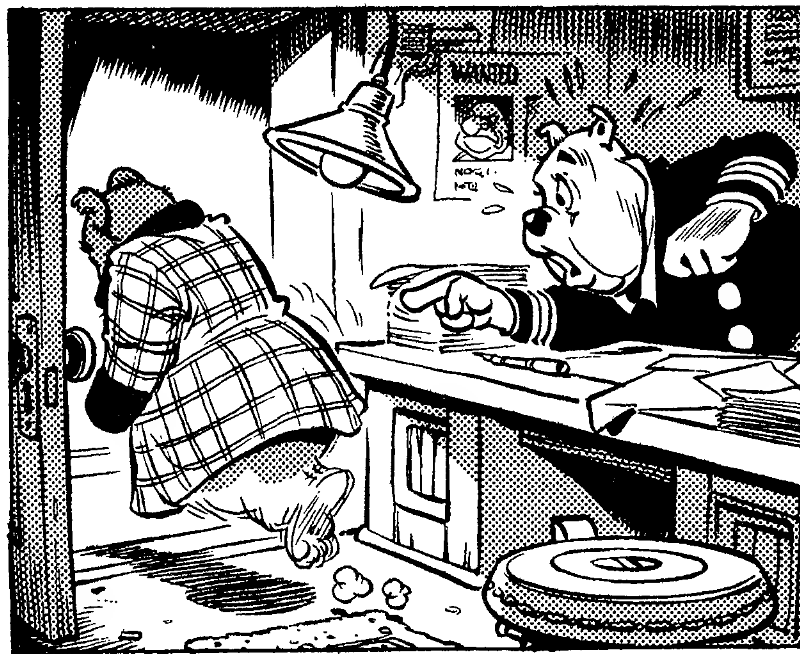
Hoofdschuddend vulde hij het kopje en de prikkelende geur van gekookte koffie vulde het kale vertrek, zodat heer Ollie met een schok tot zichzelf kwam. Hij stiet een klaaglijk geluid uit en staarde met uittredende ogen naar zijn manchetten.

'De linker!' hoorde de heer Bas hem fluisteren. 'De linker is ook weg! 'Hoogmoed komt voor de val', zei mijn goede vader altijd — en daar heb ik mij niet aan gehouden. Hoe vreselijk is dit alles!'

TOM POES EN BOMBOM DE GEWELDIGE

Door Marten Toonder

5814 'Schei uit!' snauwde de commissaris, die met enige bevreemding naar zijn bezoeker keek. 'We hebben geen tijd voor dit soort grappen, Bommel! De burgemeester wil je ereburger maken. Steek je handen uit de mouwen, dan gaan we naar de Kleine Club.'

'Nee', zei heer Ollie met kleurloze stem. 'Nee, het heeft geen zin. Ik kan geen ereburger worden. Wanneer we bij de Club aankomen, ben ik nergens meer, zeg dat maar aan de burgemeester.'

Hij stond moeilijk op en verliet in gebogen houding het vertrek.

De politiechef, die aanvankelijk gemeend had tegenover het tegenstribbelen van een aangeschotene te staan, keek hem verbijsterd na. Geen wonder! De verdwijnende heer overschreed de drempel zonder linkerbeen, en ook het rechter begon al aardig te vervagen.

Maar daar bleef het niet bij. De beklagenswaardige verviel van kwaad tot erger, zodat er niets meer van hem over was, toen hij eenmaal het vrije veld buiten de stad bereikte.

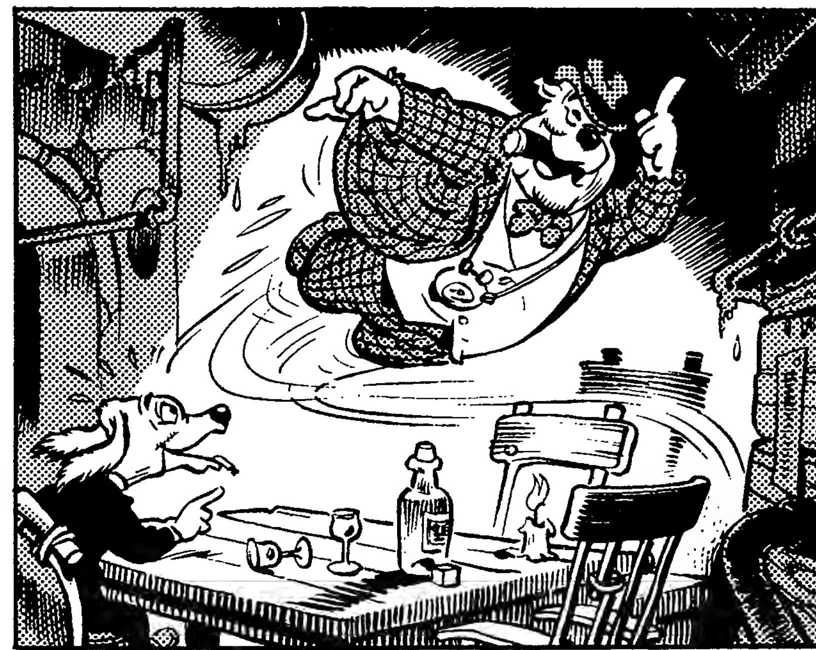
'Tom Poes, die daar toevallig liep, zag dan ook tot zijn schrik een lege jas voor zich uitlopen.

TOM POES EN BOMBOM DE GEWELDIGE

Door Marten Toonder

5815 Hij volgde het kledingstuk beklemd, totdat dit ten slotte onder een boom op een stomp ging zitten en een jammerende zucht uitstiet.

'Heer Ollie!' riep Tom Poes uit. 'Waar bent u?'

'Hier, jonge vriend', sprak een klagende stem tussen het gebladerte. 'Dat zie je toch? Of nee... maar dat is mijn eigen schuld, omdat ik de tweede knop heb ingedrukt.'

Hij zweeg even en vertelde toen op bewogen toon wat er gebeurd was, zonder zichzelf te sparen.

'En nu,' besloot hij, 'nu heeft Super de pral. Met mijn krachten is het gedaan, en met mijn verschijning ook. Het is vreselijk! Wie weet, wat de schurk gaat doen!'

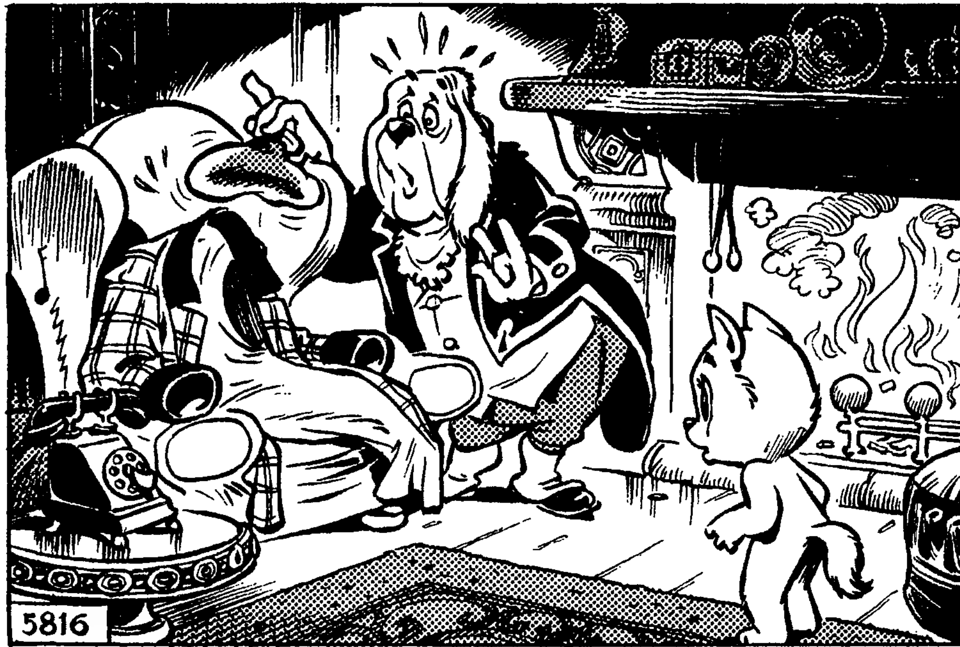
Voorlopig wist Bul Super dat zelf ook nog niet precies. Hij had zich met Hiep in de kelder van zijn krot teruggetrokken om een superideetje te verzinnen. Daar hield hij zich nu onledig met het meten van zijn krachten en als vanzelf had hij zich met een gespierde sprong in de lucht verheven, zoals hij heer Bommel dat had zien doen.

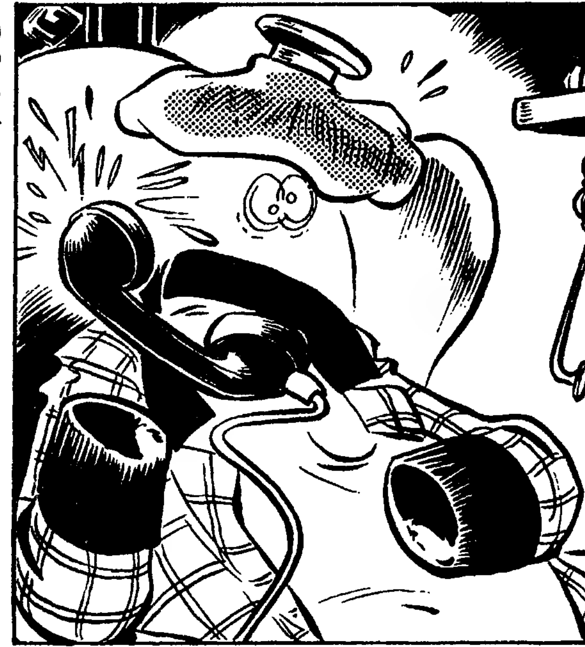
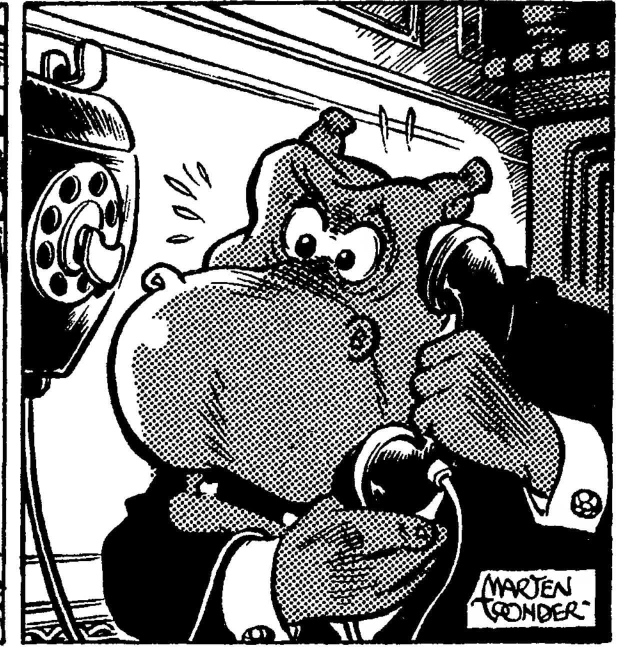
'Dit is het einde, jongen!' riep hij al zwevende. 'Ik kan alles! Ik ga de kluis uit de Rommeldamse Bank scheuren! Ik ga gevulde brandkasten verzamelen! Of ik ga me aan het leger verhuren, dat is misschien nog voordeliger!'

'Ja, baas!' zei de ander met zwemmende ogen. 'Mag ik ook eens?'

TOM POES EN BOMBOM DE GEWELDIGE

Door Marten Toonder

5816 Tom Poes had heer Bommel thuisgebracht — en daar zat hij nu; een beklagenswaardige verschijning zonder vorm.

Het is geen wonder dat de bediende Joost ernstig geschokt was. Na ijlings een ijsblaas te hebben gevuld, spoedde hij zich naar zijn meester om hem op de tast het hoofd te verkoelen.

'Zeer betreurenswaardig', prevelde hij met trillende wangen. 'Zal ik de geneesheer bellen? Wat denkt u van een sterke bouillon? Of een geklutst eitje? Er moet iets gedaan worden! Dit is geen gezicht, met uw goedvinden!'

Heer Ollie wilde de ontdane knecht met een berustend woord moed inspreken, doch op dat moment ging de telefoon.

'Bommel?' riep de stem van de burgemeester aan de andere kant van de lijn. 'Ben jij daar? Waar zit je toch? We hebben hier een leuk groepje bij elkaar in de Club. We gaan jou ereburger maken; wat zeg je daar van? Maar jij bent er niet!'

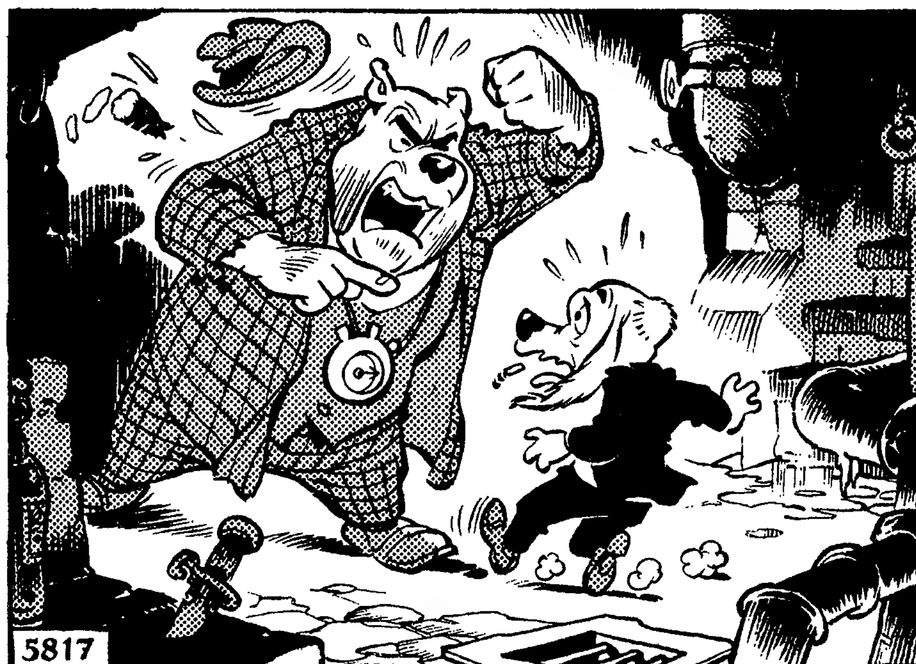
'Nee', gaf heer Bommel toe. 'Ik ben nergens meer. Ik heb overal gezocht, maar er is niets meer te vinden. Het begon met de handen en toen volgden de voeten — en nu is het afgelopen. Ik hoop dat ik mezelf kan vergeten!'

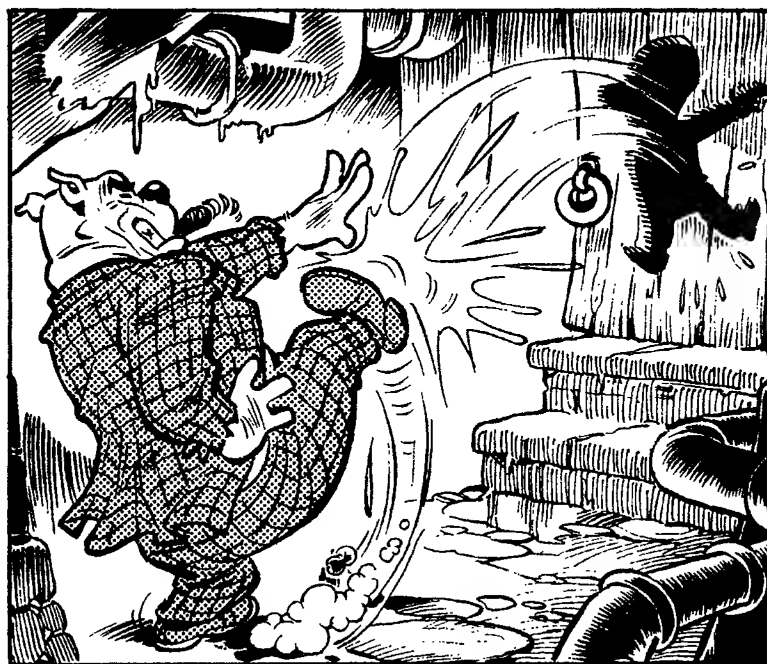
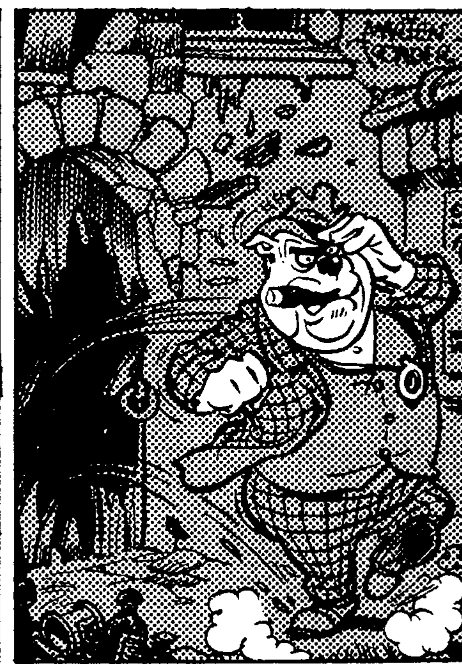
'Hm?' vroeg de magistraat onthutst. 'Praat wat harder, Bommel! Ik versta je niet goed!'

Maar hij kreeg geen antwoord.

TOM POES EN BOMBOM DE GEWELDIGE

Door Marten Toonder

5817 Toen Hieper gevraagd had of hij ook eens mocht, had Super zich snel op de grond laten dalen. Het was duidelijk dat een grote woede zich van hem meester had gemaakt; zijn gelaat verpurperde en zijn gestalte zwol angstwekkend.

'Jij?' riep hij met een stem, die de schimmel van de wanden deed schilferen. 'Misselijk klein raddraaiertje! Jij bent niks! Jij mag niks! Ik heb lang genoeg met jou omgesukkeld, maar nu heb ik je niet meer nodig! Je hangt me de keel uit! Weg met jou!'

'Wacht even, baas!' piepte Hiep nog, maar het hielp hem niet.

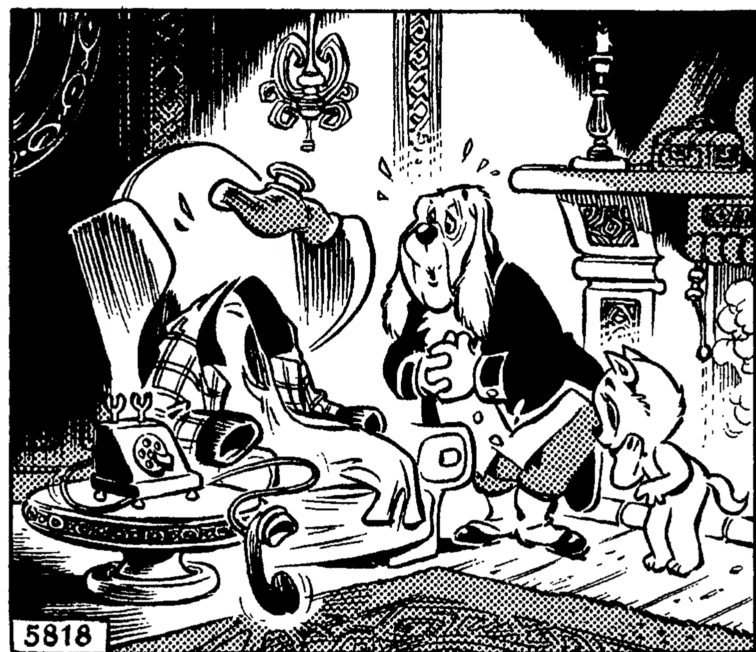
Super wees hem met zo'n kracht de deur, dat slechts een scherpgesneden opening in het houtwerk de plaats aangaf waar hij het keldervertrek verlaten had.

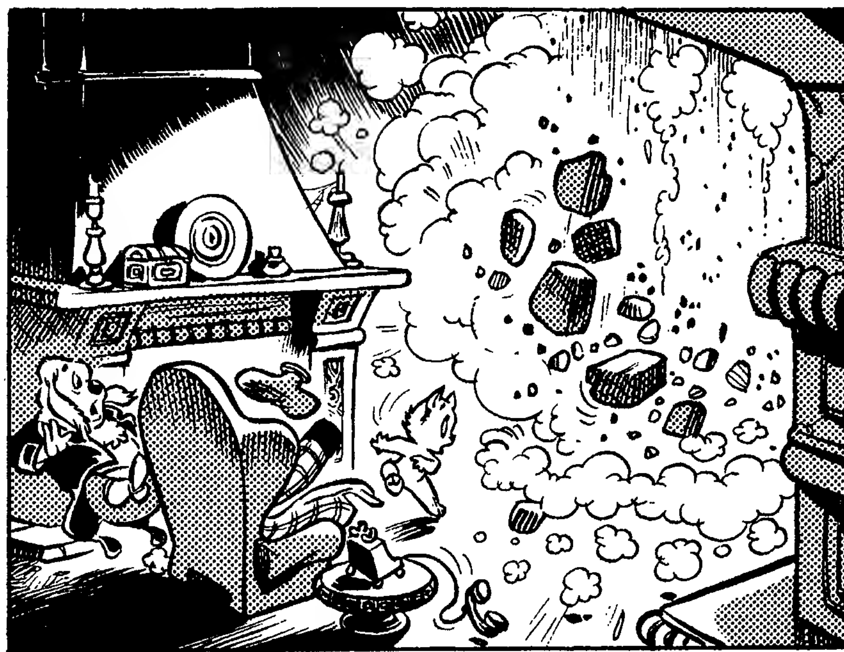
'Ziezo!' prevelde de verworden ellendeling langs zijn sigaar. 'Dat is dat. Opgeruimd staat netjes. En nu aan het werk. In de eerste plaats zal ik mijn rekening met de bolle eens goed vereffenen. De tijd voor grapjes is nu voorbij; hij zal merken met wie hij te maken heeft!'

Zo sprekende sprong hij dwars door de beschadigde deur heen op de straat en stelde zijn radarogen in werking.

TOM POES EN BOMBOM DE GEWELDIGE

Door Marten Toonder

5818 Heer Bommel was zich niet bewust van het nieuwe gevaar dat hem bedreigde. Zijn jas hing vormloos in een gemakkelijke stoel en uit de weggeworpen telefoonhoorn drong de stem van de burgemeester metaalachtig tot het verslagen groepje door.

‘Bommel!’ riep de magistraat. ‘Bommel, ben je daar nog?’

Er klonk een vreugdeloos lachje boven heer Ollies jaskraag uit.

‘Ik ben er niet meer’, sprak hij met doffe stem. ‘Ben ik dan niet duidelijk genoeg geweest? Waarom begrijpt men toch nooit wat ik bedoel?’

‘Het is allemaal zeer betreurenswaardig, met uw welnemen!’ zei Joost, die zo gauw niets beters wist te zeggen.

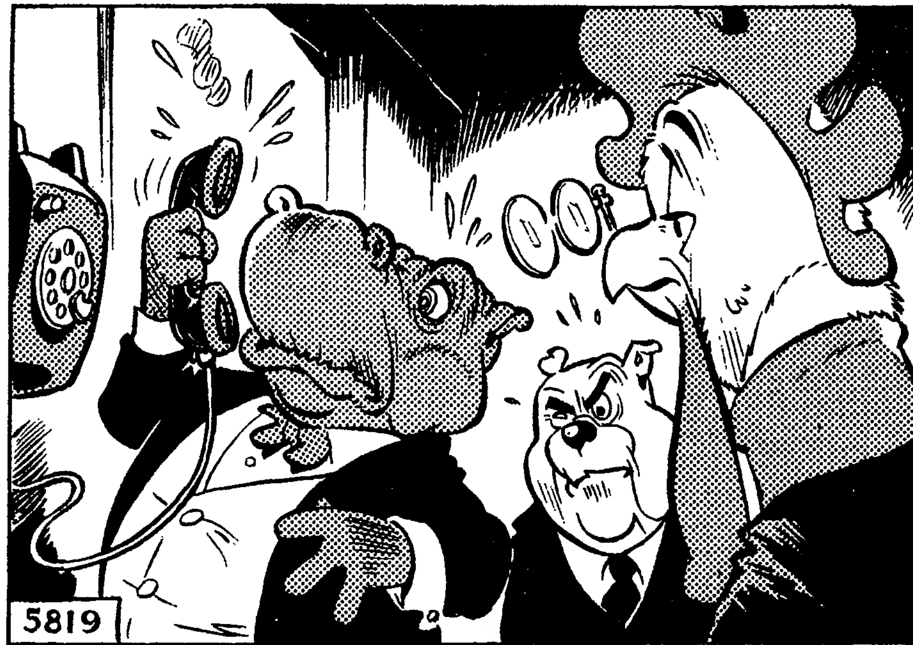
‘Betreurenswaardig?’ herhaalde zijn meester bitter. ‘Het is het einde. Met mij is het afgelopen; mijn lijdensemmer is tot de rand gevuld...’

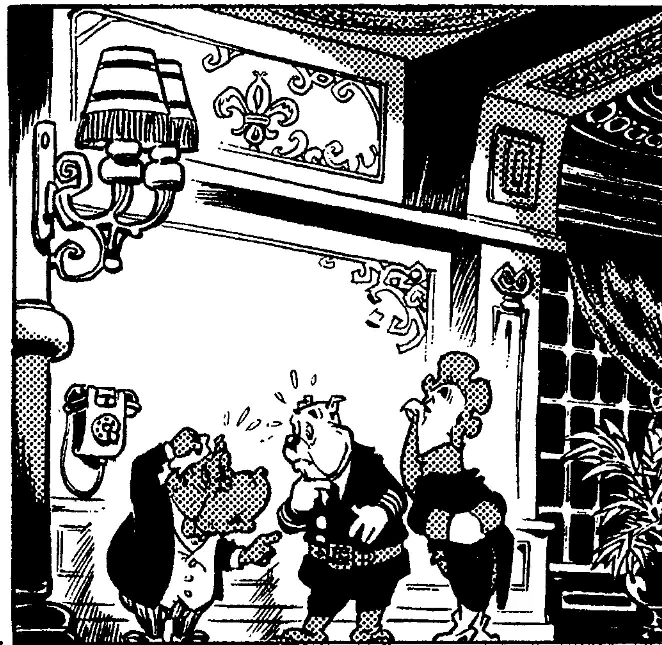
Doch hij vergiste zich, er kon nog meer bij. Er klonk een donderende knal en een van de buitenmuren kwam in stof en puin omlaag. De kalkwolken werden al spoedig door de nachtwind verjaagd en nu tekende de gedaante van Bul Super zich op de resten af.

‘Smeer ’m!’ bulderde de patser boven het nadreunen van het metselwerk. ‘Ik ga dit opgeblazen gebouw met de grond gelijk maken!’

TOM POES EN BOMBOM DE GEWELDIGE

Door Marten Toonder

5819 De markies en de commissaris van politie luisterden deelnemend naar het telefoongesprek dat de burgemeester met heer Bommel trachtte te voeren.

'Is er iets mis met de aansluiting, amice?' vroeg de eerste.

'Nee', zei de magistraat. 'Ja, bedoel ik. Ik heb hem wel, maar hij is er niet, zegt hij!'

'Eh bien', hernam de edelman. 'Het is altijd moeilijk om contact met deze Bommel te krijgen. Ge kunt uw pogingen beter staken.'

'Er is iets geks aan de hand!' fluisterde de heer Dickerdack. 'Luister!' Hij hief de telefoonhoorn op en nu drong een onduidelijke stem aan de andere kant tot de omstanders door.

'Smeer 'm!' kraakte de stem. 'Ik ga dit opgeblazen gebouw met de grond gelijk maken!'

'Ik hoor het...' gaf de commissaris toe. 'Het lijkt wel alsof de Zwarte Gruwel weer aan het werk is. Daar is iets mis!'

'Het is frappant!' mompelde de edelman. 'De stem komt mij bekend voor. Iemand uit de heffe des volks. Misschien speelt deze eh... Bommel een spelletje monopolie met een verwant.'

Doch de politiechef schudde het hoofd.

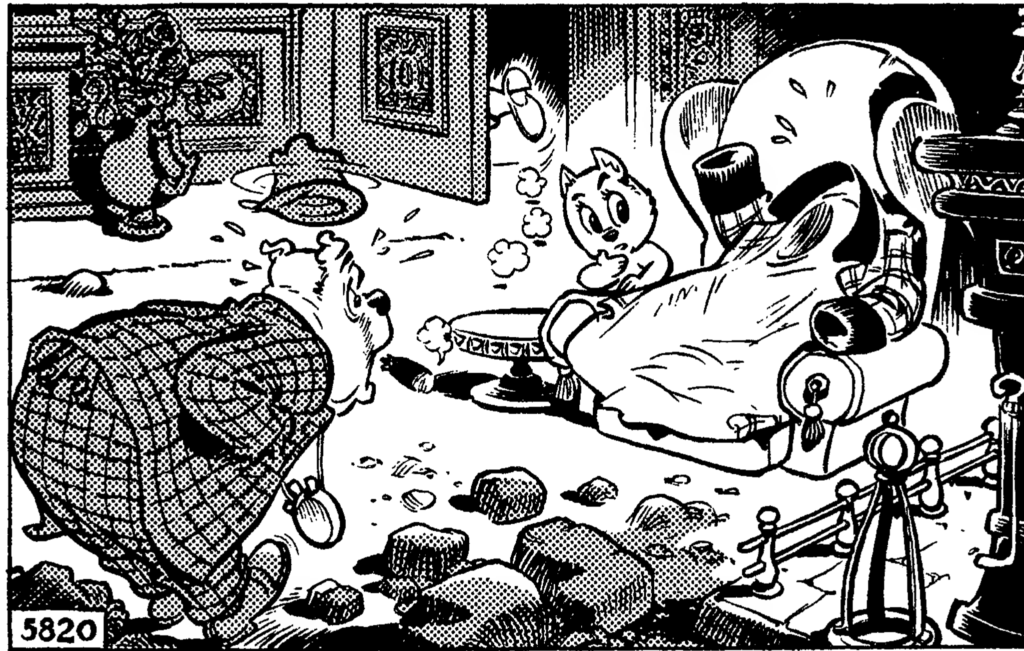
'Dat was de stem van Super!' sprak hij. 'Ik herken hem duidelijk.'

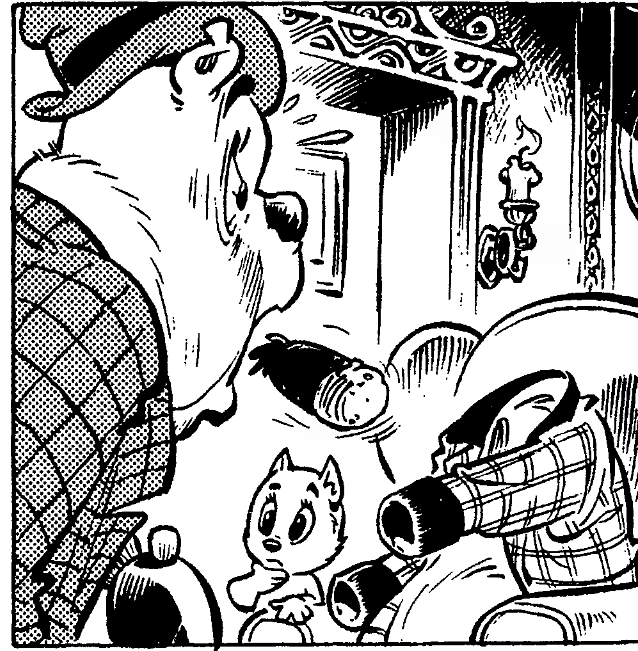
'Wat sta je daar dan?' riep de burgemeester overspannen. 'Er op af, Bas. Doe je plicht!'

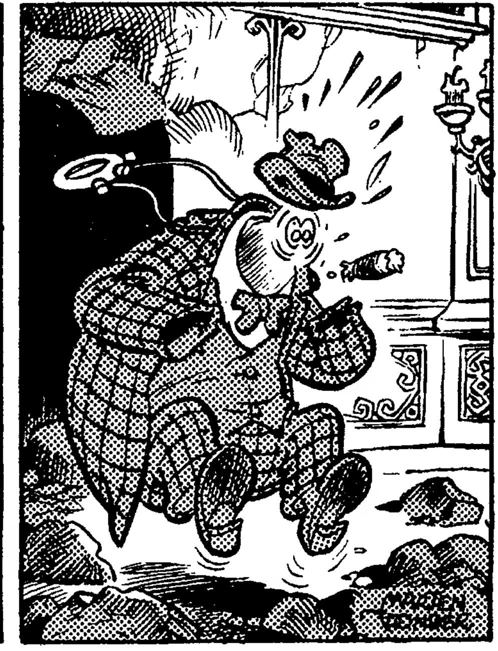
De hooggeplaatste beambte begreep, dat tegenwerpingen hem in een verkeerd daglicht zouden stellen. Hij zette zijn pet op en verliet de Kleine Club.

TOM POES EN BOMBOM DE GEWELDIGE

Door Marten Toonder

5820 Bul Super keek enkele ogenblikken vermaakt naar de schrik die hij veroorzaakt had, maar toen merkte hij iets vreemds op en hij deinsde achteruit.

'W-w-wat... wattisser met jou, b-bolle?' stamelde hij. 'W-w-waar ben je eigenlijk?'

'Ik ben er niet meer!' verklaarde heer Ollie smartelijk. 'Wat u hier ziet, is het wrak van een heer van stand. Ik heb de tweede knop van de pral ingedrukt, omdat ik sterker dan sterk wilde zijn. En dit is het gevolg: de Bommel is verdwenen, zijn jas is alles wat er van hem over is!'

De ingevallen schurk had moeite om het gehoorde te verwerken. Zijn sigaar ontsnapte aan zijn klapperend gebit en met uittredende ogen staarde hij naar de vormloze gedaante tegenover hem.

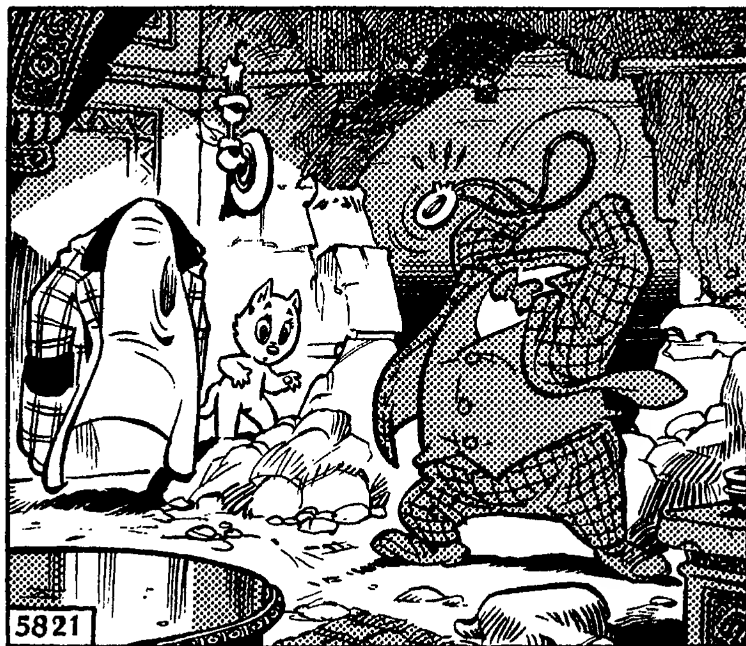
'D-de pral?' stotterde hij. 'Bedoel je dit hor-horloge soms?'

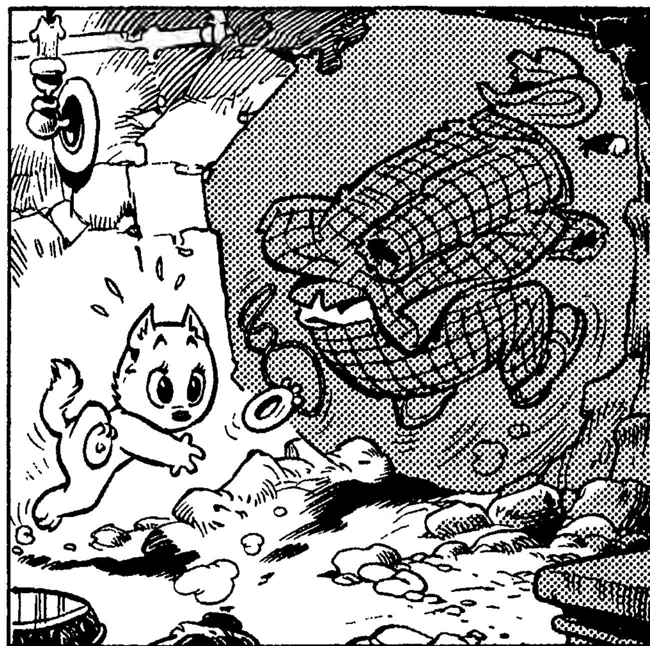
'Ja', gaf heer Bommel toe. 'Dat horloge is een pral waarvan de tweede knop is ingedrukt, en degene die hem draagt, wordt onzichtbaar, zoals u ziet. Dat gebeurt met u ook, kijk maar naar uw handen!'

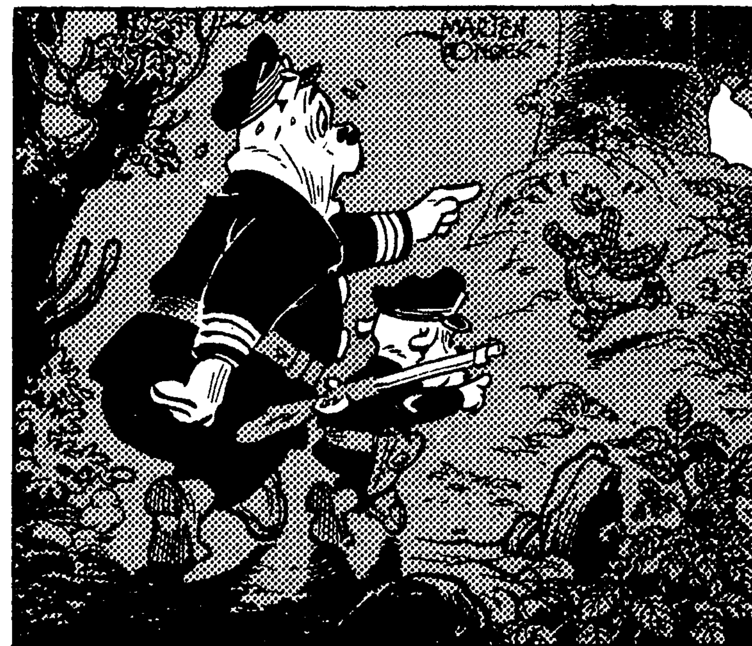
De rabauw hief bevend de armen op en staarde naar zijn lege mouwen. Een grote ontzetting maakte zich van hem meester en terwijl hij een hese kreet uitstiet, verdwenen ook zijn terugstotende gelaatstrekken uit het gezicht.

TOM POES EN BOMBOM DE GEWELDIGE

Door Marten Toonder

5821 'Moeder!' riep hij met dunne stem. 'Help! Ik trek weg! Help!'

Zo schreeuwende rukte hij het koordje van de pral van zijn nek, wierp het voorwerp achter zich weg en sprong vertwijfeld door het gat in de muur de nachtlucht tegemoet.

Tom Poes rende onmiddellijk op het vreemde instrument af om het op te rapen, maar de schurk had er geen enkele aandacht meer voor.

Onder smartelijk hulpgeroep spoedde hij zich door de duisternis, zodoende de opmerkzaamheid van enkele politiemannen trekkend.

Het waren commissaris Bulle Bas en agent Knoppers, die op weg waren om heer Bommel tegen gevaren te beschermen en hem naar het feestje te begeleiden.

'Wat is dat?' vroeg de politiechef ongerust. 'Wat zie ik daar?'

'Een kostuum', rapporteerde zijn ondergeschikte. 'Het roept om hulp en het schijnt haast te hebben. Er zit een luchtje aan, commissaris. Dit kan niet!'

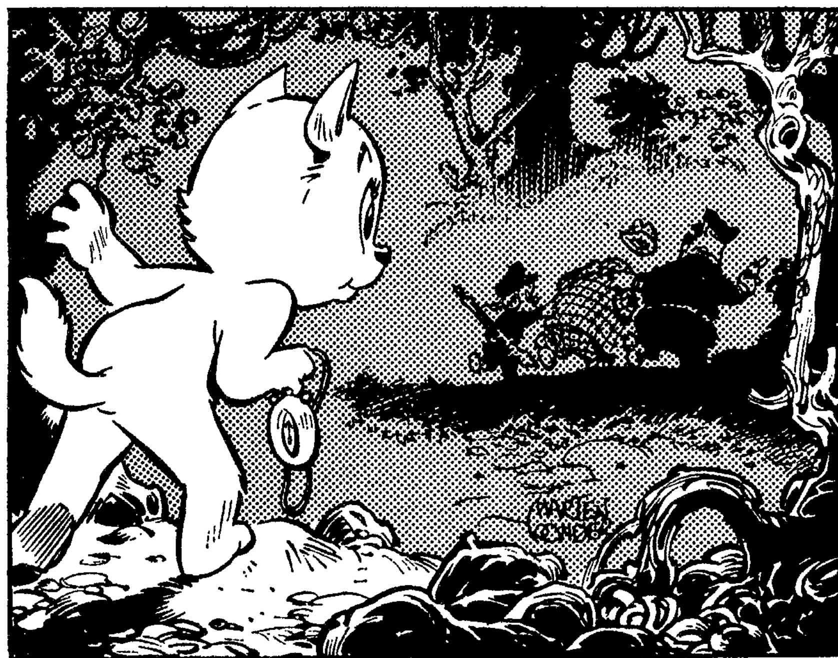
'Dit kan niet!' gaf zijn meerdere toe. 'Als dat een vermomming is, is het de gekste die ik ooit gezien heb! Die stakker heeft het hoofd verloren, Knoppers! Zou Bommel hier achter zitten?

Laten we hem aanhouden en verhoren!'

TOM POES EN BOMBOM DE GEWELDIGE

Door Marten Toonder

5822 De politieambtenaren trokken hun wapens en sprongen op het pad van de opvallende gedaante. Deze was echter geheel ontredderd, en toen hij de twee uniformen gewaar werd, liet hij zich op de knieën vallen zonder verzet te bieden.

'H-help!' stamelde hij. 'Ik zal het nooit meer doen. Echt niet! Geloof me toch, heren! Ik zal een oppassend leven gaan leiden! Maar help me toch, alsjeblieft! Ik heb mijn handen verloren!'

'Dat is niet alles!' zei de politiechef achterdochtig. 'Je bent je gezicht ook kwijt, Super! Wat is er met je gebeurd? Spreek op!'

'Het komt allemaal van de pral!' riep de schurk schreiend. 'Bommel had hem ingedrukt... En toen heb ik... Ach, ik bedoelde geen kwaad...'

'Zo komen we er niet!' hernam de commissaris. 'Ga maar eens mee naar het bureau, dan kunnen we rustig uitzoeken of dit een zaak is voor Verdwenen voorwerpen of voor Verduistering. En intussen zullen we een dokter halen!'

Met dit besluit namen ze de beklagenswaardige ellendeling tussen zich in en verdwenen met hem achter de bomen.

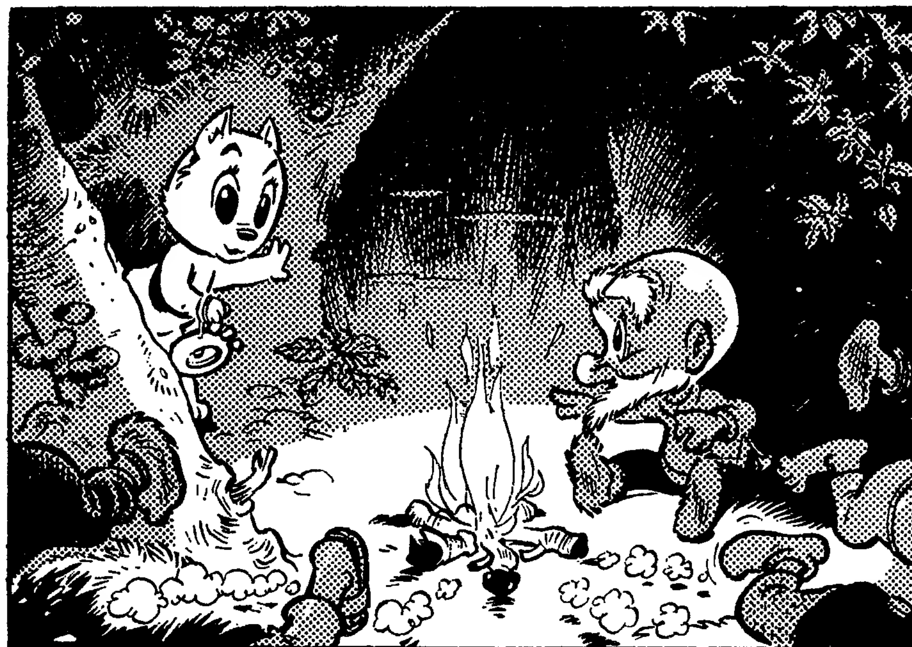
'Die is voorlopig onschadelijk!' prevelde Tom Poes, die het onderhoud op een veilige afstand gevolgd had. 'Als ik nu maar een oplossing kan vinden!'

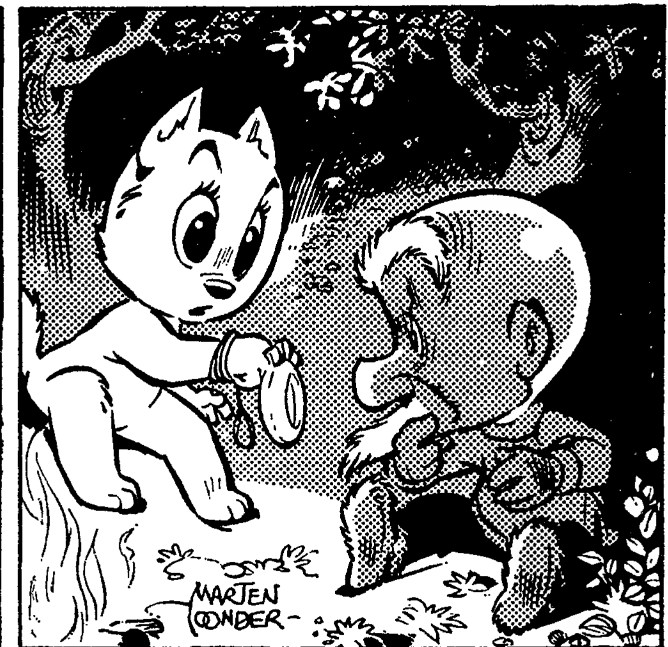
Hij wond het koordje van de pral stevig om zijn hand en terwijl hij het akelige voorwerp voorzichtig voor zich uit droeg, sloeg hij het pad in dat naar het bos leidde.

TOM POES EN BOMBOM DE GEWELDIGE

Door Marten Toonder

5823 Op een open plek in het woud zat een vreemd groepje om een vuur geschaard. Het was een verzameling dwergen, die oplettend luisterde naar de woorden die de oudste sprak.

'Wij hoeven niet ritselig te zijn!' verklaarde deze met krakende stem. 'Er is gewoon maar een krachtpral aan het werk. Bombom de Geweldige maakt er de zwarte loken en de slijmslokkers mee onschadelijk, en ook gebruikt hij hem voor het voortbramselen van waterhuizen!'

'Daar heb ik van gehoord!' zei een van de toehoorders. 'Bombom de Geweldige is Bommel, en dat is een geestelijke reus! Maar kan zijn samenhoud tegen de onting van de pral?'

Op dat moment klonk er een gekraak in de struiken en Tom Poes verscheen op het toneel.

'Kwetal!' riep hij. 'Wat prettig dat ik je zo vlug gevonden heb! Het spijt me dat ik je stoor, maar...'

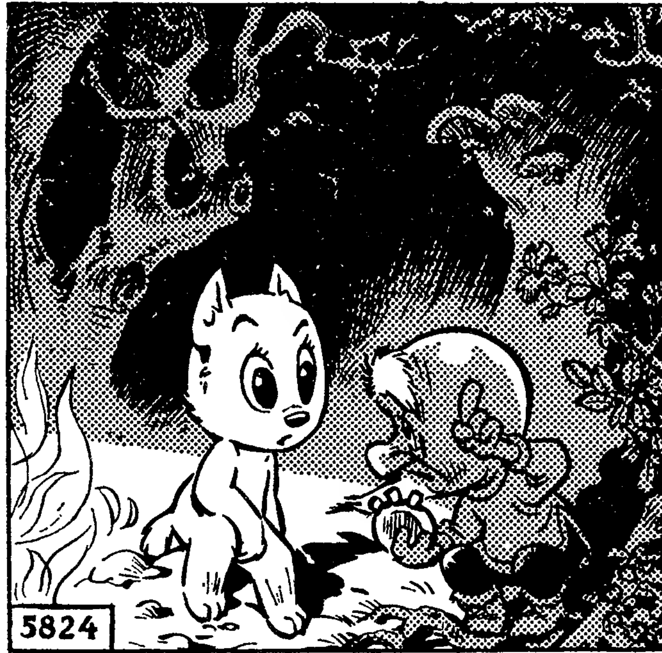
Tot zijn verbazing rees het gezelschap als één mannetje overeind en verdween in de duisternis. De enige die bleef zitten, was Kwetal.

'Ze houden niet van on-dwergen!' legde deze uit. 'En bovendien zijn ze een beetje ongerust door de pral, die hier in de buurt aan het onten is!'

'Daar kom ik juist voor!' zei Tom Poes, terwijl hij het voorwerp naar voren stak. 'Heer Bommel heeft de tweede knop ingedrukt en nu is hij onzichtbaar geworden! Dat is natuurlijk erg vervelend en daarom wilde ik je vragen wat er aan te doen is!'

TOM POES EN BOMBOM DE GEWELDIGE

Door Marten Toonder

5824 Kwetal nam het instrument voorzichtig aan en hield het koord op armslengte voor zich uit.

'Als Bommel de tweede knop heeft ingedrukt is de ont in zijn samenhoud geslagen', verklaarde hij. 'Dat is erg, want dan is hij zijn geur kwijt en zijn kleur loopt naar de violette kant...'

'Ja, ja', zei Tom Poes een beetje ongeduldig. 'Maar wat kan daar tegen gedaan worden? Weet jij dat ook?!'

'Géén hoetelsap drinken!' zei het ventje met nadruk. 'Want dan wordt de kleur vast. En verder moet je hm... eens even kijken...'

Hij boog zich aandachtig over het instrumentje en bestudeerde het oplettend.

Heer Bommel had zich, na een slapeloze nacht, met zwachtels omwikkeld om enige vorm te krijgen. En in de vroege ochtenduren wandelde hij nu gebogen over het pad om afscheid van zijn buurvrouw te gaan nemen. Deze was, als altijd, vroeg in de weer en toen heer Ollie bij haar aanbelde, kwam ze onmiddellijk naar buiten.

'Ollie!' riep ze uit. 'Wat is er met jou aan de hand? Arme jongen! Heb je je pijn gedaan?'

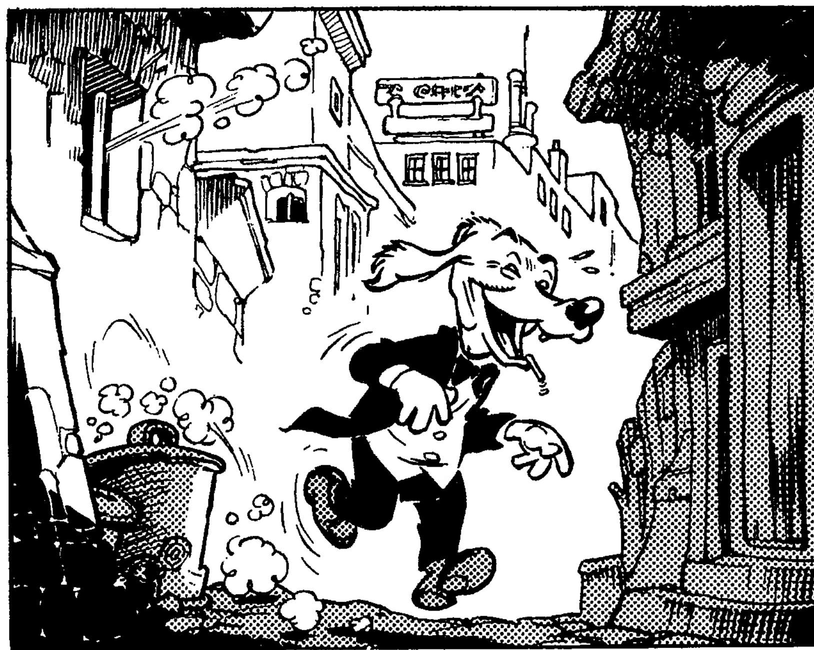
'Nee', zei heer Bommel. 'Dat is het niet! Dit verband dient alleen maar om de leegte te bedekken. Er zit niets in me; ik ben helemaal hol.'

'Nou,' riep het vrouwtje uit, 'voor mij ben je nog altijd dezelfde, hoor! Kom gauw binnen, dan krijg je een kopje koffie van me!'

TOM POES EN BOMBOM DE GEWELDIGE

Door Marten Toonder

5825 Bul Super was naar het politiebureau gebracht en zat daar in een cel op een dokter te wachten, terwijl hij de tijd doodde met somber gepeins.

Dat wachten duurde lang, maar tegen het krieken van de morgen werd zijn tralievenster, dat op de straat uitkeek, verduisterd door een voorbijganger.

'Zit je lekker, baas?' vroeg deze, het hoofd nieuwsgierig door de spijlen stekend. 'Je ziet er anders maar slecht uit, hoor.'

'Hiep!' riep de gevangene verrast. 'Dat is mooi van je, jongen. Ik wist, dat je me niet in de steek zou laten.'

'Nou, dan heb je het mis', hernam de ander. 'Je dacht, dat je het verder wel alleen kon, met dat horloge, hè? Nou heb ik Hiep niet meer nodig, dacht je; en hupsakee, daar lag ik op straat. Knap het nu verder ook maar op, Suup. Wat moet ik met een maat zonder hoofd? De groeten, hoor!'

Na deze woorden trok hij zich terug en verliet grijnzend de steeg om zijn eigen minderwaardige weg te gaan.

Super bleef verslagen zitten.

'Het is erg', prevelde hij. 'Er bestaat geen trouw meer, alleen maar verraad en slechtheid. En nog schelden ook! Een maat zonder hoofd, zegt ie, en dat terwijl ik helemaal onzichtbaar ben.'

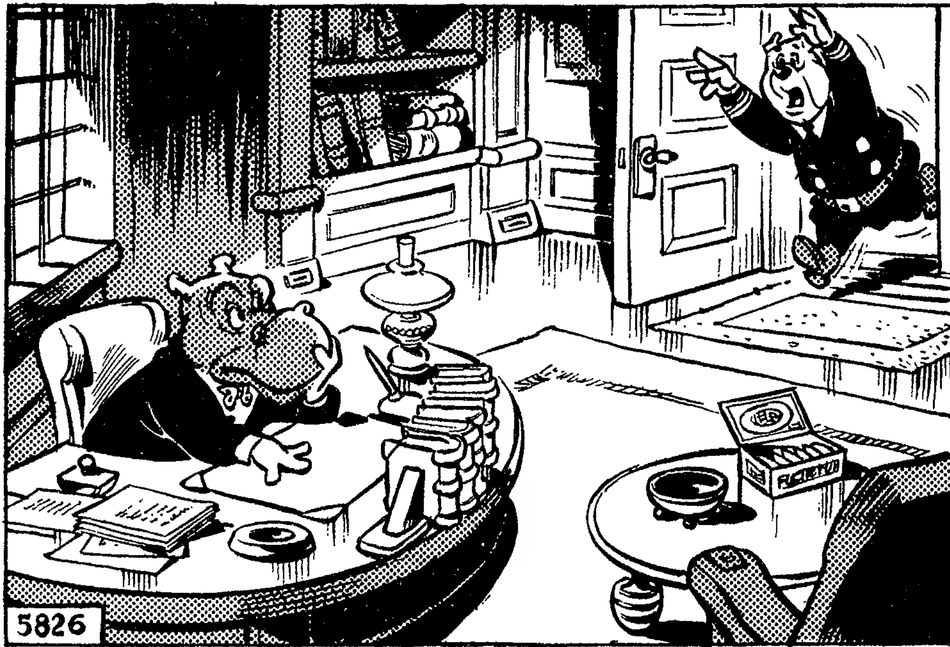
Toen kreeg hij plotseling een heldere gedachte.

'Helemaal onzichtbaar!' mompelde hij. 'Dat ik daar niet eerder aan gedacht heb!'

En hij rees overeind om zich haastig van zijn manufacturen te ontdoen.

TOM POES EN BOMBOM DE GEWELDIGE

Door Marten Toonder

5826 Het begon tot de burgemeester door te dringen, dat er iets eigenaardigs in zijn gemeente plaatsgreep en hij trachtte een waardige, doch krachtige houding te vinden om hieraan het hoofd te bieden.

Het binnentreden van de commissaris stoorde hem echter in zijn gezoek.

'Super is ontsnapt!' riep de politiechef uit. 'We hadden hem eindelijk te pakken, al was hij dan ook niet te zien, en nu is hij weg!'

'Het is hier een bende, Bas!' zei de magistraat geprikkeld. 'De politie is niet voor haar taak berekend, dat is duidelijk. Hoe kan een schurk bij klaarlichte dag uit zijn cel ontsnappen?'

'Heel gewoon', hernam de commissaris geërgerd. 'Hij heeft zijn kleren uitgetrokken, en zo is hij langs de bewakers geglipt. Nu ben ik het spoor bijster. Helemaal bijster. Iemand die niet te zien is, kan ik niet laten voorgeleiden, zegt u nu zelf.'

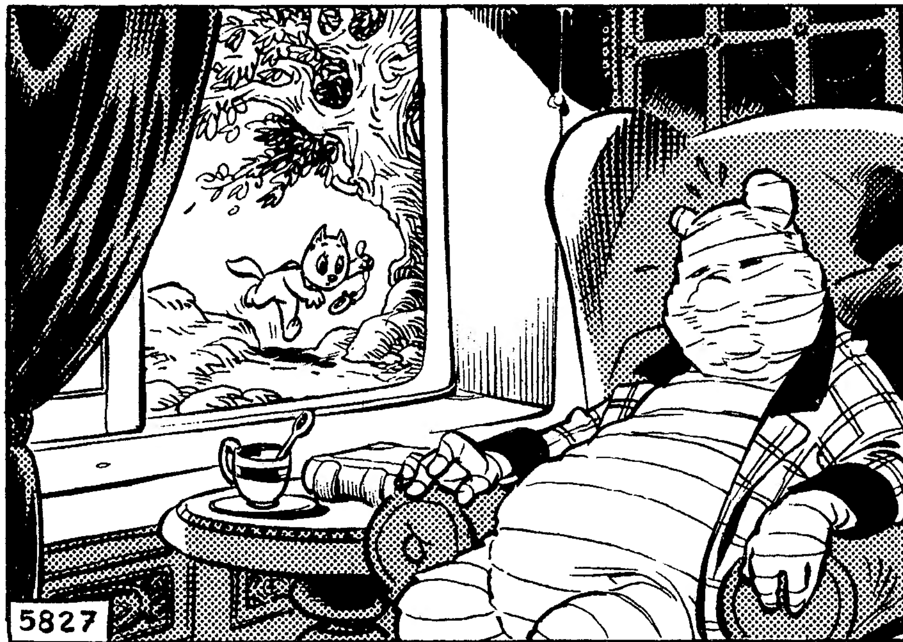
'Hoor eens,' sprak de heer Dickerdack scherp, 'ik heb geen politieopleiding gehad, dus daar weet ik niets van. Zoiets is jouw taak, Bas! De enige die je zou kunnen helpen, is Bommel, en die kan je niet eens vinden.'

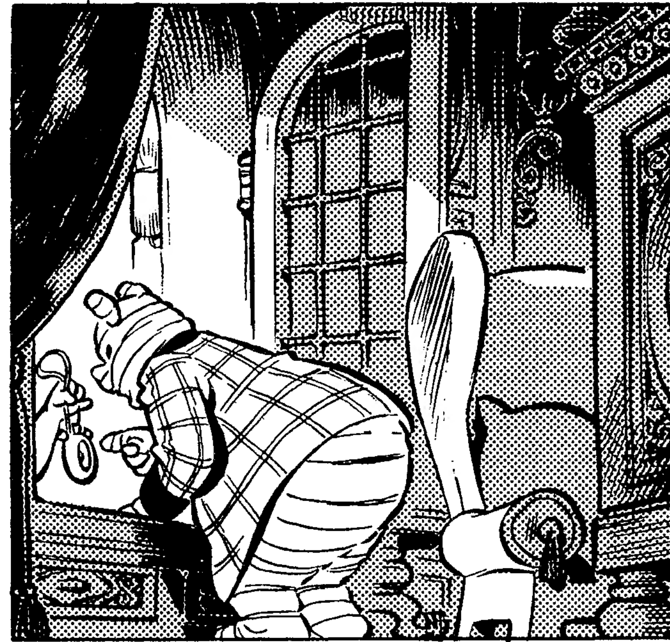
De hooggeplaatste beambte slikte iets weg.

'Bommel?' herhaalde hij op sombere toon. 'Die is natuurlijk ook onzichtbaar geworden, daar verwed ik mijn pet onder. En achter onzichtbaren aanzitten is geen politiewerk, burgemeester.'

TOM POES EN BOMBOM DE GEWELDIGE

Door Marten Toonder

5827 Nadat heer Bommel afscheid van juffrouw Doddel genomen had, was hij uitgeblust in een stoel gaan zitten om op zijn einde te wachten.

Buiten woei een mild windje door het gebladerte, en de bloemen geurden nog steeds, maar de omzwachtelde heer beleefde er geen genoegen aan.

'Afgelopen', fluisterde hij door het verbandgaas. 'Mijn einde nadert, ik hoor het.'

Het was echter slechts Tom Poes, die er aankwam.

'Heer Ollie!' riep die. 'Ik heb goed nieuws! Kwetal zegt, dat u van de onzichtbaarheid af kunt komen, wanneer u de derde knop indrukt.'

'De derde knop?' herhaalde heer Bommel onthutst. 'Wat bedoel je? Wat bedoelt Kwetal, als je begrijpt wat ik bedoel?'

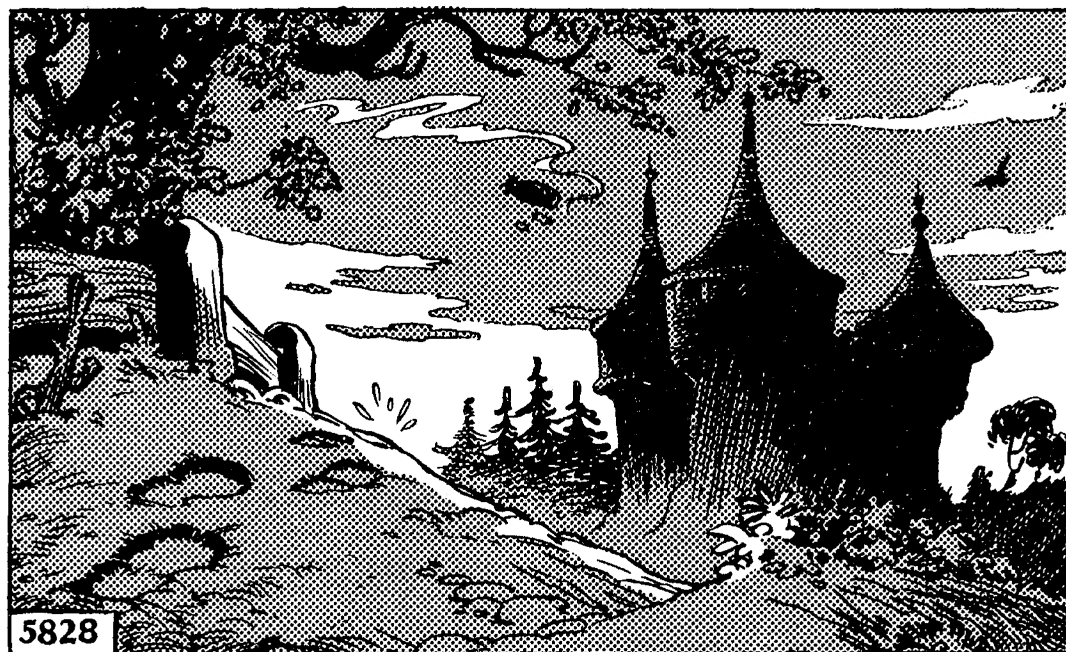
'Ik heb hem de pral laten zien', legde Tom Poes haastig uit. 'Hij heeft hem onderzocht en toen zei hij, dat de ont uitgeschakeld kan worden door de derde knop. Hier is de pral weer, heer Ollie! Hang hem om en doe wat hij zei!'

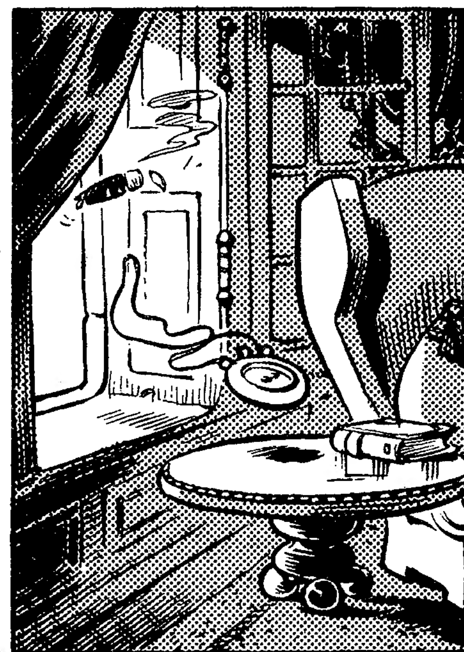
Heer Bommel boog zich uit het venster om het vreemde apparaatje in ontvangst te nemen. Daarop hing hij het om zijn verbonden hals, drukte op de aangeduide knop en begaf zich met stijve schreden naar de spiegel.

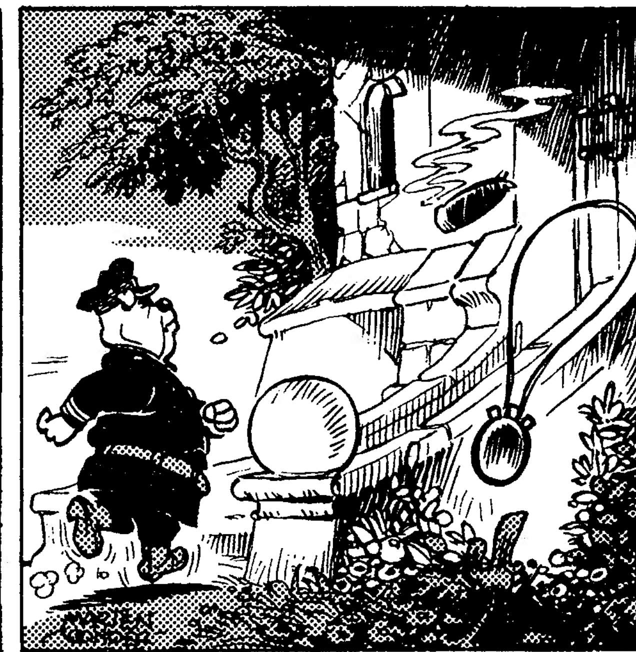
Tom Poes keek vanuit de raamopening gespannen toe, hoe hij met dikke vingers het verband van zijn hoofd begon te wikkelen.

TOM POES EN BOMBOM DE GEWELDIGE

Door Marten Toonder

5828 Bij het vallen van de schemering was er in de omgeving van slot Bommelstein een vreemd verschijnsel te zien. In de rulle kleigrond verscheen een duidelijk zichtbaar voetspoor, waarboven een kwalijk geurend sigarestompje zweefde.

'Ik moet dat horloge terug zien te krijgen', prevelde een stem achter het peukje. 'Onzichtbaar ben ik al, en als ik die reuzenkrachten heb, kan niemand mij meer iets maken!'

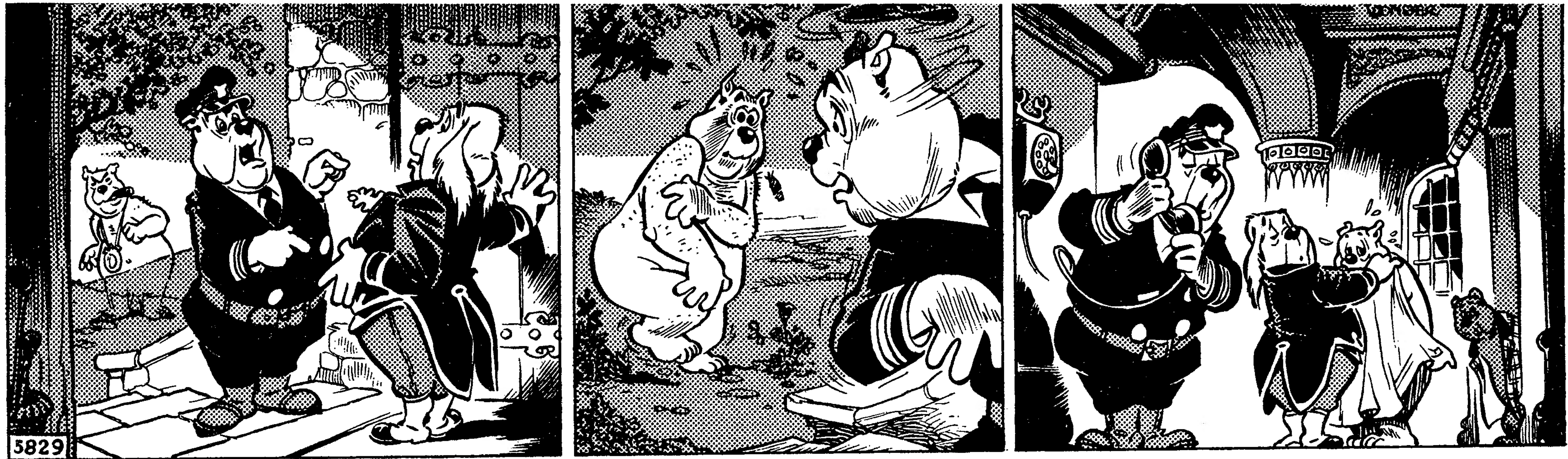
Uit deze gedachtengang kan men horen hoe diep het galgenaas reeds gezonken was. Zijn vastberaden tred verried trouwens, dat hij het een klein kunstje vond om de pral weer te bemachtigen.

Nu, dat was het ook. Heer Bommel had het ding op het tafeltje voor het raam neergelegd, en de rondsluipende misdadiger had het slechts voor het oprapen. Met een vals lachje hing hij het koordje om de hals, maar toen trok hij zich snel een weinig terug, omdat hij het geluid van naderende voetstappen hoorde.

Het was commissaris Bas, die opnieuw een poging ging doen om heer Bommel te spreken te krijgen en daartoe met zware schreden de stoep beklom. De onzichtbare schelm maakte zich echter geen zorgen. Hij meende, dat zijn wonderbaarlijke krachten waren teruggekeerd en hij wist niet, dat de derde knop intussen was ingedrukt.

TOM POES EN BOMBOM DE GEWELDIGE

Door Marten Toonder

5829 Op het kloppen van de commissaris opende Joost de voordeur.

'Is de heer Bommel thuis?' vroeg de politiechef aarzelend. 'Ik moet hem spreken, in verband met de opsporing en voorgeleiding van de verdachte Super. De smeerkees is ontsnapt en nu meent de burgemeester... eh...'

Hij zweeg en keek onthutst naar de trouwe bediende, die met uitpuilende ogen naar een plek achter hem staarde.

'Excuseer...' stamelde Joost. 'Een v-v-ver-verschijning, met uw w-w-welnemen! Op het ga-gazon, d-d-daar!'

De heer Bas draaide zich om en toen begreep hij de ontroering van de brave knecht. Op enkele passen achter hem bevond zich de terugstotende gedaante van Bul Super, die door de werkzaamheden van de pral bezig was weer zichtbaar te worden.

'Wat moet dat?' snauwde de commissaris. 'Wat is dat voor een onzedelijke vertoning? Je bent er gloeiend bij! Ik stel je onder arrest, bedoel ik!'

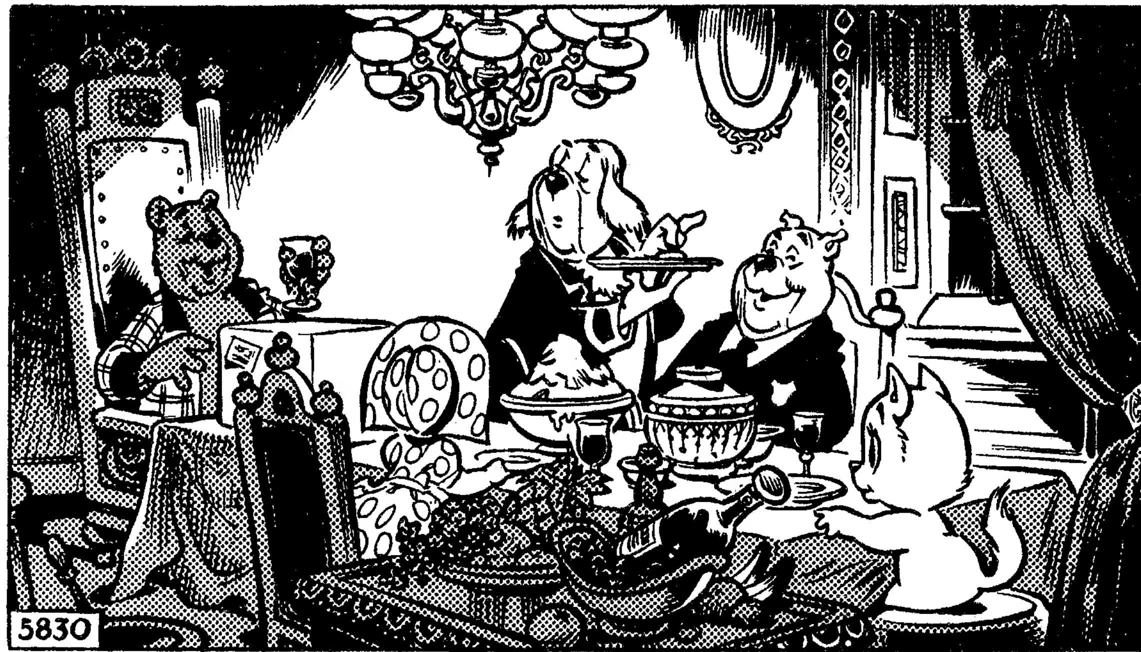
'Ik k-kan het niet helpen!' jammerde de schurk op deerniswekkende toon. 'Ik had mijn pak uitgedaan. Om onzichtbaar te worden. Maar ik begin terug te komen, en nu...'

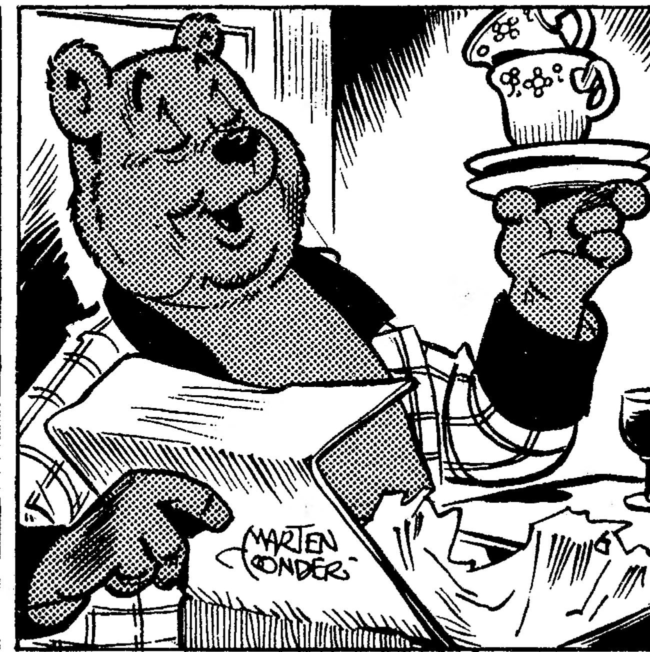
De geharde politiebeambte maakte snel een einde aan het stuitende toneeltje. Hij dreef zijn arrestant naar binnen en terwijl Joost zorgzaam een badhanddoek te voorschijn haalde, belde hij het bureau op om een overvalwagen te bestellen. Terwijl hij daarmee doende was, stak heer Bommel het hoofd om de hoek van de eetkamer.

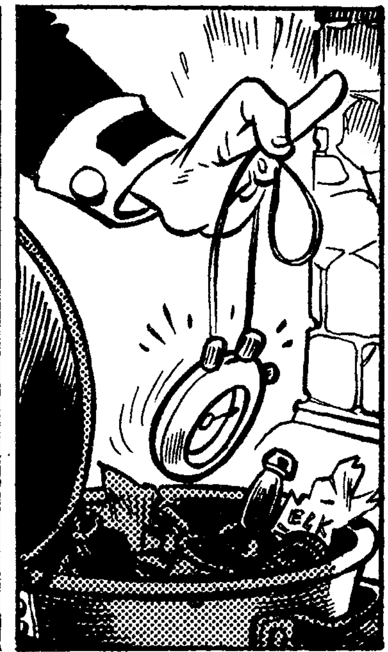
'Wat is er aan de hand?' vroeg hij streng. 'Waar blijft de maaltijd, Joost?'

TOM POES EN BOMBOM DE GEWELDIGE

Door Marten Toonder

5830 Terwijl de overvalwagen van de politie Super naar het bureau bracht, betrad commissaris Bas desgevraagd de eetkamer, waar juffrouw Doddel en Tom Poes al zaten.

'Het was wel een schok', verklaarde hij, terwijl hij zich glimlachend aan tafel zette. 'Maar wij van de politie zijn gehard tegen zulke tonelen. Nou moet je me toch eens vertellen, wat er eigenlijk aan de hand was met dat onzichtbaar worden en met die geweldige kracht van je, Bommel.'

Dat deed de gastheer. Hij legde omstandig uit waartoe een heer met een pral om de hals in staat is en welke gevaren er ontstaan, wanneer een onbevoegde zich met het voorwerp siert.

'Het heeft me een mooie les geleerd', zo besloot hij. 'Spierkracht is niets vergeleken bij de gaven van hoofd en hart. Een edel gemoed, dat is het voornaamste!'

Zo sprekende opende hij de grote doos, die voor hem op tafel stond en tilde er een fraai servies uit.

'Dit is voor mevrouw Doddel', sprak hij. 'Wanneer men een heer iets toevertrouwt, krijgt men het terug. Niet door grof geweld, maar door edeler aandoeningen, als u begrijpt wat ik bedoel.'

In deze trant ging hij nog enige tijd door. Maar Joost, die de laatste schalen had opgediend, luisterde niet verder. Hij trok zich stilletjes terug om de pral in de vuilnisbak te laten glijden.

'Een edel gemoed is goed', sprak de knecht tot zichzelf. 'Maar men kan dit soort zaken beter niet laten rondslingeren. De verleiding is groot, wanneer men mij toestaat.'

EINDE VAN DIT VERHAAL

97/211